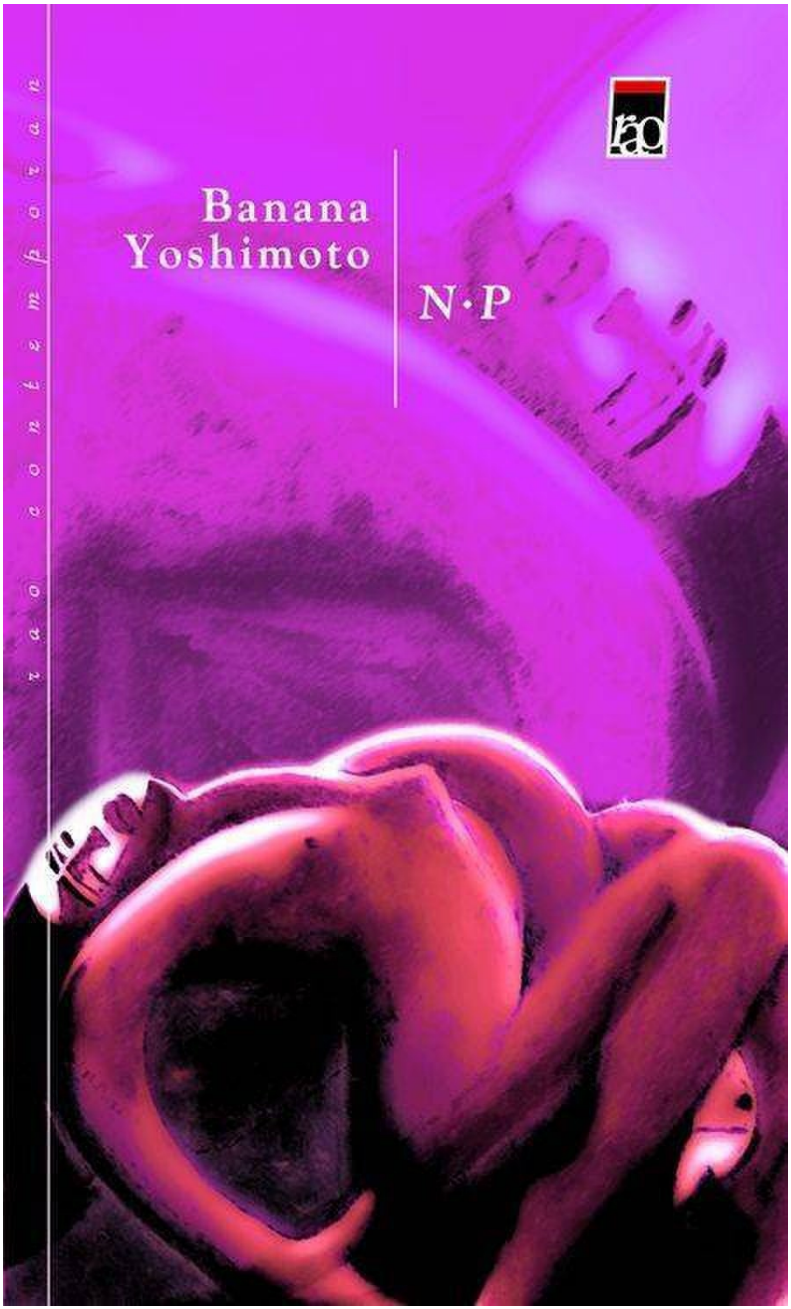
Banana
Yoshimoto
N·P

BANANA YOSHIMOTO

N.P.

rao international publishing company

*

Despre Takase Sarao[1] eu ştiam doar că a fost un scriitor obscur care a trăit o vreme în Statele Unite, ducând o existenţă monotonă şi scriind întruna nuvele.

Că s-a sinucis la patruzeci şi opt de ani.

Că se despărţise de soţie, cu care avea doi copii. Că nuvelele lui au fost adunate într-o carte care, o scurtă bucată de vreme, a fost un mare succes în State.

Că acea carte se numea *N.P.*

Era o carte în care erau puse laolaltă nouăzeci şi şapte de povestiri. O carte în care erau înşirate nişte bucăţi de proză foarte scurte, de parcă n-ar fi avut răbdare să scrie mai mult.

Eu am aflat toate astea de la Shōji, fostul meu prieten, care descoperise o a nouăzeci şi opta nuvelă, inedită, şi o traducea.

Când stai să asculţi o sută de povestiri şi ultima dintre ele se termină, te cuprinde sentimentul că ceva se va întâmpla cu siguranţă. Cred că în acea vară eu am trăit exact povestirea cu pricina, cea cu numărul 100. Am trăit-o direct, pe propria piele. Cu senzaţia că aerul tare se va lăsa absorbit de cerul de vară. Da, a fost cu adevărat una dintre poveşti, întâmplată într-un răstimp extrem de scurt.

*

Da, chiar, dacă stau să mă gândesc, eu i-am întâlnit o dată pe copiii lui Takase Sarao, acum mai bine de cinci ani, pe când eram în liceu.

Mă aflam la o petrecere a unei edituri, la care mă dusese Shōji. Într-o sală spaţioasă, cu o masă imensă încărcată cu felurite mâncăruri frumos colorate, aşezate pe platouri de argint, o mulţime de oameni vorbeau tare şi râdeau cu zgomot în lumina nenumăratelor candelabre mici în formă de orhidee.

Cum acolo nu prea erau tineri, m-am bucurat când i-am zărit pe cei doi.

Shōji era prins într-o conversaţie cu cineva, aşa că eu m-am mutat într-un loc de unde îi puteam vedea mai bine. Şi atunci

1 Numele sunt date în ordinea tradiţională japoneză: întâi numele, apoi prenumele. (n.tr.)

am avut o senzaţie ciudată. Senzaţia că îi mai întâlnisem de nenumărate ori în vis, noaptea. Mi-am revenit însă repede şi mi-am dat seama că oricine i-ar fi văzut pe cei doi ar fi avut aceeaşi senzaţie.

Un băiat şi o fată care păreau predispuşi la melancolie.

Pe când stăteam şi îi priveam în tihnă, Shōji mi-a spus:

— Cei doi de-acolo sunt copiii rămaşi după moartea lui Takase.

— Amândoi? l-am întrebat.

— Se pare că sunt gemeni bizigoţi.

— Aş vrea să stau de vorbă cu ei.

— Vrei să te prezint?

— Păi cum, dintre toţi cei de aici doar eu am douăzeci de ani. Mi-e jenă.

Am izbucnit în râs.

— Dacă aşa stă treaba, haide, vino să te prezint, a râs şi Shōji.

— Nu, lasă, mai stau să îi privesc puţin.

Mă gândeam că, văzuţi de la depărtare, erau cu atât mai interesanţi. Dacă i-aş fi abordat şi ne-am fi întins la vorbă, n-aş mai fi putut să îi examinez pe îndelete.

Ştiam despre cei doi că erau copiii pe care îi avusese Takase Sarao cu femeia cu care se căsătorise de tânăr. Că erau cam de aceeaşi vârstă cu mine şi că, pe când erau încă mici, tatăl lor îi abandonase. Că, acum, după moartea tatălui, locuiau împreună cu mama lor în casa din Japonia a familiei Takase.

Îi priveam gândindu-mă că au trecut cu siguranţă prin destule experienţe.

Erau amândoi înalţi, cu părul şaten. Fata, delicată şi fragilă, avea un ten care plesnea de sănătate. Picioare ferme, pantofi negri cu tocuri, o rochie care lăsa să i se vadă umerii, un chip inocent. Era o apariţie surprinzător de luminoasă.

Şi băiatul avea un chip plăcut. În afară de ochii în care se ghicea ceva întunecat, întreg trupul emana parcă sănătate şi speranţă. Licărul de nebunie din ochi te trimitea cu gândul la moştenirea lui genetică.

Dintr-un motiv sau altul, râdeau mult. De fiecare dată când spuneau câte ceva, îşi zâmbeau unul altuia.

Privindu-i, mi-am adus aminte că m-am simţit şi eu la fel la un moment dat.

S-a întâmplat odată, demult, când ieşisem să mă plimb într-o grădină publică din apropiere. Am zărit o mamă cu un copil, întinşi pe iarbă. Pe iarba verde, cu petice luminate ici şi colo de razele soarelui în asfinţit, în grădina imensă în care nu era nici ţipenie. Mama, tânără, îşi aşezase fetiţa de vreo şase luni pe un pled alb şi, fără să o mângâie sau fără să îi zâmbească, nu îşi dezlipea ochii de ea, contemplând-o pur şi simplu liniştită. Şi, din când în când, îşi ridica privirea către cer, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva.

Amândouă aveau părul lăsat liber, mângâiat de soare şi de vânt, şi întregul peisaj, prin contrastul puternic al umbrelor, evoca liniştea şi calmul unei acuarele a lui Wyeth.

Am privit scena cu ochiul atotvăzător al unui zeu îndepărtat, într-o clipă de eternitate în care se contopiseră fericirea şi melancolia.

La fel îi percepeam acum pe cei doi fraţi Takase. Cu melancolia cerului luminos la asfinţit. Melancolia ca un soi de ecou al talentului care le curgea prin vene şi pe care nici tinereţea, nici starea de bine nu puteau să îl înăbuşe.

— Auzi, tu vrei să te apuci de tradus cartea lui Takase Sarao? l-am întrebat pe Shōji.

— Da, mi-a răspuns aruncându-mi o privire parcă orgolioasă.

— Ce titlu are, era parcă ceva cu nişte iniţiale, nu?

— *N.P.*

— De la ce vine *N.P.?*

— De la *North Point*[2]*.*

— Şi ce înseamnă?

— E titlul unui cântec vechi.

— Ce fel de cântec?

— Un cântec foarte trist, mi-a răspuns Shōji.

*

În ziua aceea, ţârâitul telefonului m-a trezit brusc dintr-un somn adânc.

— Mm… alo? am mormăit după ce întinsesem mâna din pat şi ridicasem receptorul. Şi atunci, mi-a răsunat în urechi vocea joasă a surorii mele mai mari:

2 Punct nordic, în engleză în original (n.tr.)

— Kazami? Eu sunt, ce mai faci?

Bâzâitul intermitent din fundal, specific pentru telefoanele internaţionale, m-a trezit de-a binelea.

— Ce e, s-a întâmplat ceva?

Camera era cufundată în întuneric şi linişte, iar când m-am uitat la ceas am văzut că era cinci dimineaţa. Bucata de cer care se zărea printre perdele era de un cenuşiu apăsător. „Încă n-a trecut sezonul ploios”, m-am gândit într-o doară.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, am sunat doar să văd ce mai faci, a spus sora mea.

— Iar ai uitat de diferenţa de fus orar, aici e cinci dimineaţa, i-am răspuns.

— A, scuze, scuze.

A izbucnit în râs. Era căsătorită cu un străin şi locuia la Londra.

— La tine cât e ceasul?

— E opt seara.

Nu încetam să mă minunez de fiecare dată când mă gândeam la fusul orar. Linia aceea atât de subţire şi de fragilă mi se părea extrem de preţioasă.

— Toate bune? am întrebat eu.

— Te-am visat, mi-a răspuns sora mea. Te-am văzut în vis pe aici, pe lângă noi. Mergeai braţ la braţ cu un bărbat destul de în vârstă.

— Pe aici pe lângă noi, adică la Londra?

— Da. Pe lângă biserica din spatele casei noastre.

— Ce bine-ar fi să se adeverească! m-am bucurat. Visele surorii mele se adevereau adesea.

— Doar că păreaţi amândoi cam trişti. Nici nu mi-a venit să vă strig. Bărbatul era înalt şi foarte nervos. Purta un pulover alb. Iar tu purtai, nu ştiu de ce, o bluză marinărească în dungi. Cred că de-aia mi-a trecut prin minte că e vorba de ceva imoral.

— Da’ n-am făcut nimic imoral, am răspuns, simţind cum mă trec fiori de groază. Nu încăpea îndoială că, în visul surorii mele, eram eu plimbându-mă cu Shōji.

Doar că ea nu îl cunoştea pe Shōji.

— Ia te uită, mi s-a tocit intuiţia!

— Mda, pe asta n-ai nimerit-o, am replicat şi m-am cufundat în gânduri. Oare ce premoniţie o mai fi şi asta? Drept e că, în ultima vreme, sunt tot mai dese clipele când mă gândesc la el.

Şi nu că mi-aş aduce pur şi simplu aminte de el, ci, ca într-un flashback, îi văd chipul reflectat pe cerul înnorat, pe asfaltul negru udat de ploaie sau în vreo vitrină luminată la colţ de stradă. Deşi îl credeam uitat...

— Soţul tău ce mai face?

— Mulţumesc, bine. O să venim la iarnă împreună în Japonia. Cu mama te mai vezi?

— Din când în când. Zice că-i e dor de tine.

— Să-i transmiţi salutări. Bine, pa, şi scuză-mă că te-am trezit. Te mai sun eu.

— După ce te lămureşti cu fusul orar, da?

— Gata, am priceput. Să ai grijă să nu te bagi în vreo poveste de dragoste imorală şi nefericită, m-a sfătuit râzând.

— Da, da, am îngânat şi am închis.

Când am aşezat receptorul în furcă, am simţit liniştea din cameră împresurându-mă cu contururi distincte. Lumina albastră dinainte de a începe o nouă zi.

Preocupată, am coborât din pat, am deschis una din uşiţele de sub birou şi am scos de acolo o cutie pe care nu o deschideam decât foarte rar. Un exemplar *paperback* din *N.P.,* învechit, nişte agrafe pentru hârtii şi un ceas Rolex greoi.

Asta era tot ce-mi rămăsese de la Shōji.

S-a sinucis cu somnifere acum mai bine de patru ani. Şi de atunci, de când m-am ales cu lucrurile astea, mi-au rămas întipărite undeva în minte.

De pildă peste zi, când sunt la centrul de cercetare de la universitate, unde lucrez. Când aud în depărtare sunetul vreunei sirene care străbate în goană oraşul, ciulesc imediat urechile şi mă întreb dacă incendiul o fi pe undeva pe lângă casa mea, iar în momentele acelea cu siguranţă îmi vin în minte obiectele astea. Într-atât sunt de importante.

Le-am luat pe rând în mână vrând parcă să le verific, le-am închis apoi cu grijă la loc şi m-am întors în pat. Am adormit imediat la loc.

*

Până am împlinit nouăsprezece ani am locuit împreună cu mama şi cu sora mea.

Când eu aveam nouă ani, iar sora mea, unsprezece părinţii au

divorţat. Motivul a fost că tata avea o amantă.

Mama, care până atunci fusese translator şi pleca tot timpul în deplasări ba într-o parte, ba în alta, a renunţat la asta şi, de dragul nostru, s-a apucat să facă tot soiul de traduceri, de la ciorne până la interviuri, ca să poată sta acasă.

Era trist fără tată, dar era o viaţă interesantă. Între noi trei, vârstele şi rolurile păreau să se schimbe de câteva ori pe zi. Dacă una plângea, o alta o liniştea, dacă una se văicărea, o alta o încuraja, dacă una se răsfăţa, o alta o îmbrăţişa duios, dacă una se înfuria, o alta îşi cerea iertare.

Aşa că ne-am obişnuit până la urmă.

Pretextând că oricum stăteam foarte puţin împreună, mama s-a apucat să ne predea engleză. Seara, după ora zece, ne întindeam caietele pe masa din bucătărie şi învăţam preţ de o oră. Pronunţie, vocabular şi conversaţii simple în engleză. Micuţe, noi două ne gândeam, în sinea noastră, că totul e o glumă, dar ne stăpâneam de dragul mamei şi participam la lecţie.

De aceea, pentru noi, imaginea mamei care ne vine cel mai repede în minte nu e o siluetă văzută din spate care trebăluieşte prin bucătărie. Ci, mai degrabă, chipul ei înăsprit, cu ochelarii cu rame de argint, predându-ne engleză, şi degetele ei albe răsfoind cu o viteză incredibilă nişte dicţionare masive. În încrâncenarea cu care, în timp ce ne învăţa nişte rudimente de engleză elementară – pe care, totodată, le repeta pentru sine –, părea să îşi traseze din nou linia vieţii, era nespus de frumoasă.

De fiecare dată când mă întâlnesc cu mama, care acum locuieşte singură, spune râzând că, „dacă nu v-aş fi arătat eu cât de interesantă e engleza…”, eu n-aş fi reuşit să obţin slujba la Centrul de cercetare a literaturii anglo-americane, iar sora mea nu ar fi putut să se mărite cu un străin. În clipele acelea, mama îmi e mai dragă ca niciodată.

*

În acea dimineaţă, m-am trezit din somn brusc. Primul lucru asupra căruia mi-a zăbovit privirea a fost cerul de vară transparent care se zărea printre perdele. Mi s-a părut că avea nuanţa visului pe care îl visasem până atunci.

Plânsesem în vis. Îmi rămăsese în palme senzaţia că aş fi

cules câteva fire de nisip auriu din râul limpede din vis.

„Fie că am plâns pentru că eram tristă, fie că am plâns de bucurie că nu mai eram tristă, oricum ar fi, nu voiam să mă trezesc încă”, mi-am zis buimacă.

Prin fereastra puţin deschisă a pătruns o pală de vânt rece.

Poate tocmai de aceea, în ziua respectivă n-am scăpat de senzaţia cu pricina nici măcar după ce am ajuns la slujbă, la Centrul de cercetare.

Am spart un bol de ceai, am tras aiurea nişte copii, am făcut greşeală după greşeală, bombănind întruna „Ce bizar!”. Şi, într-adevăr, se întâmpla ceva bizar.

Mă simţeam de parcă aş fi adus în realitate trăirile din vis.

Nu-mi stătea mintea la altceva decât la vis.

De-aia nu m-am adunat să răspund la telefon şi l-am lăsat să ţârâie la nesfârşit. A nu ştiu câta greşeală de dimineaţă. Mi-am revenit abia când profesorul a ridicat el receptorul şi m-a ţintuit cu privirea, exasperat, în timp ce spunea „Alo?”.

— E pentru tine, Kanō.

Zâmbind amar, mi-a întins receptorul. L-am luat îngăimând un „mă iertaţi”.

Când am spus „Alo?” s-a întrerupt. Înclinând puţin capul, l-am întrebat pe profesor:

— Şi-a spus numele?

— Nu, a întrebat doar dacă eşti aici. Era o voce de femeie, mi-a răspuns. Auzi, Kanō, pari cam obosită, poate ar fi mai bine să iei de pe acum pauza de prânz.

— Păi… abia e ora unsprezece, am bâiguit eu. Atunci, toţi cei adunaţi în jurul birourilor din încăpere, care se prefăcuseră până atunci că nu mă cunosc, au început să-mi spună pe rând: „Nu-i nicio problemă, du-te, ia o pauză”.

Am ieşit din sală parcă împinsă de la spate.

Am trecut pe lângă terenul de sport pustiu şi am ieşit pe poarta universităţii, zicându-mi întruna: „Probabil că sunt foarte bizară astăzi”. Nu că aş fi fost foarte conştientă de propria persoană. Pur şi simplu, lumea întreagă mi se părea proaspătă pentru că trupul părea să nu se fi obişnuit cu realitatea. „A, da, o fi fost un vis de pe vremea când m-am născut şi am căzut în lumea asta”, mi-a trecut prin minte.

În spatele universităţii, la jumătatea unui drum în pantă, era o librărie. Zicându-mi că, dacă tot am o pauză de prânz de peste două ore, să cumpăr ceva, am început să urc panta.

Şi atunci, pe nepusă masă, m-am întâlnit cu Otohiko. A doua întâlnire din viaţa mea.

Tocmai trecusem de o veche galerie comercială care se intersecta cu drumul în pantă şi priveam încă în lateral, pierdută, fascinată parcă de proiecţia pe cerul albastru a ghirlandelor de flori de plastic roz şi argintii cu care era decorată galeria.

Apoi, mi-am întors dintr-odată privirea înainte şi am zărit o siluetă familiară care cobora din sens opus.

— A, tu eşti, am spus atunci dintr-un reflex. Fiul domnului Takase.

— Da, eu sunt, dar… mi-a răspuns el, privindu-mă bănuitor. Şi pe bună dreptate.

M-am grăbit să mă prezint.

— Ne-am întâlnit o dată, demult, la o recepţie a firmei H. Eu sunt Kanō Kazami.

M-a măsurat cu privirea şi apoi a exclamat:

— Aha, tu eşti cea care era împreună cu Toda Shōji, traducătorul.

— Văd că ţii bine minte, i-am spus.

El a zâmbit.

— Atunci, la petrecere, doar noi eram tineri şi ne distram.

L-am întrebat:

— Stai pe aici, prin apropiere?

— Da, eu mă trag din Yokohama, dar acum locuiesc la sora mea. Ea stă aici, la capătul pantei, şi face un masterat de psihologie chiar aici, la Universitatea T.

— Nu mai spune! Aici, la Universitatea T?!

— Da.

— Ce coincidenţă! Eu lucrez la Centrul de cercetare a literaturii anglo-americane.

— I-auzi! E vorba de sora care era cu mine atunci, la petrecere. Saki o cheamă.

— Precis ne-am intersectat pe undeva.

— Ai un pic de timp? Bem un ceai? a întrebat.

Aveam timp berechet.

— Da, haide, am răspuns.

Am băut câte o cafea, aşezaţi faţă în faţă, într-o cafenea pustie înainte de prânz. Pentru mine, el era parcă un personaj din trecut care nu apare decât în poveşti, şi mi se părea incredibil că se întâmplă aşa ceva. Aveam o senzaţie bizară. Privindu-l cu atenţie, mi-am dat seama că se schimbase mult. Avea o privire întunecată, care nu se potrivea deloc cu cămaşa albă şi cu obrajii puternici. Când ne întâlnirăm prima dată privirea era altfel.

— Te-ai schimbat mult, Otohiko.

— Aşa ţi se pare?

— Pari mult mai în vârstă. Dar, de fapt, eşti doar cu doi ani mai mare decât mine. Vezi, ştiu totul despre tine.

— Asta înseamnă că tu ai acum douăzeci şi doi de ani?

— Da.

— Deci pe vremea aia erai încă la liceu, nu?

— Îhî.

— Sunt cinci ani de-atunci… Eu unul trăiam cu impresia că n-am îmbătrânit deloc, poate pentru că am fost în străinătate.

— Unde?

— La Boston. Abia m-am întors, în aprilie.

Avea un fel de a fi închis şi ambiguu, tipic celor care îşi păstrează cu încăpăţânare mândria chiar şi când cursul vieţii le-a fost deturnat. Proiecta o altă imagine decât atunci când îl văzusem prima dată.

— Dar tu ai locuit tot timpul în Japonia, nu?

— Da, în casa bunicilor din Yokohama.

— Imediat după ce a murit tatăl tău?

— Da, pe vremea când noi eram mici, tata deja nu mai stătea acolo, dar nu fusese scos din registrul familiei. Şi bunicii s-au simţit singuri şi ne-au chemat.

— Câţi ani aveai atunci?

— Vreo paisprezece, cred. Se pare că moartea tatei a fost un şoc pentru mama, şi atunci noi, încercând să ne purtăm ca nişte adulţi, am tot îndemnat-o să plece în călătorii. Şi s-a dus ba într-o parte, ba în alta, iar când s-a întors şi tocmai ne gândeam ce să facem de acum înainte, am fost întrebaţi dacă nu vrem să venim în Japonia. Mama a tot ezitat, dar noi doi am zis să mergem. Bunicii îşi făceau speranţe în legătura cu viitorul mamei, probabil se aşteptau să se şi recăsătorească, şi se

gândeau că dacă rămânem doar noi trei n-o să se aleagă nimic de ea. Noi doi nu voiam de fapt să plecăm din ţara în care ne obişnuiserăm să trăim, dar ne-am prefăcut că vrem să mergem, ce mai, am fost nişte eroi.

— Ştiu, aşa a fost şi la noi. Mama a divorţat de tata şi a rămas cu noi, fetele, trei femei împreună.

— Când trăieşti aşa poate fi chiar nesănătos.

— Da, e cumplit sentimentul că tatăl e absent.

— N-aţi avut şi momente când v-a apucat pe toate un pic câte o nevroză?

— Ba da, am răspuns. Eu, de exemplu, n-am vorbit deloc o bucată de vreme.

— Din cauza unei nevroze? m-a întrebat curios.

— Aşa se pare. Am încetat să vorbesc fără niciun motiv şi tot fără motiv mi-am revenit.

— Cu siguranţă că în trupul tău, firav pe vremea aia, s-a dat o luptă cumplită, a spus el.

La vreo trei luni după ce plecase tata, probabil ca nu cumva să o afectez pe mama care începuse deja să se destrame, mi-am pierdut vocea.

Într-o zi în care ninsese abundent, m-am jucat prea mult pe afară după ore şi seara am făcut febră mare. Am stat la pat nu ştiu câte zile, lipsind de la şcoală. Mă durea tot trupul şi îmi simţeam gâtul umflat.

La un moment dat, când deliram din pricina febrei, le-am auzit pe mama şi pe sora mea stând de vorbă lângă mine.

— De ce crezi asta? a întrebat mama.

— Nu ştiu sigur, dar sunt convinsă că e aşa, a răspuns sora mea.

— Kazami şi-a pierdut vocea de tot? a continuat mama. De data asta, pe un ton isteric şi zgomotos, pe care începuserăm să îl auzim tot mai des pe atunci.

— Da, sunt convinsă, a rostit apăsat sora mea.

Încă de pe atunci sora mea avea presimţiri şi intuiţii corecte, ghicea tot soiul de lucruri mărunte, ca de exemplu cine sună la telefon sau cum avea să se schimbe vremea. În momentele acelea era nespus de liniştită, aidoma unui adult.

— Poate ar fi bine să nu vorbim despre asta de faţă cu ea, a făcut mama, puţin speriată.

— Da, a fost de acord sora mea.

„I-auzi, mi-am pierdut vocea!” m-am gândit atunci cu o indiferenţă surprinzătoare. Ca să verific, am încercat să storc ceva din gâtul uscat, dar n-a ieşit nici măcar un gâjâit slab.

Cu ochii pe jumătate acoperiţi de punga de gheaţă de pe frunte, mi-am sucit gâtul spre fereastră ca să privesc afară: norii, rozalii din pricina luminii asfinţitului, formau un strat strălucitor care se întindea până departe, spre vest. Preţ de o clipă, cu mintea înceţoşată de febră, nu am mai ştiut ce anume era real.

Nu am mai ştiut dacă tata într-adevăr plecase şi avea acum o altă familie.

Dacă făceam în fiecare seară lecţii de engleză.

Dacă într-adevăr ninsese din belşug şi curtea şcolii fusese acoperită de zăpada imaculată. Dacă pe drumul către casă mă cuprinsese deja febra şi văzusem luminile oraşului ca prin ceaţă.

… Aha, deci aşa e când toate lucrurile par să se suprapună şi să se întâmple în acelaşi timp, am realizat.

Vocea nu mi-a revenit nici măcar după ce mi-a trecut răceala. Şi mama, şi sora mea erau foarte sensibile, iar doctorul le-a dat de înţeles că e vorba de ceva pe sistem nervos şi, pe drumul către casă de la cabinet, mama a izbucnit într-un plâns sfâşietor.

Ne simţeam toate în nesiguranţă, probabil că ne înspăimânta gândul că nu ne mai puteam controla trupurile.

Şi totuşi, deşi la început eram cumplit de furioasă pentru că îmi pierdusem vocea, m-am liniştit treptat pentru că mama s-a calmat şi ea, spunându-mi să nu mă îngrijorez prea tare. Lipseam de la şcoală şi peste zi stăteam acasă, iar dimineaţa devreme şi seara ieşeam la câte o plimbare.

Faptul că nu puteam să vorbesc însemna că pierdusem încet toate cuvintele.

La vreo două zile după ce începuse totul, aveam exact aceleaşi gânduri şi concepte ca şi atunci când puteam să vorbesc. De pildă, dacă sora mea mă călca pe picior, gândeam clar, în cuvinte, „Mă doare”. Sau dacă vedeam pe la televizor vreun loc cunoscut, gândeam „A, ştiu pe unde vine asta, oare când or fi filmat acolo?” de parcă aş fi rostit cu voce tare acele cuvinte.

Neputând să dau glas cuvintelor, au început să se petreacă în

mine nişte schimbări aproape insesizabile. Am început să percep culori dincolo de fiecare cuvânt.

Când sora mea era prin apropiere, blândă, o percepeam ca pe o lumină roz, strălucitoare. Atunci când mama ne preda engleză, îi vedeam cuvintele şi gesturile învăluite într-un auriu paşnic, iar când mângâiam vreo pisică pe marginea drumului, simţeam prin palmă o bucurie galbenă ca stânjenelul de munte.

Simţind şi trăind astfel, mi-am dat seama cât de limitate sunt de fapt cuvintele.

Poate pentru că eram încă mică, am simţit asta doar intuitiv, dar aşa mi s-a trezit interesul pentru cuvinte, care se pierd imediat ce sunt rostite. Şi care cuprind în acelaşi timp clipa şi eternitatea.

Mi-am revenit la fel de brusc.

Era o zi ploioasă şi stăteam cu sora mea, care tocmai venise de la şcoală, să ne încălzim în *kotatsu*[3], aşteptând să se întoarcă mama. Eu mă întinsesem pe jos, somnoroasă, şi o priveam absentă pe sora mea, care citea o revistă. Răsfoia paginile cu aceeaşi regularitate cu care cădeau picăturile de ploaie. Dintr-o casă din vecini se auzea un televizor, mai tare decât răpăitul ploii. Camera se încălzise foarte tare şi ferestrele se aburiseră. Şi atunci mi-a trecut prin minte:

Probabil că mama o să se întoarcă în curând, încărcată ca de obicei cu sacoşe de la supermarket şi cu oboseala citindu-i-se pe chip. Şi o să se apuce de trebăluit prin bucătărie, în miresmele cinei: supă *miso*[4] rămasă de dimineaţă, vreo delicatesă cumpărată de-a gata, salata ei specială şi fructe. Şi, când o să termine de gătit, o să ne cheme la masă. După ce mâncăm şi facem lecţia de engleză, o să mă uit la televizor, o să fac o baie, o să spun „Noapte bună” şi o să mă duc să mă culc. Şi, pe când am să aţipesc, am să aud târşâitul papucilor de casă ai mamei strecurându-se în camera alăturată.

O fericire caldă. Deşi suntem doar noi trei, mă simt în siguranţă ca într-o familie numeroasă.

Atunci, sora mea a întrebat:

— Kazami, ai adormit?

— Mda, am răspuns. Încercasem pur şi simplu să spun ceva şi n-a fost nicio problemă. Doar că propria voce mi s-a părut foarte

3 În casele tradiţionale, vatră îngropată în podea în camera de zi (n.tr.)

4 Pastă pe bază de soia, folosită pentru supe sau sosuri (n.tr.)

îndepărtată şi asta mi-a creat o senzaţie neplăcută. Dar era un sunet binevenit.

— Kazami, ai reuşit să vorbeşti? s-a mirat sora mea.

— Aşa se pare, am şovăit eu.

— Şi ai fost de fapt capabilă să vorbeşti tot timpul?

— Nu, chiar nu aveam glas.

— Şi cum a fost? Ţi-a fost greu?

— Nu. Ba dimpotrivă, am ajuns să înţeleg diverse lucruri.

Îmi aduc aminte că amândouă am continuat dinadins conversaţia, vrând parcă să verificăm că într-adevăr puteam din nou să vorbesc.

— Când mi-am revenit şi am fost iar în stare să vorbesc, a fost de parcă s-a terminat, pentru toată familia, o nesfârşită noapte albă. Atunci nu ne-am dat seama de asta, ci abia acum, am spus.

— Şi nouă ni s-a întâmplat ceva asemănător. Eu m-am lăsat de şcoală. Am pierdut un an de zile prefăcându-mă că mă duc la şcoală, când de fapt făceam diverse slujbe, a replicat Otohiko. Mă rog, până la urmă s-a aflat, dar aia a fost prima dată când m-am simţit cu adevărat aproape de bunicii mei.

— Chiar aşa? am întrebat. Am o senzaţie bizară, de parcă aş sta de vorbă cu un personaj dintr-o povestire.

— Adică eu?

— Da, parcă ne întâlnim din nou, de data asta în realitate, în trei dimensiuni.

Am izbucnit în râs. Şovăind parcă puţin, Otohiko a întrebat:

— Shōji s-a sinucis, nu-i aşa?

— Da. Pe când tocmai traducea cartea cu pricina.

— Eraţi încă împreună ?

— Da.

— I-auzi!

— Dar nu s-a sinucis pentru că i-aţi dat voi a 98-a povestire.

— Ţi-a spus că i-am dat noi povestirea?! s-a mirat Otohiko.

— Da. Mi-a spus că a primit-o din partea familiei, după moartea domnului Takase. Şi repeta întruna că o va traduce şi pe asta şi o va publica în volum împreună cu celelalte, în Japonia.

— Ce păcat, a spus el.

Părea că încearcă să ascundă ceva, dar n-am insistat, pentru

că oricum n-ar fi putut să îl aducă înapoi pe Shōji.

— Acum, nu mai e niciun editor interesat, a continuat. Iar eu am zis râzând:

— O fi o povestire blestemată.

— Probabil. Ştii că toţi cei trei care s-au apucat să o traducă în japoneză au murit, nu?

— Ştiu. Ştiu că primul a fost un profesor universitar, apoi o elevă de liceu, şi apoi Shōji. Şi s-au sinucis toţi. Oare de ce?

— Trebuie să fie ceva în legătură cu încercarea de a o transpune în japoneză. Sora mea până şi acum face cercetări despre asta. După mine, cartea aia ar trebui dată uitării. Aşa cum îi dai uitării pe morţi. Toate astea nu s-au petrecut din senin. După părerea mea, cei care sunt fascinaţi de cartea aia, cei care vor să traducă, nutresc în secret dorinţa de a se sinucide, îi cheamă cartea.

— Mă înspăimântă ce spui acum, m-am cutremurat eu.

— Ţie îţi place cartea? m-a întrebat.

— Da, mi se pare interesantă.

Eu sunt una dintre persoanele care au citit cartea de nenumărate ori. Şi, de fiecare dată când am citit-o, am simţit cum un lichid fierbinte şi vâscos mi se învolburează undeva, adânc în piept. Un univers întreg îmi pătrunde în trup. Şi capătă o existenţă proprie, în corpul meu. La ceva vreme după moartea lui Shōji, am încercat şi eu să traduc. Se poate să fi fost şi momentul prost ales, dar cert e că m-am îngrozit. Când transpuneam textul englezesc în caractere japoneze, mă simţeam împresurată de o pâclă neagră. Nu pot să îmi scot din minte acea senzaţie. Senzaţia pe care ţi-o dau hainele ude lipite de trup când, îmbrăcat, te laşi purtat de valuri şi ajungi să înoţi disperat înspre larg pentru că oricum nu mai contează. Din fericire, pe vremea aia eram o puştoaică de liceu capricioasă şi nepăsătoare, aşa că am renunţat. Cred că am avut noroc că am avut curajul să renunţ.

Dacă ar fi să găsesc o imagine pentru ce am simţit atunci, ar fi poate o câmpie întinsă la nesfârşit, acoperită cu o iarbă argintie bătută de vânt, sau poate un recif de corali albaştri în adâncul mării. Şi liniştea, în care peştii coloraţi care se zbenguie pe acolo par să nici nu mai fie vii.

Dacă îţi vin imagini de astea în minte, nu ai cum să trăieşti prea mult. M-am gândit cât de trist trebuie să fi fost tatăl lui

Otohiko, care stătea acum în faţa mea.

— Japoneza mi se pare cu adevărat o limbă surprinzătoare. Probabil că mă contrazic acum, dar de când am venit în Japonia am sentimentul că am trăit foarte mult. Până şi limba asta îţi pătrunde adânc în suflet. Abia după ce am venit aici am înţeles că tata era de fapt japonez şi că scria gândind în japoneză. Poate că tocmai de aceea, când încerci să traduci în japoneză, se întâmplă numai grozăvii. Cartea aia e îmbibată de dorul aprig pe care îl avea tata faţă de Japonia. Eu cred că ar fi fost mai bine să o fi scris de la bun început în japoneză, a spus Otohiko.

N-am înţeles tot ce mi-a explicat, dar simţeam că sunt de acord cu el în multe privinţe.

— Tu vrei să devii scriitor? l-am întrebat.

— A fost o vreme când voiam, dar acum nu, mi-a răspuns.

— Ce părere ai despre a 98-a povestire? am continuat.

— De ce? s-a mirat el.

— E vorba de incest, nu? Crezi că tatăl tău a avut porniri de-astea faţa de sora ta? am întrebat.

Mi-a răspuns ferm:

— Sunt sigur. Nu l-am întâlnit de foarte multe ori, dar sunt sigur că era puţin nebun.

În cea de-a 98-a povestire, personajul principal, după divorţ, duce o viaţă foarte dezordonată şi la un moment dat se îndrăgosteşte de o fată, aparent minoră, pe care o cunoaşte într-un club pe la periferie. După ce se culcă împreună de câteva ori, afla că de fapt e fiica lui. Şi rămâne prizonierul atracţiei faţă de ea.

— Are multe elemente parcă din *Lolita*, dar către sfârşit, când se apucă de băutură şi de droguri, devine fantastic, nu? Iar felul cum e descrisă frumuseţea ei mi-a adus aminte de pictura cu sirena a fratelui lui Conan Doyle. Mi-a plăcut foarte mult.

El s-a înroşit puţin, dar a încuviinţat cu mândrie. Mi-am dat seama că de fapt era mândru de tatăl lui.

— Voiam să fac cunoscută povestirea asta, am continuat.

— Saki o va traduce cu siguranţă la un moment dat. Mi-a spus că vrea să facă asta, a replicat el. Că veni vorba, tu ai cumva manuscrisul celei de-a 98-a povestiri?

— Da, mi-a rămas de la Shōji.

— Să ai mare grijă, pentru că sunt persoane care caută manuscrisul ăla.

— Sora ta? am întrebat, oarecum intrigată de ce se ascundea dincolo de sfatul lui.

— Nu, cu sora mea nu e nicio problemă. Şi, dacă ar avea nevoie de manuscris, ar veni probabil la tine să te întrebe şi te-ar ruga să îi faci o copie. Nu, e vorba de o obsedată, una care are deja manuscrisul, dar vrea să pună mâna pe toate exemplarele.

— O cunoşti?

— E o tipă cu care am tot călătorit împreună în ultima vreme. Ne-am întors împreună în Japonia. Se pare că ştie o grămadă de chestii despre tine.

— Ai fost împreună cu o obsedată? l-am întrebat zâmbind.

— Da, am o slăbiciune pentru persoanele care se înflăcărează orbeşte, a răspuns, zâmbind, şi el.

— Cu siguranţă a făcut o pasiune şi pentru fiu, nu numai pentru tată.

— Îmi plac turnúrile astea interesante…

— Hai că eşti şi tu ciudat.

— Nu ştiu de ce, am senzaţia că ne cunoaştem de foarte multă vreme.

— Păi chiar ne cunoaştem de multă vreme.

— Aşa e, şi cu siguranţă avem multe în comun pentru că la un moment dat ne-am gândit amândoi mult la cartea aceea. Cred că tocmai de asta e aşa de uşor să stăm de vorbă.

— Eu şi acum mă mai gândesc din când în când, am spus.

— Şi eu. Cred că de fapt nu trece zi fără să mă gândesc la carte. Mi-a intrat deja în carne, e ca un blestem, a şoptit, şi vorbele lui mi-au rămas întipărite în minte.

Ne-am promis să ne revedem şi am făcut schimb de adrese înainte de a ne despărţi.

*

Şi acum mă mai gândesc la el din când în când. La Shōji.

Încă puştoaică de liceu, m-am îndrăgostit de el, l-am iubit pasional, ca şi cum aş fi vrut să îl absorb cu totul; ne întâlneam şi ieşeam împreună aproape în fiecare zi, sau stăteam la el şi îl ajutam la traduceri. Se simţea şi el bine împreună cu mine, de asta sunt sigură.

Doar că, încă dinainte de a mă întâlni pe mine, iţele vieţii i se

încâlciseră cumplit şi în el se acumulase o oboseală pe care eu nu am fost nicidecum în stare să o dizolv. Nu am reuşit vreodată să înţeleg cu adevărat imensa pată întunecată din firea lui, care mi se părea atât de atrăgătoare. Imediat după ce ne-am cunoscut, eu nu am mai fost altceva decât un fluture zburătăcind prin odaia sufletului lui, în jurul unui bec care pâlpâia deja. Şi chiar dacă l-am alinat într-o oarecare măsură, nu am făcut altceva decât să îl tulbur şi mai mult, pentru că am adus în întuneric străluciri din afară.

De aceea, de fiecare dată când îl visez, sunt eu, cea de acum, împreună cu Shōji, cel de atunci. Probabil fiindcă mă gândesc că eu, cea de acum, aş putea să îi ofer nu numai străluciri de adolescentă, ci şi clipe plăcute şi liniştite. Am multe regrete de astea, deşi e poate în zadar. Aş vrea să mă fi întâlnit cu el aşa cum sunt acum. Aşa simt, undeva adânc în suflet. Deşi... se prea poate să mă supraestimez.

Când aud pe câte undeva cum mai vorbeşte lumea că „sufletul sinucigaşilor nu are cum să meargă în rai. Pentru ei, timpul se opreşte în suferinţă", simt că o iau razna. Dar, mai degrabă decât să îmi vină să spun că asta e o minciună, îmi aduc aminte de chipul lui, zâmbind stins. Chipul lui, zâmbind stins, care a respins pe toată lumea.

În dimineaţa zilei în care a murit Shōji, am fost în camera lui.

Visam ceva în strălucirea soarelui de vară, care străpungea parcă perdelele. Ca şi acum, era o dimineaţă senină de început de vară.

Dimineaţa, Shōji se trezea întotdeauna mai devreme decât mine. Pe la ora opt, când mă trezeam şi eu pentru că trebuia să merg la şcoală, Shōji era de obicei aplecat deasupra calculatorului. Îmi plăcea să ascult sunetul monoton al tastelor şi să îl privesc de la spate în concentrarea-i înfrigurată, pentru că îmi aduceam aminte de silueta mamei de când eram mică. Calmul lui de bărbat cu şaptesprezece ani mai mare decât mine îmi potolea şi îmblânzea întreaga energie de fetiţă necoaptă. Când eram împreună cu el, era linişte. Era linişte şi când râdeam, şi când ne prosteam. Nu mă trezea niciodată din somn, chiar dacă ştia că întârzii la şcoală. Şi nu-mi spunea nimic când lipseam de la şcoală. Aşa era el, pur şi simplu.

Doar că, în dimineaţa aceea, ceva era diferit.

După ce am oprit ceasul deşteptător, m-am uitat alături şi l-am văzut pe Shōji dormind, palid şi tras la faţă. Avea cearcăne şi respira aproape imperceptibil.

Eu aveam doar optsprezece ani pe atunci şi, zărindu-l, am simţit pe inimă o povară dureroasă şi duioasă în acelaşi timp. Am aranjat pătura pe el şi m-am dat jos din pat. Mi-am pus uniforma şi apoi am băut un pahar de lapte.

Era o dimineaţă liniştită.

Uitasem unde mi-am lăsat ceasul şi, negăsindu-l, mi-am zis că am să îl împrumut pe al lui, care era pe birou. Când mi l-am pus la încheietura mâinii, l-am simţit cumplit de greu, iar sticla de deasupra cadranului negru avea o strălucire rece. M-au trecut fiori, într-o cameră străină, m-am simţit deprimată şi mi s-a făcut dor de casă.

Da, în dimineaţa aceea, era atât de multă linişte şi în cameră, şi afară, încât puteam să îl aud pe Shōji respirând în somn în patul de lângă fereastră. Mă mişcam greu, parcă înţepenită. Simţeam că mă sufoc. Pe biroul pe care era calculatorul se afla şi un exemplar din traducerea celei de-a 98-a povestiri. Am răsfoit-o puţin şi am văzut că nu ajunsese nici măcar la jumătate. M-am mirat, pentru că îmi spusese deunăzi că o terminase. Dar, cu o zi înainte, pământiu la faţă, îmi spusese şi că, oricât ar încerca să traducă, avea senzaţia că ceva nu merge. S-o fi apucat să o refacă, de la început, mi-am zis. Ştiam despre cei doi care se sinuciseseră. M-am cutremurat.

I-am scris un bilet pe un caiet:

„Să termini repede, ca să putem merge la mare, cum am făcut şi data trecută, să plecăm dimineaţa la prima oră, să ne punem costumele de baie, să ne întindem pe plajă şi să stăm de vorbă despre verzi şi uscate. Abia aştept. Ţi-am luat ceasul. Am să ţi-l aduc înapoi cât de curând”.

Speram că, imediat ce îl citeşte, să îşi aducă aminte de excursia noastră împreună, de mirosul mării şi de tumultul valurilor. Şi speram să îi vină şi lui poftă să termine cât mai repede treaba ca să putem merge la mare. Îmi era mai degrabă teamă decât ciudă. Am scris biletul mai mult pentru duşmanul întunecat şi invizibil din el.

Speram să îşi aducă aminte de toate lucrurile de când abia ne îndrăgostiserăm unul de celălalt, de parfumul lor puternic: îmbrăţişările din nopţile fierbinţi; clădirile scăldate în lumina

portocalie din dimineţile când mă conducea şi mă urca, aproape adormită, într-un taxi; lacrimile; mâinile noastre calde. Căutam înfrigurată în minte, ca o femeie care simte că va fi părăsită de iubit, când relaţia e pe terminate.

Eram îngrijorată, aşa că l-am sunat pe la prânz din cabina telefonică din curtea şcolii.

— Alo? mi-a răspuns cu o voce veselă.

M-am liniştit şi i-am spus:

— Sunt la şcoală.

Undeva în spatele meu se auzea hărmălaia aproape isterică dintr-o pauză mare la liceu. Pe deasupra, cei care erau de serviciu la curăţat bazinul de înot făceau şi ei gălăgie plescăind prin apă. Râzând, am continuat:

— E mare gălăgie, nu?

— De nedescris, a replicat. Ai mâncat?

— Păi am mâncat la şcoală, pentru că n-am dormit acasă astă-noapte, am râs eu.

— Tu chiar eşti încă elevă de liceu, aşa-i? a făcut el oarecum invidios. Mulţumesc de bilet.

— Mai trec pe la tine peste vreo două-trei zile.

— Bine.

Zarva se răspândise în toată curtea şcolii, de parcă ar fi umplut până şi aerul. Elevii păreau chitiţi să se distreze cu orice preţ, concentrând în acele treizeci de minute porţia de vitalitate pentru o zi întreagă. Peste tot izbucneau explozii de râs şi de energie. Mi-am ridicat privirea către cerul senin şi albastru, de vară. În acea zi strălucitoare, lumina şi umbra se întindeau peste străzi.

— Bine, pa.

— Pa, am spus şi eu şi am închis. Fusese ultima noastră convorbire.

Eram atât de departe unul de altul atunci, eu la un capăt al firului, şi el la celălalt. Mai departe decât raiul şi iadul, şi complicaţi amândoi. Nu am reuşit să îi transmit intensitatea iubirii mele. Nici nu am încercat să transmit, nu existau metode de a transmite asta, şi cred că niciunul dintre noi nu avea mijloacele de a comunica, a recepţiona sau a înţelege asta.

Auzisem dinainte că, între iubiţi, lucruri de astea se întâmplă des. Doar că, pe atunci, încă nu ştiam că o asemenea senzaţie de vid poate să existe. Voiam să cred că e vorba de o poveste

întâmplată demult, într-o lume aproape uitată şi tristă, într-un deşert îndepărtat, şi care acum ar fi de neconceput. Eu trăiam într-un univers aparte.

*

Într-o seară, la vreo două-trei zile după ce mă întâlnisem cu Otohiko, pe când tocmai mă pregăteam să plec de la Centru, cineva m-a strigat din uşă cu o voce puternică.

— Domnişoara Kanō este?

— Da, eu sunt, am răspuns şi, uitându-mă într-acolo, am văzut o tânără simpatică. „Aha!” mi-am dat seama imediat.

— Sunt Takase Saki, a continuat ea. Am auzit de la fratele meu că lucrezi aici şi m-am mirat, a spus râzând.

În comparaţie cu fratele ei, părea să fi devenit, între timp, mult mai puternică. Era îmbrăcată foarte elegant, iar chipul îi înflorea într-un zâmbet. Îmi lăsase o impresie puternică şi la prima întâlnire, la petrecere, dar acum emana mult mai multă feminitate.

— Nu ne-am văzut de mult, deşi poate e nepotrivit să spun asta, având în vedere că n-am stat niciodată de vorbă, am spus.

— Dar te ţin minte şi eu. Mă bucur să te revăd. Plecai? Nu vrei să mergem să mâncăm împreună? Eşti liberă? m-a întrebat.

— Hai să mergem. Oricum voiam să stăm de vorbă, am acceptat.

N-a mai spus nimic, ci doar a zâmbit. Un zâmbet cald, care m-a vrăjit şi m-a făcut să-mi simt sufletul curat.

Am ieşit din clădirea Centrului şi am luat-o prin curte, îndreptându-ne către un restaurant din spatele universităţii. Căldura de peste zi se ridica încet, înghiţită parcă de cerul albastru, puţin înnorat.

— Către seară, cerul e deja ca de vară, a remarcat Saki.

— Da, aşa e. La voi, la psihologie, aveţi aer condiţionat? La noi nu este, şi vara e o căldură de iad, am spus eu, iar ea a râs.

— Nici pomeneală. Aşa că eu găsesc mai tot timpul câte o scuză ca să stau în bibliotecă.

Saki înseamnă floare înflorită, şi numele i se potrivea de minune. Emana o seninătate blândă. Ca o floare uşor bătută de vânt, avea ochii mari, deschişi parcă în aşteptarea unui destin

frumos.

Restaurantul era aglomerat, plin de studenţi. Lumina soarelui în asfinţit, care pătrundea prin ferestrele mari, învăluia sala gălăgioasă într-o strălucire portocalie. Eu am cerut o supă şi nişte pâine, iar Saki nişte sandvişuri. Apoi am împărţit o salată de crabi şi o sticlă mică de vin.

E uşor să te apropii de cineva când stai de vorbă la masă. Noi, care oricum ne-am fi apropiat foarte uşor, ne-am simţit foarte repede în largul nostru şi am pălăvrăgit îndelung.

— Stai singură? am întrebat.

— Locuiesc cu fratele meu de când s-a întors de la Boston. Mi-ar fi greu să vin în fiecare zi la universitate tocmai de la Yokohama. Dar mă duc acolo la fiecare sfârşit de săptămână, să îmi văd bunicii. Mai ies cu mama la cumpărături. E tare greu să fii singura fiică.

— Tu şi fratele tău fiind amândoi aici, mama ta nu se simte singură?

— Probabil. Dar, oricum, e neobişnuit pentru o văduvă ca, după moartea soţului, să meargă să locuiască împreună cu părinţii, cu atât mai mult într-o ţară străină. Însă mama oricum stă mai mult prin casă, iar bunicii sunt amândoi buni ca pâinea caldă, aşa că se pare că se înţeleg de minune. E surprinzător, nu?

— Da, din toată biografia voastră, asta mi s-a părut şi mie cel mai surprinzător.

— Mama a suferit foarte mult cât a fost împreună cu tata, aşa că a ajuns să n-o mai intereseze foarte tare ce se întâmplă în jur. Dar tu? Stai singură?

— Da, sora mea s-a căsătorit cu un străin acum trei ani şi a plecat în Anglia. Şi atunci s-a destrămat familia. În bună pace şi înţelegere. Tata stă singur, iar mama s-a recăsătorit acum doi ani şi locuieşte cu soţul ei în Setagaya. Eu stau singură de când am intrat la facultate.

— Locuieşti prin apropiere?

— Da, în F.

— A, păi asta înseamnă că şi locuim una aproape de cealaltă. Oare cum de nu ne-am întâlnit până acum să stăm de vorbă?

— Chiar aşa, am fost şi eu de acord.

— Ce uşor l-ai recunoscut pe Otohiko!

— Probabil că nu l-aş fi recunoscut dacă ar fi fost multă lume în jur. Dar, din întâmplare, ne-am intersectat pe un drum pe care nu mai era nimeni.

— Şi noi ne-am amintit uşor de tine, Kazami. Mă întreb de ce, pentru că abia ce te-am zărit atunci.

— Poate fiindcă m-am zgâit eu întruna la voi doi... am spus zâmbind.

— Chiar şi după moartea lui Shōji, am avut tot timpul chipul tău în minte, a continuat Saki.

Am încuviinţat.

— Şi nici măcar n-am fost la înmormântare. N-am putut să merg, nu ştiu dacă mă înţelegi.

— Înţeleg. Moartea lui a fost un şoc pentru tine, nu-i aşa?

— Tu chiar asta studiezi, nu, sinuciderile lor? am întrebat.

— Mă rog, la început am vrut să traduc şi eu. Doar că... îmi curge prin vine sângele tatălui meu sinucigaş, nu? Şi apoi, se spune că pornirile astea sunt ereditare... În plus, mai ştiam şi că toţi cei care încercaseră să traducă au ales moartea, aşa că mi s-a făcut frică, dar mă gândeam că poate eu aş reuşi să fac o treabă bună tocmai pentru că ştiam toate astea. Plănuiam să aflu de ce s-au sinucis toţi şi să mă apuc de tradus după ce le voi fi înţeles motivele. Apoi, pe drum, interesele mele au deviat puţin şi m-am apucat de studiat psihologie. Dar mă bucur, sunt acum atâtea lucruri pe care aş vrea să le fac! a răspuns Saki.

— Da, eu aş vrea să văd cartea aia publicată până la urmă în japoneză, completă. Dacă ai nevoie de ajutor la traducere, oricând. L-am ajutat şi pe Shōji puţin şi am supravieţuit, aşa că nu mă tem, am spus zâmbind.

— Parcă am sta de vorbă despre cine ştie ce bombe sau explozibili.

— Păi, din punctul nostru de vedere, chiar aşa e.

Saki a încuviinţat şi ea.

Eram foarte bine dispusă când am ieşit din restaurant. Presimţeam că avea să fie o vară plăcută. Pe trotuarul încă fierbinte i-am spus lui Saki:

— Mi-ar plăcea să mai ieşim împreună la masă cândva.

Ea m-a privit zâmbind.

— Da, şi mie. Aş vrea să mai stăm de vorbă. Presimt că o să fie o vară plăcută.

„la te uită, comunicăm prin telepatie”, m-am gândit Ne-am despărţit cu o fluturare de mână, ca două prietene de când lumea.

Abia după ce ne-am despărţit mi-am dat seama că nu prea vorbise despre fratele ei. M-am gândit că asta e probabil normal de la o anumită vârstă, dar mi-am adus aminte, cu un soi de nostalgie geloasă, cât de apropiaţi erau la acea petrecere, aşezaţi unul lângă altul şi zâmbindu-şi necontenit.

*

E plăcut să întâlneşti pe cineva. Iar mie mi s-a întâmplat la începutul verii, când nu aveam niciun plan clar pentru vacanţă şi nu aveam niciun iubit; am întâlnit-o pe Saki, care a apărut pe nepusă masă, ca o colegă de şcoală abia transferată, cu care am simţit de la bun început că ne ştim de o veşnicie şi că ne vom înţelege bine.

Oricât m-ar fi încântat întâlnirea asta, rămâneau câteva lucruri care mă îngrijorau.

Telefonul de la sora mea.

Saki, devenită între timp o femeie atât de puternică dintr-un motiv misterios.

Otohiko, care a îndrugat vrute şi nevrute despre a 98-a povestire şi care a trăit în străinătate împreună cu o femeie obsedată de tatăl său.

Telefonul pentru mine de la Centru, când nu era nimeni la celălalt capăt al firului.

Nu aveam îndoieli sau suspiciuni în privinţa lor. Doar că… mă intriga în continuare ceva. Ceva îmi spunea că nu avea să fie o vară liniştită, pe care să o petrec alături de nişte oameni pe care îi reîntâlnisem după multă vreme. Făceam presupuneri peste presupuneri, întrebându-mă ce o fi oare acel ceva.

Ca un detectiv.

Ce se ascundea dincolo de toate astea?

Nu aveam cum să ghicesc. Dar de fiecare dată când mă gândeam la asta, îmi veneau în minte scene din a 98-a povestire. Era probabil doar o presimţire, dar ştiam că avea o legătură cu ce urma să se întâmple.

Un bărbat care o ia razna după ce are o relaţie cu propria fiică. Şoaptele ei sunt aidoma murmurului valurilor, iar gleznele

ei subţiri în lumina lunii îi amintesc de coada unei sirene.

Să fie vorba despre Saki oare?

Nu aveam de unde să ştiu. Nu aveam altceva de făcut decât să aştept. Şi să sper că, dacă se întâmplă ceva, am să fiu în stare să fac faţă.

Învăţasem să gândesc aşa după moartea lui Shōji.

*

Cum tot eram în aceeaşi universitate, am ajuns să stau mai tot timpul împreună cu Saki. Se apropia vacanţa de vară, studenţii intrau în sesiune şi, brusc, invadaseră campusul.

Eram amândouă la cantină în ziua aceea.

— Nu ţi se pare că în perioada asta se vede cel mai bine că asta e o universitate? m-a întrebat Saki sorbind din cafea.

— Eu mă bucur pur şi simplu că alţii dau examene, nu eu.

Eu beam un suc de portocale.

— Îţi place vara?

— La nebunie. Mă gândesc întruna la vară.

— Ce bizar!

— Tu, Saki?

— Mie-mi place primăvara. Dar te înţeleg, să ştii. Ţi se simte entuziasmul de la o poştă.

— Îmi place vara la nebunie, abia aşteptam să vină, am spus râzând. Apoi, am întrebat din senin:

— Otohiko ce mai face?

— De ce întrebi?

— Nu l-am mai văzut deloc de atunci.

Saki a clătinat din cap.

— Stă mai tot timpul la femeia aia.

— A, aia cu care a fost împreună în călătorie, nu?

— Da. Habar nu am ce o să se aleagă de ei. Ea e chiar mai cumplită decât înainte de a pleca la Boston, a remarcat Saki.

— E un om rău?

— E groaznică. Şi e din ce în ce mai rea.

— Şi el e cu totul în mrejele ei, nu?

M-am gândit cu părere de rău că numai o femeie putea să fie de vină pentru asta. Îmi făcuse plăcere să stau de vorbă cu Otohiko.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de viaţa amoroasă a

fratelui meu. Las’ că-ţi povestesc mai multe altădată.

— Oricând simţi nevoia. Ai terminat? Mergem?

Când am ieşit, m-am simţit cu adevărat plină de entuziasm şi energie. Razele puternice de soare, asfaltul care strălucea, verdele închis al copacilor imobili. Am respirat adânc.

— Uite, acum iar te simt entuziasmată, mi-a spus Saki cu un zâmbet care îi lumina faţa, făcând-o să semene cu o floarea-soarelui. Chipul ei zâmbitor strălucea atât de puternic în soare, încât mi-am mijit ochii. Vara era într-adevăr aproape.

*

Îmi făceam iluzii că, odată ce începe vacanţa de vară la universitate, voi avea o grămadă de timp liber, dar m-am trezit că, în fiecare zi, diverse persoane îmi cereau să le fac fel de fel de traduceri preliminare. Munceam de fapt ca negru, ajutând la nişte traduceri pe care alţii aveau să le prezinte profesorilor ca versiuni preliminare; de fapt, cam toţi asistenţii păreau să fie ocupaţi cu acelaşi gen de muncă. Evident, făceam nişte bani de buzunar, dar aveam termene destul de stricte şi asta îmi dădea senzaţia că m-am ales cu teme pentru vacanţa de vară.

Treceam pe la universitate în fiecare zi şi stăteam până noaptea târziu, răsfoind întruna dicţionare.

S-a întâmplat într-un miez de noapte, după o astfel de zi.

Ploua cu găleata, de parcă ar fi venit taifunul. Afară, ploaia răpăia zgomotos şi vântul vâjâia, aşa că n-am auzit zgomotul de paşi urcând treptele.

M-am speriat auzind un ciocănit în uşă. Era ora trei în noapte. Cu teamă, am privit prin vizor şi, uimită, l-am zărit pe Otohiko. Am deschis uşa.

— Ei, ce-i cu tine la ora asta? Te pomeneşti că ai venit să mărturiseşti vreo iubire neîmpărtăşită, am spus eu.

— Cam aşa ceva, mi-a răspuns. Părea să fi băut mult, pentru că abia se ţinea pe picioare. Umbrela era plină de picături grele de apă, iar pantofii de piele uzi leoarcă. Părea o scenă desprinsă dintr-o telenovelă şi inima a început să îmi bată nebuneşte.

— S-a întâmplat ceva cu ea, sunt probleme? am întrebat eu.

— Nu, nici pomeneală.

— Ai băut zdravăn, nu-i aşa?

— Mda, am băut ca un disperat după ce ne-am certat. Am ajuns să nu mai ştiu ce e bine şi ce nu, aşa că m-am gândit să stau de vorbă chiar cu persoana în cauză. Aşa beat cum sunt.

— Persoana în cauză sunt eu?

— Da, a încuviinţat el.

— Te-ai certat cu Saki?

— Nu.

— Şi-atunci de unde până unde am apărut eu în discuţie? Noi doi abia ce ne-am întâlnit şi am stat de vorbă o singură dată.

— Mi-e greu să-ţi explic.

— Şi nu puteam vorbi la telefon? Sau mâine? am întrebat.

— Îmi pare rău, a răspuns plecând capul.

Mi se întâmpla şi mie destul de des să mă îmbăt de să nu mai ştiu de mine, aşa că îmi dădeam seama că nu venise cu gânduri ascunse. Probabil că pur şi simplu voia să afle vreun răspuns imediat.

Un răspuns la ce? Asta nu înţelegeam.

— Bine, hai, intră, i-am spus.

— Nu, lasă, rămân aici.

— Dacă rămânem în uşă n-o să te linişteşti în niciun caz, aşa că hai înăuntru.

În timp ce îşi scotea pantofii fleşcăiţi, m-a întrebat palid:

— Scuză-mă, dar aş putea să intru întâi la baie puţin? Îmi vine să vărs.

— Nu mai întreba, du-te repede, i-am răspuns şi, în grabă, l-am împins practic de la spate în baie.

Nici nu apucasem să mi se facă scârbă când am auzit horcăitul lui în timp ce voma şi apoi apa trasă. Am aşteptat în faţa uşii până a ieşit.

— Dă-mi nişte apă, te rog, mi-a cerut.

Faţa îi era încă şi mai palidă, iar ochii, roşii, injectaţi.

— Parcă ai trage să mori, i-am spus întinzându-i un pahar cu apă, pe care l-a băut dintr-o înghiţitură.

— Ţii minte povestirea aia?

— Care anume?

— Cu bărbatul care, în semn de mulţumire, oferea apă din belşug. În deşert. Cu un polonic parcă, nu? Şi apăreau şi nişte monede de aur, nu? bolborosea Otohiko.

— Am priceput unde baţi. Ţi-a prins bine. Mai vrei un pahar?

— Mersi.

— Aşază-te pe canapeaua aia. Poţi să şi dormi acolo.

I-am mai dat un pahar cu apă. L-a băut fără să spună niciun cuvânt. Se făcuse linişte şi, de afară, s-a auzit clar zgomotul rafalelor. Ploaia era parcă tot mai intensă.

— Scuze, a spus Otohiko.

— Linişteşte-te puţin şi apoi spune ce ai de spus. Ce voiai să mă întrebi?

M-am aşezat pe podea.

— Îţi spun imediat. Aşteaptă puţin.

— E ceva de rău?

— Mie aşa mi se pare, a răspuns închizând ochii. S-a auzit din nou răpăitul ploii, iar fereastra zăngănea din pricina vântului. Era zgomotul unei furtuni care părea că va continua o veşnicie.

— Nu adormi, mi se face frică.

L-am scuturat ca să îl trezesc.

— Nu dormeam. O să facem o copie. Aşa, ca să fie.

— Copie? După ce?

— A 98-a povestire. Cea pe care ţi-a lăsat-o el.

— Poftim?! De ce? Mă înspăimânţi. Nu, nu, nu adormi tocmai acum.

Am turnat încă un pahar de apă şi i l-am întins, spunând:

— Uite, bea apă şi povesteşte.

A încuviinţat şi, după ce a băut o înghiţitură, a început:

— Păi cum să spun... Cred că nici ţie nu prea îţi place să îţi aduci aminte de el.

— De el, adică de Shōji?

— Mda. Mă gândeam că e dureros pentru tine, şi apoi nici nu te mai interesează povestirile tatei. Nu ca înainte. A trecut, nu-i aşa?... Doar pentru noi e altfel, noi suntem în continuare prinşi în carte. Înţelegi ce vreau să spun?

— Noi, adică...?

— Eu şi Saki.

— Aha, voi doi...

— Da. Pentru noi timpul parcă a îngheţat de atunci. Tu, între timp, ai făcut o grămadă de chestii, dar noi suntem prizonieri în continuare.

— Da, mă rog, dar Saki, cel puţin, părea să se simtă bine aşa... Cât despre prietena ta, n-o cunosc prea bine, nu ştiu ce fel de om e, dar să ştii că nici eu nu am uitat deloc de cartea aia. Mă obseda de multă vreme şi tocmai mă bucuram că am întâlnit

pe cineva cu care să pot sta de vorbă despre asta. Te pun şi pe tine la socoteală aici. Şi spun asta cu mâna pe inimă.

— Aha, te-ai lăsat şi tu învăluită în povestea asta, de multă vreme. Nu ţi-a fost de ajuns? Şi acum am mai apărut şi noi să bântuim în jurul tău.

— Atâta vreme cât nu încercaţi să vă folosiţi de mine…

— În niciun caz, jur.

— Atunci e în regulă, am spus.

— Cred că toţi trei suntem disperaţi pentru că nu vedem nicio cale de ieşire. Mie mi se pare că tu ai fi scăparea noastră. Tu eşti cea care ar putea produce o schimbare.

— Chiar crezi asta?

Nu înţelegeam unde vrea să ajungă, aşa că am întrebat:

— Manuscrisul ar fi în pericol dacă nu facem o copie?

— Mă îndoiesc. Doar că e o amintire foarte preţioasă şi atunci… aşa, ca să fie.

— Am înţeles, am răspuns ca să îi fac pe plac. Şi am continuat: Auzi, dar de ce crezi că lucrurile stau aşa? Shōji a murit, la fel şi tatăl tău, acum destul de multă vreme. Ce te face să fii atât de pesimist?

M-am abţinut să completez: „Şi de melodramatic?”

— Eu nu gândesc aşa. Ea are parcă o putere magică, a răspuns el.

Abia atunci am început să înţeleg.

— Ea, adică prietena ta.

— Da. Probabil că o vei întâlni şi tu cât de curând. Şi atunci, o să te laşi şi tu prinsă în vârtejul ăsta. Pur şi simplu pentru că aşa eşti tu.

— Şi ce-ar trebui să se întâmple ca să se termine toată povestea asta?

— Să îmbătrânim toţi, şi atunci o să se termine de la sine, o să se stingă, a răspuns Otohiko, iar eu am izbucnit în râs.

— Hai, lasă. Nu e cazul să te gândeşti chiar atât de departe.

— Sunt încă puţin obosit după călătorie.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Zgomotul ploii mă neliniştea puţin. Aveam într-adevăr de ceva vreme senzaţia că mă las prinsă, ca într-un vârtej, într-o nevroză acută. Era sentimentul apăsător că mă sufoc din pricina unui nod în gât, sentiment pe care-l mai avusesem o dată în familie, în copilărie. În depărtare, s-a auzit un tunet. Dincolo de

fereastra acoperită de şuvoaie de apă, luminile oraşului străluceau, albe şi neclare. Într-o asemenea noapte, până şi chipul zâmbitor al lui Saki mi se părea prea îndepărtat şi nedemn de încredere.

— Dar mi-am dat seama că de fapt tu eşti mult mai curioasă decât credeam.

— Păi, ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus, nu?

— Da, înseamnă că ar trebui să mă liniştesc şi eu şi să las lucrurile să îşi urmeze cursul firesc.

— Totul devine uşor dacă ajungi la concluzia asta, nu?

Nu pricepeam unde bate, dar i-am cântat în strună.

Linişte. Răpăitul ploii.

Vântul care vâjâia cu putere.

Fără să scot un cuvânt, am privit pe fereastră ciulind urechile. Otohiko a continuat:

— E bine în Japonia!

— Ce-ţi veni?!

Am crezut că adormise şi m-a speriat. Când m-am întors spre el, părea să îi fi trecut somnul de tot şi mă privea cu o expresie de linişte pe chip.

— Cireşii înfloriţi sunt frumoşi.

I-am răspuns, întrebându-mă dacă e chiar atât de beat încât a uitat că e vară:

— Chiar, ce-ţi veni?!

Privind pe fereastră, a început să povestească.

— Ştii, prima dată când am venit în Japonia, am prins o primăvară în care a plouat întruna, de nu mi-a plăcut nimic şi am trecut printr-o depresie cumplită, însă o dată, o singură dată, am zărit nişte cireşi înfloriţi dintr-un taxi şi am fost profund impresionat Cerul era înnorat şi luneta maşinii era plină de picături de ploaie, cum e fereastra asta acum. În plus, pe marginea şoselei era şi un gard de protecţie din sârmă verde, şi abia dincolo de gard se întrezăreau florile roz. Întinse parcă la nesfârşit. Chiar şi aşa, văzând prin două filtre nebunia cireşilor înfloriţi în neştire, am avut revelaţia misterului primăverii în Japonia.

— E o poveste frumoasă.

— Nici acum nu reuşesc să mă obişnuiesc cu asta. Dar când eram la Boston îmi era dor.

— Te înţeleg.

Un suflet neîmpăcat şi parcă fără apărare. Părul ud, cu bucle castanii. Semăna cu un prinţ – sau poate cu un căţel? Băiatul a cărui umbră plutise mereu deasupra caietului lui Shōji.

A adormit sforăind zgomotos. Aproape asurzitor, cu ploaia răpăind în fundal. Dar, nu ştiu de ce, am simţit gălăgia asta ca pe o linişte deplină care mi-a pătruns în inimă. L-am învelit cu o pătură.

Începuse deja să se lumineze afară când, frântă de oboseală, m-am vârât şi eu în pat şi am adormit imediat.

M-a trezit scuturându-mă uşor.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, i-am răspuns, somnoroasă. Nu m-ai deranjat absolut deloc.

Când am deschis ochii, chipul lui se decupa clar în semiîntuneric, alb, zâmbind.

— Ba da, am fost nesimţit. Îmi cer scuze. Pa.

Ca într-un vis, l-am privit fără să mă ridic din pat, plecând, cu capul plecat din pricina durerii. După ce a ieşit, mi-a trecut prin cap să mă duc să încui, dar n-am fost în stare să mă ridic. „Ce om bizar!” mi-am spus şi am adormit imediat la loc.

*

După ce s-a terminat ploaia aceea, a venit cu adevărat vara, în cele din urmă. Au început dintr-odată zilele senine şi călduroase. De atunci, n-a mai plouat absolut deloc, iar vizita lui Otohiko părea un vis îndepărtat.

Apăruse şi plecase ca într-un vis.

Nu făcusem încă o copie. Şi nici nu îi spusesem nimic lui Saki. Zilele se scurgeau la fel, fără nicio schimbare.

În după-amiaza aceea, eram foarte binedispusă. Era vacanţă, aşa că am dormit până la prânz şi apoi am spălat nişte rufe. După ce le-am pus la uscat, am aţipit din nou, pe balcon. După aceea, am ieşit să scot nişte bani de la bancă, îmbrăcată după cum îmi era dispoziţia: cu un tricou de un roz strident, o pereche de pantaloni scurţi şi nişte sandale de piele. Vara e singurul anotimp când poţi să ieşi aşa pe stradă. Am luat cu mine doar o pungă mică de plastic în care aveam portofelul.

Razele de soare erau atât de puternice încât abia puteam ţine ochii deschişi.

Zâmbeam întruna, într-atât era de plăcut să mă plimb sub cerul liber.

Deoarece era deja trecut de ora trei, la bancă nu mai era deschisă decât încăperea în care se afla bancomatul. Am intrat şi, cum nu era nimeni în spaţiul acela alb ca o cutie, am introdus imediat cardul în aparat. Apoi am aşteptat să iasă banii, atentă la vocea feminină care se auzea din maşinărie. Probabil tocmai de aceea nu am perceput nici faptul că uşa automată se deschisese şi intrase cineva, nici zgomotul de paşi care ar fi trebuit să se audă în clipa următoare.

M-am gândit că e ceva bizar abia când persoana respectivă s-a aşezat chiar în spatele meu. Oare de ce vine atât de aproape când nu mai e absolut nimeni prin preajmă?

În clipa următoare, ca într-o scenă de film, m-am trezit cu un obiect tare aţintit în coaste.

— Nu te întoarce, a spus o voce subţire de femeie. Dă-mi banii.

Nu-mi închipuisem că ar putea fi un hoţ. Îmi spusesem pur şi simplu că e o persoană ciudată. Când s-a auzit piuitul care anunţa că ieşiseră banii, am întins mâna şi i-am luat, încordată. „Vă mulţumim frumos”, s-a auzit din aparat.

— Hai, gata, e doar degetul meu, a spus femeia din spatele meu, râzând şi retrăgându-şi mâna.

„Ia te uită, Saki!” am dat să strig, surprinsă. Şi chiar credeam că ea e.

Când m-am întors însă, mi-am dat seama că mă înşel.

Mi s-a făcut frică. Nu am să uit niciodată momentul când ochii aceia m-au privit prima dată, ţintuindu-mă parcă. Aveau o claritate şi o puritate neobişnuite, ca un Martini bine făcut care reflectă lumina în pahar sau ca Sirius strălucind puternic în depărtare pe cerul întunecat.

Sper să mă înţelegeţi. M-am înspăimântat văzând ochii aceia de copil abia născut pe chipul unui adult, m-am întrebat în ce fel se reflectă lumea în ei şi ce fel de gânduri se vor fi ascunzând în spatele lor.

O femeie bizară, cum nu mai văzusem până atunci. Nu era în mod special frumoasă, dar nici neapărat drăguţă. Cu toate astea, avea un nu-ştiu-ce care atrăgea. Ceva ca un instinct

animalic, ca o rămăşiţă de intelect primar.

Am privit-o îndelung. Am examinat-o.

Părul lung şi negru.

Trupul înalt şi subţire. Gâtul cu venele ieşite în afară. Gura mare. Cămaşa albă. Pieptul plat, cu o linie fină. Coapsele şi gleznele surprinzător de cărnoase, dezvăluite de pantalonii scurţi. Picioarele goale în nişte papuci de plajă de un galben intens. Oja roşie.

Mi-am spus că cel puţin semănăm în privinţa felului în care reacţionăm la vară. Eram îmbrăcate aproape identic.

— Parcă am fi surori, a spus.

— Cine eşti tu? am întrebat.

— Minowa Sui, a răspuns. Iar tu eşti Kanō Kazami.

— Da, eu sunt Kazami, dar tot nu ştiu cine eşti.

— Chiar nu îţi dai seama?

Cu un zâmbet prietenos, mi-a întins o mână subţire, ca un extraterestru din *Întâlniri de gradul trei.*

— Îmi pare rău, încă nu îmi dau seama.

M-a apucat brusc de braţul drept şi, trăgându-mă, zise:

— Hai să stăm de vorbă în maşină.

— Stai puţin.

Am dat să mă eliberez în grabă, dar era mai puternică decât lăsa să se bănuiască zâmbetul ei amabil şi nu avea nici cea mai mică intenţie să îmi dea drumul. Avea mâna fierbinte, neplăcută.

— Îmi pare rău, dar nu pot să merg cu o persoană necunoscută, am spus eu apăsat.

A ezitat preţ de o secundă, dar apoi a replicat cu o frază pe care o mai auzisem în ultima vreme:

— Dacă e vorba pe aşa, atunci suntem cunoştinţe vechi.

— Dar nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nu ţi-a povestit Otohiko despre mine? a întrebat din senin.

Am realizat atunci că era prietena lui Otohiko. A continuat înainte să apuc să spun ceva.

— Eu sunt sora lor vitregă.

— Poftim?! am exclamat eu, surprinsă, şi apoi am amuţit de uimire.

Şi atunci am priceput, în cele din urmă. Am priceput de ce cei doi gemeni, cu mintea atât de ascuţită, păreau amândoi să se împotmolească dacă venea vorba despre asta.

— Nu ştiam.

— Mă întreb de ce ţi-au ascuns ei asta. Poate pentru că am fost împreună cu Shōji? Pentru că i-am dat a 98-a povestire? Pentru că el a murit din cauza asta? Sau poate pentru că acum sunt împreună cu Otohiko, deşi n-ar trebui? a spus ea, ridicând puţin tonul la fiecare „pentru că”.

Şocată, am întrebat:

— Păi, aveţi acelaşi sânge, nu? Tu chiar eşti fiica lui Takase Sarao?

A încuviinţat.

— Şi te cheamă Minowa, deci probabil că şi mama ta era japoneză, nu? Mă ierţi că te întreb aşa ceva.

— Da, se pare că tatei îi plăceau japonezele. Mama e şi ea japoneză, dar locuieşte în America şi în ultima vreme nu mai ştiu nimic de ea. Hai, vino, avem multe de vorbit. Eu chiar ştiu să conduc, ia uite. Şi, scoţând din buzunar permisul de conducere, continuă: Vezi, nu te mint.

Nu mă îndoiam că are permis, mă întrebam doar dacă pot să am încredere în felul cum conduce.

Ţinându-mă în continuare de braţ, m-a tras afară, unde era oprită o Familia roşie, cu o aripă lovită.

— Ce-i cu buşitura asta? am întrebat, arătând cu degetul.

— A, am lovit-o o dată. Mai demult, nu acum. Râzând, s-a apropiat de maşină.

— Hai, urcă.

— Lasă altă dată. Scuze, am refuzat eu.

Aveam nevoie să mă gândesc puţin în tihnă şi nu îmi plăcea ideea de a pleca cine ştie unde aşa, parcă târâtă. Părul ei lung mirosea dulce, a copil, iar ochii mari care se zăreau de sub breton nu inspirau deloc încredere – îmi era frică de ea şi, în acelaşi timp, simţeam că o plac.

— Haide, te duc până acasă.

A deschis portiera. Apoi, aşezându-se în scaunul şoferului, m-a îndemnat zâmbind:

— Du-te pe partea cealaltă.

Oarecum încurcată, am urcat şi eu în maşină, indicând drumul.

În maşină era o căldură înăbuşitoare, iar prin parbriz se vedea un singur drum, strălucind alb, orbitor. Şi clădirile, şi copacii străluceau. Cum eram amândouă în sandale şi în pantaloni

scurţi, cu coapsele albe scăldate în lumină, am avut preţ de o clipă senzaţia că suntem la plajă.

— Parcă am fi la mare, a spus Sui.

Am amuţit de uimire.

Conducea mai bine decât mă aşteptasem. „E mai adunată decât pare la prima vedere, face doar pe nebuna”, mi-am spus. Mi-am dat seama de asta din expresia rece şi calculată pe care o avea când mânuia volanul.

M-am liniştit puţin şi n-am mai dat atenţie razelor puternice care pătrundeau prin geam, nici aerului condiţionat ineficient. M-am înveselit şi m-am gândit că aş putea să mă mai întâlnesc cu ea şi altă dată.

— Mersi, ne mai…

Atât am apucat să spun când am ajuns la colţ, dar Sui nu m-a băgat deloc în seamă.

— Hai să mergem mai departe…

A accelerat dintr-odată şi intersecţia familiară a rămas mult în urmă.

— Stai, opreşte, am făcut eu.

— Nu vreau. Nu acum, când am reuşit în cele din urmă să te întâlnesc, a răspuns ea cu privirea aţintită înainte.

— Ce naiba faci? m-am enervat.

Dând din cap, a mormăit un „nu”.

Cum adică „nu”?!

— Poate asta îţi merge cu alţii, dar cu mine nu. La mine nu ţin şmecheriile astea de telenovelă, am spus în timp ce ne îndepărtam cu viteză de casa mea.

— Pe bune? N-aş fi zis, mi-a întors-o Sui.

Am rămas fără replică. Aşteptam să văd ce are de gând să facă în continuare. S-a lăsat linişte în maşină şi, spre mirarea mea, n-a mai spus nici ea nimic o bună bucată de vreme.

— Voiam doar să stăm puţin de vorbă. Aşteptam de multă vreme ziua în care să te pot întâlni, iar acum mă bucur că putem discuta puţin. Bănuiesc că a fost o glumă proastă, dar nu cred că ţi-am făcut vreun rău, nu?

— Continuă, am râs eu.

— S-au întâmplat multe lucruri care m-au pus pe gânduri şi voiam să stau de vorbă cu cineva care mă poate înţelege.

Mi-a zâmbit. Mi-am dat seama atunci că şi ea era la fel de

încordată ca mine. Revelaţii de genul ăsta mă fac să simt că nu se întâmplă nimic dacă petrec câteva ore stând de vorbă cu cineva. Mai ales când prima impresie e proastă. M-am destins şi am hotărât să îi fac pe plac.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci înţeleg. În parte, cel puţin.

Apoi, am tăcut din nou o vreme, gândindu-mă. La caietul lăsat deschis pe birou, la fereastra deschisă, la ceaiul de secară pe care începusem să îl beau, la rufele care se uscau pe frânghie. Mi s-a făcut oarecum dor de apartamentul meu, intact, dar părăsit, ca *Marie Celeste*[5], vaporul acela. Mi s-a făcut dor şi de mine, cea care fusesem până adineauri, pentru că nu ştiam când aveam să mă mai întorc.

— Am auzit că tu vrei povestirea a 98-a, cea care e la mine, nu? am întrebat. N-o ai?

A clătinat din cap.

— Vrei să vezi traducerea?

Nu mi-a răspuns, ci a întrebat la rându-i:

— Unde vrei să mergem? La plajă, poate?

— Oriunde, te las pe tine să hotărăşti.

— Păi atunci, să mergem la un iaz. Un iaz mare, cât un lac, a hotărât Sui.

Şi abia apoi mi-a răspuns:

— Cea pe care a început-o Shōji? Originalul ştiu cum e, dar aş fi vrut să văd cum a tradus câteva chestii în japoneză.

— Tu când ai fost împreună cu Shōji?

— Stai liniştită. Cu mult înainte să te întâlnească pe tine. La puţină vreme după ce venisem în Japonia şi îl întâlnisem pe Otohiko, cred. Cum ţi-am spus deja, eu i-am povestit despre carte. Şi eu i-am dat a 98-a povestire, să o traducă. Îmi pare rău, a spus Sui.

— Nu e vina ta. Cred că e vina ta doar că eu am citit cartea, am zis, râzând.

— Oricum erai menită să o citeşti.

— Ai fost cu Otohiko la Boston? am întrebat-o.

— Da. Vreme de doi ani.

— Nu e treaba mea, dar de ce te-ai întors tocmai acum?

— Nici eu nu prea ştiu. Voiam de fapt să rămân acolo. Aşa suntem noi oamenii, ne hotărâm greu şi ne răzgândim repede.

---

5 Numele unui vapor abandonat, în condiţii misterioase, pe coasta Portugaliei, în 1872 (n. red.)

În maşină era înăbuşitor de cald, în contrast cu peisajul răcoros care defila afară. Creierul îmi paralizase şi nu eram în stare să gândesc cum trebuie.

— Aerul condiţionat e prea încet, am spus şi apoi l-am dat mai tare.

Jetul de aer rece a început să ne bată pe genunchi.

— M-am simţit bine la Boston. E cam deprimant, dar e frumos. E locul tocmai potrivit să te ascunzi, să fugi. Doar că problemele care existau între noi doi au rămas. Era normal să se întâmple aşa. Apoi s-au terminat şi banii, el m-a întrebat ce ne facem, hai să ne despărţim, eu plec în Japonia, eu mi-am zis că am să rămân… dar până la urmă am venit şi eu încoace, a început Sui.

— Şi atunci, chiar la început, ştiai că sunteţi fraţi? am întrebat.

— Cred că ştiam.

— Crezi?!

— Pentru că m-am îndrăgostit de el, mi-am repetat întruna că nu ştiu. Doar că, între timp, am ajuns să nu îmi mai dau seama ce e adevărat şi ce nu. Poate părea o minciună acum, dar chiar aşa era. Eram foarte derutată, mă trezeam lângă el dimineaţa gândindu-mă că e fratele meu şi că asta înseamnă că… sau mă gândeam că totul e pur şi simplu o minciună.

— Te înţeleg.

Aveam senzaţia că maşina mă poartă, asemeni unui râu, către un tărâm ireal.

— Eu ştiam că tu eşti împreună cu Shōji. Otohiko mi-a spus că v-a văzut la petrecere, pe tine şi pe Shōji, şi mi-a povestit despre tine. Încă de pe atunci mi-am dorit să te întâlnesc. Eram disperată la ideea de a mă întoarce în Japonia, dar îmi spuneam că tu eşti acolo, şi asta m-a liniştit.

— Aşa…

— Am ajuns, a spus Sui trăgând maşina pe dreapta.

Ne opriserăm la un parc imens unde eu nu mai fusesem niciodată – de la poartă se vedea o pădure deasă şi întunecată întinzându-se parcă la nesfârşit.

— Hai să coborâm şi să facem o plimbare, m-a invitat.

Parcul era destul de întins şi, după ce am trecut de desişurile de la intrare, am ieşit brusc la lumină pe malul unui iaz. Nostalgice, ne-am cumpărat câte o îngheţată de la un bătrânel care vindea ca odinioară, dintr-o ladă frigorifică pe o bicicletă.

După ce a scos îngheţatele din cutie şi ni le-a înmânat, bătrânelul ne-a întrebat dacă suntem surori, iar noi i-am răspuns râzând că da. Ne-am aşezat pe o bancă veche de lemn şi am început să mâncăm îngheţatele.

Era într-adevăr un iaz mare, cât un lac. În depărtare, copacii de pe malul opus se vedeau ca nişte coline. Luciul apei, ca o oglindă. În faţa noastră, câţiva copii gălăgioşi se plimbau cu bicicletele pe aleea pietruită; ici-colo stăteau în linişte nişte pescari, iar pe micuţa plajă din apropiere se jucau câţiva ţânci, însoţiţi de mame.

Sui şi-a ridicat genunchii şi şi-a aţintit privirea nu asupra iazului, ci către un nor în depărtare.

— Auzi, dar de ce nu aţi vrut să rămâneţi împreună la Boston? Pentru că eraţi japonezi?

— Poate şi de asta. Doar că… de la un moment dat nu am mai ştiut cum stau lucrurile cu adevărat.

Sui şi-a aplecat capul, scotocind parcă prin propriile amintiri.

— Ştii, iniţial, ne-am dus la Boston încercând să fugim de spectrul ideii că suntem fraţi, să ne schimbăm starea de spirit. Să fim doar noi doi, undeva, departe. Pe atunci, eram înnebuniţi unul după celălalt. La început, eu nu prea îmi făceam griji, dar Otohiko da. Probabil pentru că e dintr-o familie bună. Bostonul era locul cum nu se poate mai potrivit. Este un fluviu pe-acolo. Ieşeam la plimbare pe malul râului, mergeam la bibliotecă, ieşeam din când în când să bem câte ceva sau ne duceam în port să privim vapoarele, ce mai, eram ca doi îndrăgostiţi în rai. Dar, încet-încet, stresul se acumula. Nu puteam să dorm nopţile. Mă cutremuram de fiecare dată când eram întrebaţi: „Sunteţi căsătoriţi?” sau de fiecare dată când vedeam prin parc vreun cuplu în vârstă. Eram ca nişte fugari, exilaţi. O bucată de vreme, până şi asta a fost plăcut, dar, treptat, am ajuns la stadiul în care, când încercam să îl iau de mână, nu făcea decât să îmi arunce o privire întunecată. Şi asta se întâmpla întotdeauna exact în clipele în care simţeam că, dacă mi-ar fi zâmbit, totul ar fi mers de minune. Am ajuns până la urmă să nu mă simt aproape de el nici măcar ca soră, era ca un străin pentru mine, nu ne mai înţelegeam deloc. De fapt… până acum nu m-am gândit serios la asta. Şi apoi m-am culcat şi cu tata…

— Adică…

Sui şi-a îndreptat în cele din urmă privirea spre mine, dându-şi

seama ce voiam să spun.

— Da, despre mine e vorba în povestirea a 98-a.

— În sfârşit se leagă totul, am spus eu. Tu nu te simţi atrasă decât de bărbaţi cu care eşti rudă?

— Nici pomeneală. Cel puţin în cazul lui Shōji nu e nicio legătură de sânge.

Am încuviinţat. De fiecare dată când se rosteşte numele cuiva care a murit, simt că persoana respectivă îmi apare în faţa ochilor, ca parte din peisajul din jur. Şi mai ales atunci, auzind din senin numele lui Shōji, l-am simţit ascuns în foşnetul copacilor şi în umbra lor răcoroasă, în aerul de vară, dulceag şi dens ca ceaţa, şi în undele strălucitoare de pe suprafaţa apei.

— Păi atunci, asta înseamnă că şi noi două suntem surori, nu? am întrebat zâmbind.

— Am fi cu adevărat surori dacă te-ai culca şi tu cu Otohiko, a spus ea, maliţioasă, şi apoi a izbucnit în râs.

— Nici nu se pune problema acum, am replicat.

Mă întrebam dacă spusese aşa ceva pentru că era îngrijorată sau pentru că îşi dorea să se întâmple asta.

— Oare de ce Otohiko mi-a vorbit despre tine ca despre o scorpie gata să îl înhaţe şi să îl înghită?

— E convins că, dacă noi ne întâlnim, destinul se va pune în mişcare şi ne va controla, ca în miturile de odinioară. E dus cu pluta, a spus Sui.

— Parcă s-a oprit timpul în loc aici.

— Da, e atât de linişte…

Am tăcut amândouă, ascultând sunetele din jur. Ciripitul de păsărele, glasurile copiilor, un dangăt de clopote în depărtare.

— Tu ai citit povestirea a 98-a? m-a întrebat.

— Da, am citit-o. Mi-a plăcut, mai ales finalul.

— Şi mie, de fiecare dată când citesc partea de la sfârşit mă podideşte plânsul. Mă gândesc întotdeauna că, deşi nu ne-am întâlnit decât foarte rar şi tata a fost un om rău şi cu mintea tulburată, m-a iubit foarte mult Aşa cum a scris şi în povestire, a susţinut că nu ştia că sunt fiica lui în momentul când ne-am cunoscut. I s-a părut doar că seamăn foarte mult cu mama. Doar că mama ajunsese într-o perioadă să se prostitueze, aşa că eu nici acum nu ştiu de fapt dacă sunt fiica lui. Dar la ochi, nu-i aşa?

M-a străfulgerat din nou cu privirea. M-au trecut fiori. Avea

ochii adânci, ca pânza de apă licărind întunecat în fundul unui puţ vechi.

— Da, chiar semănaţi. Dar pe el nu l-am văzut decât în poze. N-ai încercat să afli mai multe?

— Mi-a trecut prin minte de nenumărate ori. M-am gândit că, dacă aflu că nu sunt fiica lui, ci a cine ştie cărui alt bărbat, aş putea fi atunci, imediat, împreună cu Otohiko, fără nicio problemă. Doar că apoi mi-am dat seama că libertatea asta abia dobândită ar fi poate prea mult pentru mine şi aş ajunge să mă înec în alcool. Ar fi încă şi mai cumplit dacă aş afla că suntem într-adevăr înrudiţi. Aşa, câta vreme nu fac nicio investigaţie, nu ştiu sigur nici una, nici alta. De fapt, e ca şi cum aş sta să mă gândesc dacă să fac testul SIDA. Vezi tu, noi, oamenii, suntem foarte slabi. Eu, de exemplu, am crescut într-un mediu îngrozitor şi am văzut o sumedenie de lucruri inumane de-a dreptul, dar tot cred că oamenii sunt buni în esenţă. Şi, într-o oarecare măsură, foarte fragili. Oricum, din ce am trăit până acum, toţi cei care se poartă inuman trebuie la un moment dat să suporte consecinţele. Asta s-a întâmplat şi cu tatăl meu. Sau poate există pur şi simplu un Dumnezeu, cine ştie?

Cerul era de un albastru intens, adânc. O culoare atât de frumoasă încât mai că îmi venea să o întreb pe Sui: „De ce nu aţi rămas împreună până să vă săturaţi unul de celălalt, fără să vă pese de ceilalţi, ca în romanele de dragoste?”. Un albastru atât de intens încât aproape eram convinsă că se poate trăi aşa, ca în cărţi. Probabil că şi ei doi văzuseră de nenumărate ori un asemenea cer, şi, ca în orice relaţie complicată, nenumărate promisiuni.

— Ai avut o viaţă tare întortocheată, nu-i aşa?

— Da, exact aşa e.

Sui a zâmbit larg. Of, am păţit-o, îmi place de ea, m-a atins la suflet de parcă am sta de vorbă de o grămadă de vreme, m-am gândit.

— Punându-l şi pe tata la socoteală, cred că toată lumea e blestemată, a continuat.

— Blestemată de carte? Şi eu? am întrebat surprinsă.

— Da, de la bun început, ştii, ca şi cum ar fi o scrisoare din acelea pe care trebuie să le trimiţi mai departe…

— Ţi se pare.

— Ia spune, nu ai senzaţia că ne cunoşti de multă vreme, şi

pe Saki, şi pe Otohiko, şi pe mine?

— Ba da, am încuviinţat.

Şi-a întors privirea liniştită spre mine şi apoi a continuat cu o expresie intensă pe chip, cu ochii aţintiţi parcă spre cer, prin mine:

— Oamenii numesc asta blestem. Cu siguranţă.

Dând din cap, m-am cufundat în tăcere. A început să bată vântul, stârnind vălurele pe suprafaţa apei. Ca un răspuns la liniştea ei impenetrabilă.

„Ei doi o să se sinucidă împreună, o să facă *shinjū*[6], mi-a trecut brusc prin minte. Negreşit. Dacă mai continuă aşa, la asta vor ajunge.” Dar nu am putut să rostesc cuvintele astea. M-am gândit doar că nu mi-ar plăcea să îi fi întâlnit doar pentru a fi martoră la sinuciderea lor.

— Hai să plecăm, a spus Sui ridicându-se.

— Hai.

Mergeam în urma ei, scărpinându-mi pişcăturile de ţânţari de pe picioare. Subţire şi plină de energie, cu mersul ei ţanţoş, părea un căţel scos la plimbare.

Pe drumul de întoarcere, în maşină, mi-am adus aminte brusc de ceva şi am întrebat:

— Ai sunat cumva o dată la Centru?

A încuviinţat din cap, conducând mai departe.

— Şi de ce ai închis când am răspuns eu la telefon?

Sui a zâmbit.

— Voiam doar să fiu sigură că tu într-adevăr trăieşti în oraşul ăsta. În lumea asta. Când ţi-am auzit vocea, m-am emoţionat şi am închis.

Se luminase la faţă.

Drumul de întoarcere mi se pare întotdeauna oarecum stânjenitor. Şi trist. În timp ce goneam printre clădirile albe, sub cerul în asfinţit, am simţit că înţeleg foarte bine tot ce îmi spusese.

— Şi eu sunt uimită de voi toţi. Până nu demult eraţi doar în carte, iar acum ne întâlnim şi stăm de vorbă… De parcă aş fi intrat şi eu în cartea aia.

— Ăsta nu e un semn bun, a spus ea zâmbind.

---

6 Dublă sinucidere din dragoste, motiv predilect pentru teatrul *kabuki* (n.tr.)

Ne-am despărţit la intersecţia unde ar fi trebuit să cobor iniţial. După ce m-am dat jos din maşină, Sui m-a salutat scurt şi a demarat imediat. Despărţirea rece m-a întristat şi, fără să privesc înapoi, am pornit-o spre strada mea, când am auzit un claxon.

M-am întors şi am văzut-o pe Sui, care întorsese şi acum era oprită la semafor pe partea cealaltă a şoselei; a deschis geamul şi, surâzând, mi-a făcut cu mâna.

În reflexele roşcate ale cerului în amurg, chipul ei zâmbitor semăna cu un fruct tropical.

Îmi venea greu să cred că în ziua aceea o întâlnisem pentru prima dată.

Aveam senzaţia că ne cunoaştem de foarte multă vreme.

Aveam senzaţia că ne ştim din copilărie şi că am stat de nenumărate ori de vorbă despre orice.

Pe o străduţă în apropiere de casă am zărit luna răsărind, palidă, şi m-am gândit la ei trei.

Apoi, ca un copil, m-am rugat ca nu cumva să se sinucidă împreună .

*

— Ştii, am întâlnit-o pe Sui şi ne-am înţeles foarte bine, am început eu.

— Poftim?! a exclamat Saki, cufundându-se apoi în tăcere.

Eram la mine la Centru, lenevind după pauza de prânz. Zâmbind strâmb, m-am ridicat şi mi-am turnat încă un pahar din ceaiul de secară din frigider. Descumpănită, Saki zâmbea şi ea, stingheră. Purta o rochie fără mâneci şi era aşezată în scaunul profesorului, cu picioarele căţărate pe birou. Începusem să mă obişnuiesc să o văd aşa. Când am întâlnit-o prima dată, pe fereastra Centrului se vedea cerul întunecat din sezonul ploios. Dar acum era vară în toată puterea cuvântului. Era deja vacanţă şi curtea universităţii era aproape pustie – de la bazinul unui liceu din apropiere se auzea hărmălaie de voci şi de plescăituri în apă. Iritată de aerul condiţionat care nici nu mergea bine şi mai era şi gălăgios, am început să îmi beau ceaiul învârtind întruna gheaţa în el.

— Şi cum adică v-aţi înţeles bine? m-a întrebat Saki. Pe mine

mă oboseşte întotdeauna.

— Şi pe mine m-a obosit, dar a fost interesant, am replicat.

— Ce anume ţi-a povestit?

— Fraţi, incest, Boston, venirea în Japonia, am spus zâmbind.

— Păi asta e cam tot, a izbucnit Saki în râs.

Umerii albi i s-au scuturat, ca o floarea-soarelui.

A continuat:

— Nu încercam să îţi ascund nimic, doar că nu prea are legătură nici cu mine, nici cu tine şi nici nu e ceva despre care să poţi discuta cu inima uşoară.

— Ştiu, i-am răspuns. Voi două nu vă înţelegeţi?

— Nu neapărat că nu ne înţelegem, dar mama... Mama o urăşte din adâncul sufletului. N-am stat niciodată de vorbă destul cât să ne înţelegem bine, şi apoi, chiar dacă am fi prietenoase una cu cealaltă, mi s-ar părea o ipocrizie.

— Da, probabil ai dreptate.

— Dar am întâlnit-o pe mama ei de câteva ori. Tot soiul de probleme cu banii, parcă.

— În copilărie?

— Da. Dar am aflat despre ele abia după ce Otohiko era deja adult. Şi apoi, au intrat şi ele în toată povestea, a spus râzând. Sunt jenante toate poveştile astea din familia mea.

— Nu, stai liniştită, te înţeleg. să ştii că eu port ochelari de cal cu privire la multe lucruri. Mă gândesc adesea că, dacă lumea m-ar lăsa în legea mea, aş locui toată viaţa aici, ducându-mi zilele la fel, una după alta, şi fără să îmi schimb vreo părere. Şi nici nu prea îmi place să întâlnesc oameni. Dar simt că lipseşte ceva. Poate compasiune pentru nenorocirile care se întâmplă în lume, poate gustul pentru aventură, poate interesul faţă de ceilalţi. Şi tocmai de aceea nu judec niciodată pe nimeni.

— Tu încerci acum să mă consolezi?

— Nici eu nu mai ştiu, am spus zâmbind, iar apoi am întrebat: Cum e mama lui Sui?

— E un om de nimic. Ăsta-i adevărul. Am senzaţia că Sui a rămas singură de mică. Cred că pe vremea când era împreună cu tata, nu mai ştia deja nimic de mama ei de multă vreme. Mama ei a mai venit de câteva ori pe la noi, să îi ceară bani mamei, şi nu auzeam despre ea decât că e o alcoolică şi o drogată. Nu am aflat că Sui îmi e soră şi nu am conştientizat asta decât după ce începuse să se vadă cu Otohiko. Şi atunci m-

a cuprins panica. Nu puteam să îi spun nimic mamei. Dar n-ai ce-i face, aşa e dragostea, nimic n-o poate opri.

— Chiar crezi asta? am întrebat.

— Ce anume?

M-a privit cu ochii rotunzi de uimire.

— Că n-ai ce-i face şi că aşa e dragostea.

A dat din cap că da.

— Nu simţi repulsie fizică?

— Nu, deloc. Bineînţeles, n-aş face aşa ceva cu Otohiko, pentru că am crescut împreună de când eram mici, şi apoi el nici măcar nu o întâlnise pe Sui înainte. Unde mai pui că aveam amândoi o slăbiciune pentru tata. Îl uram pentru că ne părăsise în copilărie, dar în acelaşi timp eram vrăjiţi de cărţile lui. Aşa că îl înţeleg. Iar povestirea aia, a 98-a, e deosebită. E şi suprarealistă, şi romantică, şi e cea mai bună dintre toate. Până şi eu m-aş îndrăgosti dacă povestirea, Sui şi spectrul tatei ar ajunge să se suprapună aşa.

— Nu mă aşteptam, am spus eu. Mă gândeam că eşti o persoană prea distantă pentru aşa ceva. Asta-i impresia pe care mi-ai lăsat-o.

— Serios?

— Da.

— Tocmai de-aia, vezi, nu ai cum să cunoşti un om dacă nu stai de vorbă cu el, a exclamat Saki râzând.

— Ai dreptate, am râs şi eu.

— Doar că îmi e frică. Să nu cumva să se sinucidă din dragoste sau ceva.

Gândea exact ca mine, aşa că am aprobat cu convingere.

— Şi ţie ţi se pare că ar putea ajunge la asta, nu?

— Da. Mi se pare că îşi caută moartea cu tot dinadinsul, amândoi. Am senzaţia că, peste puţină vreme, dacă rămân în continuare împotmoliţi, posibilitatea să recurgă la asta e foarte mare. E doar o senzaţie, însă.

— Deocamdată… a şoptit Saki. Ia uite, stăm de vorbă în încăperea asta imensă şi vocile noastre au o rezonanţă de parcă am vorbi despre cine ştie ce secrete!

— Măcar de-ar fi secrete! am râs eu.

— Sau de-ar fi ceva important, nu? Hai să mergem să mâncăm ceva.

— Hai.

Ne-am ridicat şi am plecat din Centru.

În clipa în care am ieşit în curtea universităţii, lumina de afară m-a orbit de parcă aş fi fost asaltată de o sumedenie de blitz-uri. Mi s-a pus un văl pe ochi şi a trecut ceva vreme până am început să văd în jur peisajul obişnuit de vară. Terenul de sport, pustiu, mirosea a iarbă. Din curtea liceului din apropiere, vântul purta zgomotele unui antrenament de baseball: clinchetul vesel al bâtelor de metal, aplauze, strigăte de încurajare.

— Ce plăcut e vântul! a exclamat Saki.

Privind-o atunci, cu fruntea ei latã şi cu părul zburătăcit de vânt, m-a cuprins un sentiment ciudat.

„O prietenă pe care nici măcar nu o cunoşteam până luna trecută. Născută în străinătate”.

Era un sentiment pe care ştiam că nu pot să îl exprim în cuvinte, surprinzător, ca o strângere de inimă.

Printre clădirile din campus, se vedea cerul, încadrat parcă într-o ramă pătrată. Şi în acea ramă, în depărtare, se întrezărea luna, alburie. Norii se prelingeau şi ei pe cer.

„Cât de frumos e peisajul ăsta pe care acum, aici, nu îl vede nimeni în afară de noi!” mi-a trecut prin minte în timp ce traversam agale terenul de sport alături de Saki.

*

În ziua aceea, după multă vreme, a început o ploaie zdravănă, care mi-a adus aminte de noaptea ploioasă în care Otohiko venise pe la mine. Spre seară, furtuna s-a înteţit, ajungând la furia unui taifun. A început şi să tune.

Eram în cameră şi ascultam apa şiroind pe trotuar, spălându-l. Din când în când, câte un fulger lumina puternic cerul. Deşi nu era încă nici măcar ora cinci după-amiază, lumea întreagă părea cufundată în întunericul nopţii.

Tocmai terminasem de tradus şi voiam să fac de îndată o copie. Cu gândul că mi-e urât să ies prin ploaie, am strâns caietul şi, atunci, mi-am adus aminte brusc că ar trebui să fac o copie şi după traducerea lui Shōji. Nu doar pentru că aşa îmi spusese Otohiko, ci şi pentru că era şi pentru mine limpede că n-ar strica să fac asta. Mi-am spus că va veni în curând şi ziua când va trebui să le-o arăt şi lui Saki, şi lui Sui.

Aşa că am luat cele două caiete, al meu şi cel rămas de la Shōji, le-am băgat într-o pungă de plastic ca să nu se ude, mi-am pus pelerina şi am ieşit.

Plouă cu găleata. Am pornit-o în grabă către un magazin din apropiere unde se puteau face şi copii. Mi-am aşezat umbrela udă deoparte şi am început să copiez.

Interiorul magazinului, prea luminat, şi cerul negru de afară. Şoseaua udă şi farurile care se vedeau ca nişte curcubee. Lumina verde a copiatorului îmi brăzda faţa necontenit. De fiecare dată când cineva intra în magazin, pe lângă urarea de bun venit dinăuntru, se auzea şi câte o rafală de vânt vâjâind de afară. Podeaua umedă strălucea în lumina albă a lămpilor fluorescente.

Munceam cu ardoare. Cum eram prea concentrată, când am terminat am avut senzaţia că dusesem la bun sfârşit cine ştie ce treabă importantă. Am plătit la casă, am îndesat cele două teancuri de hârtie înapoi în punga de plastic şi apoi am ieşit.

Ploua deja mai mărunt, iar către apus cerul începuse să se înroşească, scăldând clădirile din jur într-o lumină portocalie.

S-a întâmplat când abia apucasem să fac un pas, gândindu-mă să merg să beau un ceai în drum spre casă.

Am auzit, în spate, zgomotul unor paşi care mă urmăreau cu îndârjire şi apoi, brusc, ceva m-a lovit în ceafă. Cu o bufnitură înfundată. Mai mult de uimire decât de durere, m-am ghemuit. Dintr-o parte, ceva a venit zburând în direcţia mea. Era o sticlă de ceai, de plastic, din cele care se găsesc în orice magazin.

Încă ghemuită, m-am întors şi am văzut două picioare albe, frumoase, pe care le-am recunoscut imediat. Erau parcă înfipte în trotuarul ud. Mi-am ridicat capul, urmărindu-le cu privirea.

— Ce faci?! am reuşit în cele din urmă să întreb cu o voce calmă. Crezi că nu doare sau ce?

Era Sui.

Avea o expresie ciudată întipărită pe chip. Era palidă şi tremura toată, de nerecunoscut.

— Fir-ar să fie, ia uite, sunt udă leoarcă.

Am adunat punga de plastic şi m-am ridicat încet, în momentul când faţa mea a ajuns la acelaşi nivel cu a ei, Sui a izbucnit în plâns. Un plâns zgomotos, violent. Cu hohote, ca un copil mic. Deşi era abia a doua oară când ne întâlneam.

Oamenii de pe stradă se holbau la noi. Mi s-a făcut ruşine şi,

în grabă, am tras-o pe Sui sub streaşina unui garaj din apropiere. Brusc, zgomotul ploii s-a estompat din pricina betonului întunecat, dar, în spaţiul acela pătrat, zbieretele ei răsunau mai tare, amplificate. În mirosul de maşini ude, înfuriată şi exasperată, eram ca o mamă cu un plod drăcos care tocmai face o criză. După ce că mă lovise, acum mai şi plângea.

— Ce naiba vrei? am întrebat-o.

Pe un ton furios, Sui mi-a răspuns:

— Te-ai apucat să faci copiile alea pentru că mă bănuieşti de cine ştie ce. M-ai minţit!

Am rămas stupefiată.

— Poftim?!

— Credeai că vreau să fur manuscrisul, nu-i aşa? a continuat vorbind pe nas.

— Nici pomeneală… am început să spun, dându-mi seama imediat că par să mă explic şi să îmi cer scuze. Mi-era ciudă că mă lăsasem prinsă atât de uşor în capcana ei.

— Copiam ceva ce e al meu, aşa că n-ai dreptul să spui absolut nimic! am continuat.

— Dar ai spus că suntem prietene! a urlat Sui. Se înroşise toată şi urlase din tot trupul.

— N-am spus aşa ceva! am strigat, iar vocea mi-a răsunat surprinzător de tare în spaţiul acela mic. De parcă aş fi încercat să spun ceva cuiva aflat la mare distanţă. Sui a tresărit. Am observat-o. Am rămas pe gânduri. Probabil că într-adevăr spusesem în ziua aceea că suntem prietene. Poate nu în cuvinte, ci cu privirea, cu zâmbetul. Iar astea erau dovezi suficiente pentru ea.

Am scos încet din pungă copia după manuscrisul rămas de la Shōji. I l-am întins. L-a luat ezitând, părând că vrea să spună ceva. Avea întipărită pe chip expresia luminoasă şi uimită a unui om care abia descoperise cuvântul.

Apoi, înainte să apuce să vorbească, şi-a dus brusc o mână la gură şi s-a aplecat.

— Ţi-e rău? am întrebat.

Mi-am adus aminte de Otohiko. Mi-a trecut prin minte că cine se aseamănă se adună. Amândurora le lipsea capacitatea de a se controla în viaţa de zi cu zi şi recurgeau la gesturi extreme.

— Nu… a răspuns Sui. Pe bărbie îi curgea un firicel de sânge, care s-a prelins apoi şi pe degete. O picătură a căzut pe

cimentul de jos, ca o picătură de cerneală pe o foaie albă de hârtie.

— Îmi curge sânge din nas pentru că m-am bucurat foarte tare, a continuat bulversată.

— Păi atunci, dacă-ţi curge sânge, îndreaptă-ţi faţa în sus, nu în jos.

— Da, chiar.

Şi-a îndreptat capul în sus, cu mâna încă lipită de faţă, înţepenită, de parcă ar fi murit aşa. I-am smuls mâna şi i-am dat o batistă.

— Mersi, mi-a răspuns, cu o voce care se auzea înfundată de dincolo de batista pe care şi-o ţinea pe nas.

Apoi a rămas tăcută, cu ochii înroşiţi de plâns şi cu faţa îndreptată în sus.

M-am întrebat de ce e atât de nefericită şi mi-am simţit inima plină de repulsie şi milă în acelaşi timp. Oare ce fel de copilărie o fi avut? Întâlnisem până atunci nenumăraţi oameni bizari, dar niciunul ca ea.

Emana numai culori închise şi era strivită de o existenţă pe care nici măcar ea nu o putea controla.

Părea o hortensie bătută de ploaie.

— Hai pe la mine să te speli pe faţă, i-am propus, iar ea a fost de acord.

Mi-am aşezat pe umăr punga de plastic în care erau copiile şi am pornit. Din pricina şocului loviturii, umbrela se stricase. Am luat-o pe Sui de mână, conducând-o, pentru că rămăsese cu faţa în sus. Ploua acum mărunt, mocăneşte.

„Mă urmărise oare? De când?”

Nu m-am putut aduna să o întreb asta.

Am intrat cu ea în cameră şi am aprins lumina. Rămăsese înţepenită în picioare, aşa că i-am întins un prosop, spunându-i:

— Du-te şi spală-te pe faţă.

A intrat la baie, a dat drumul la apă şi s-a spălat pe faţă temeinic. Când a ieşit, era proaspătă, de parcă abia se trezise, şi am tresărit.

— O să îi dai o copie şi lui Saki?

Se udase puţin şi pe păr şi părea că abia ce ieşise dintr-un bazin de înot.

— Da, aşa am de gând.

— Poate ar fi mai bine să nu faci asta, mi-a spus fără nicio expresie pe chip.

— Eu am senzaţia că, de la o vreme încoace, am devenit un soi de rezervor în care voi trei deversaţi tot ce aveţi pe suflet. Unde mai pui că treceţi prin casa mea. Nu spun că asta ar fi rău sau bine, ci doar că mă simt puţin bizar.

— Dar e şi plăcut, pe de altă parte, nu? E bizar spaţiul ăsta în care noi ne învârtim de atâta vreme, simţindu-ne bine.

— Vrei să spui universul din povestire?

— Da, a răspuns Sui râzând. Are o atmosferă gotică, e o povestire destul de realistă, cât să îţi provoace greaţa, e şi romantică şi are şi pasaje care te fac să simţi că poţi evada. Cred că, până la urmă, atitudinea lui Saki e cea mai potrivită. Ea încearcă să fie obiectivă şi a făcut din asta temă de cercetare.

— Iar tu pui în practică, trăieşti, am spus eu zâmbind.

— Da, pun în practică, trăiesc. Dar tocmai de aceea, habar nu am cum ar trebui să mă schimb în viitor.

Din când în când, când sunt deprimată, îmi trec tot soiul de întrebări prin minte. Ce s-ar fi întâmplat dacă mama şi tata nu ar fi divorţat, dacă nu aş fi trăit atâta vreme singură, dacă nu aş fi realizat atunci potenţialul cuvintelor, dacă nu m-aş fi îndrăgostit de Shōji? Dacă nu ar fi fost toate lucrurile astea, eu aş mai fi cea de acum? Aş fi liberă?

Doar când sunt deprimată.

— Nu mă pot imagina trăind o viaţă care nu e o poveste, a spus Sui.

Am turnat cafea şi am rămas tăcută, aşteptând.

— De fapt, sunt convinsă că tu te-ai detaşat de mult de tot ce a însemnat Shōji, iar acum stai şi ne examinezi pe noi, de parcă am fi un soi de proiect, o temă de vacanţă, a continuat sorbind încet din cafea.

A vorbit pe tonul cel mai natural cu putinţă, fără niciun subînţeles.

— Cum de ţi-ai dat seama? am întrebat, iar ea a zâmbit cu gura până la urechi.

Eu voisem de fapt să fac o glumă, dar când am văzut-o zâmbind, am început să mă întreb dacă nu cumva era adevărat.

*

A venit în cele din urmă vremea să trec şi eu în vizită pe la locuinţa în care Saki şi Otohiko stăteau împreună. Cum îi dădusem lui Sui copia, am hotărât să fac încă un exemplar ca să îl duc şi lor. Sub cerul de vară, mă simţeam înnobilată de generozitatea de a împărţi atât de uşor cu ei amintirea lui Shōji.

Deşi mă întâlneam cu Saki aproape în fiecare zi la muncă, habar nu aveam în ce fel de apartament ar putea să stea şi îmi imaginam fel şi fel de lucruri.

Mă gândeam că poate are o cameră decorată în stil *country* sau poate una *blues*, sofisticată – în timp ce mergeam într-acolo, îmi dădeam în continuare cu presupusul. Ştiam că aveam să aflu în curând, dar nu puteam conteni să mă întreb. Cu ochii pe harta detaliată pe care mi-o desenase Saki, mă târam moleşită pe stradă, prin căldura înăbuşitoare.

Am luat-o pe o alee la stânga, apoi din nou, de două ori, la stânga şi, în cele din urmă, am dat peste blocul cu pricina. Era o clădire de culoarea mentei proaspete, cu o mică grădină în faţă. Exact tipul de bloc în care mă aşteptam să locuiască Saki. Poarta era acoperită de iederă. Doar că – nu ştiu de ce – mi-a lăsat impresia de casă conspirativă, întunecată şi mohorâtă.

Am urcat treptele exterioare şi am ciocănit la uşa apartamentului 202, unde stăteau cei doi.

— Kazami, tu eşti? a întrebat Saki în timp ce deschidea uşa. Ai reuşit să ajungi, nu te-ai pierdut?

— M-am rătăcit puţin la un moment dat.

— Otohiko nu e acasă acum.

Am intrat. Nimerisem destul de bine cu presupunerile mele. O cameră tipică de adulţi, cochetă. Un covor de culoare închisă. Cărţile în limbi străine îngrămădite în rafturi. Şi apoi, în plus, un iz neaşteptat de ocean. Fără nicio îndoială. Un balansoar vechi, o canapea acoperită în piele, soba de metal fixată pe podeaua din bucătărie, sticlele de băutură aşezate deasupra etajerei. Totul aducea cu atmosfera unei cabine de vapor.

— Îţi place marea? am întrebat.

— Lui Otohiko îi place. La un moment dat chiar voia să se înscrie la o academie marină, a răspuns Saki.

— Şi de ce a renunţat?

Am aruncat o privire în camera lui Otohiko. Am zărit o pereche de cizme de cauciuc, o colecţie de poze înfăţişând vase cu pânze şi chiar o timonă agăţată pe perete. Era o latură a lui

pe care nu o bănuisem.

— Deh, femeile, a răspuns Saki râzând.

— Ce explicaţie simplă şi cuprinzătoare, am făcut eu.

Saki a turnat suc de ghimbir într-un pahar şi mi l-a întins.

— E cu gin.

— La şcoală nu prea bem, nu-i aşa?

— Eh, suntem moderate, a spus Saki.

Ne-am aşezat pe podea şi am început să bem. Avea un gust puţin ciudat, dar dulce şi plăcut.

— Mi-a fost cald venind încoace, am zis.

Năduşită, începeam să simt efectul răcoritor şi ameţitor al ginului.

— Îmi place la tine.

— Mersi. Ar trebui să vii o dată să vezi casa de la Yokohama. E o casă tradiţională, cu o grămadă de camere. Prima dată când am venit în Japonia, am mers direct acolo şi am avut un şoc pentru că nu eram obişnuită cu interiorul. Am izbucnit în râs.

— Da, te înţeleg. Mi-ar plăcea să merg şi eu într-o zi.

Oare cum o fi să trăieşti într-o altă ţară decât cea în care te-ai născut şi ai crescut? M-am gândit adesea la asta, mai ales după ce s-a căsătorit sora mea. Oare te dizolvi în peisaj, ca orice alt personaj din povestea de acolo, sau rămâi mereu în suflet cu dorinţa de a te întoarce?

În clipa aceea, s-a deschis uşa şi a intrat Otohiko. Nu puteam să spun de ce, dar îmi plăcea bărbatul ăsta interesant, unic în felul lui bizar de a fi, care nu părea a fi bun de nimic, însă avea, într-o oarecare măsură, încredere în sine. Avea şi un chip plăcut. Un bărbat care avea într-adevăr o poveste.

— Am venit şi eu în vizită.

— Bine ai venit.

Părea încă oarecum stânjenit de vizita nocturnă pe care mi-o făcuse.

Mă simţeam bizar. *N.P.* e doar o carte, la urma urmei. Oricât ai deveni de obsedat de ea, trebuie să ţi-o poţi scoate din minte atâta vreme cât nu ai vreun defect major. Dar, uite, Sui era tridimensională şi vorbea. Îşi trecea mâinile prin păr, râdea cu gura până la urechi sau îi curgea din nas sânge cald. Reacţiona în timp real la cuvintele mele. Realitatea se îndepărta însă tot mai mult, neclară, gelatinoasă. Se estompa, mi se scurgea printre degete. Cel puţin asta se întâmpla de când o întâlnisem

pe Sui. Ea era *N.P.* Iar eu nu mai ştiam dacă îmi plăcea Sui, dacă îmi plăcea Saki sau pur şi simplu situaţia în sine. Din când în când, mi se părea că îl plac şi pe Otohiko. Doar că asta îmi crea o senzaţie de disconfort. E periculos să te laşi prins în mreje de atmosfera care se poate crea într-un grup atât de mic. Ajungi să îţi imaginezi fel şi fel de lucruri. Cu toate astea, îmi doream să îl întâlnesc. Voiam să îi aud povestea, bizară şi totuşi atât de serioasă.

Chiar mă simţeam bizar.

Când îmbătrâneşti după ce ai iubit, te-ai despărţit sau ţi-a murit cel drag, toate lucrurile ajung să îţi pară la fel. Nu mai contează ce e bine şi ce e rău, ce ai pierdut şi ce ai câştigat. Eşti doar îngrozit la gândul că amintirile neplăcute sunt din ce în ce mai multe. Îţi doreşti doar ca timpul să se oprească şi vara să nu se mai termine. Devii vulnerabil.

— Mănânci şi tu prăjitură, Otohiko?

Saki adusese nişte prăjituri, dar Otohiko a refuzat-o.

— Vreau doar nişte cafea.

Ne-am aşezat cu toţii pe podea, de parcă am fi fost la o ceremonie a ceaiului. M-a încercat din nou un sentiment ciudat, poate pentru că era prima dată când ne întâlneam tustrei.

— Nu ştiu dacă v-am spus sau nu, m-a pocnit Sui zilele trecute, am început eu. În ziua aceea ploioasă, din senin. Nu v-am spus?

— Te-ai întâlnit cu ea? a întrebat Otohiko uimit.

— Da.

— I-auzi… a spus pe un ton din care se ghicea că nu se dumirise cu totul. Şi de ce te-a pocnit?

— Cică înţelesese ceva greşit.

— Da, ea, când înţelege ceva greşit, o face până în pânzele albe…

— Nu ştiai că ne-am întâlnit?

— Nu, acum aud prima oară.

— Aşa deci.

Saki, care până atunci îşi băuse cafeaua în tăcere, a intervenit:

— Pot să îţi pun o întrebare intimă?

— Te rog, a răspuns Otohiko.

— Cum e să te culci cu cineva care ţi-e rudă?

Era foarte serioasă, dar eu am izbucnit în râs. Cu un zâmbet

strâmb, Otohiko a spus:

— E o întrebare chiar foarte intimă şi m-ai lăsat fără grai.

— Nu prea am avut ocazia să întreb până acum, nu ne întâlnim foarte des.

— Să ştii că nu m-am gândit serios la asta, a continuat el. Dar m-am simţit întotdeauna puţin vinovat. Mi-e greu să explic…

— Tu ai fost dintotdeauna aşa. Dar nu poţi să săruţi pe cineva nici măcar o dată fără să ai un motiv întemeiat, a spus Saki.

Am turnat gaz pe foc, spunând:

— Asta cam aşa e.

— Dar poţi să faci sex cu cineva fără un motiv? a întrebat Otohiko.

— Te pomeneşti că sora ta te tot înţeapă pe tema asta de multă vreme, nu? am întrebat eu, iar el a făcut un semn din cap că da.

— Dar nu fac niciun fel de presiuni. Doar că dintotdeauna a fost amuzant să te înţep aşa, a spus Saki.

Pentru mine, totul era surprinzător. Mi se părea că îi urmăresc stând de vorbă exact aşa cum îi privisem din depărtare la acea petrecere, îmbrăcaţi la patru ace.

— Astea sunt poveşti vechi, acum lucrurile stau altfel. Au trecut deja ani buni de când suntem împreună şi nu prea mai facem aşa ceva. Acum suntem mai degrabă ca frate şi soră.

— Păi chiar sunteţi frate şi soră! a exclamat Saki, şi am izbucnit cu toţii în râs.

Mai târziu, i-am înmânat copia lui Saki. „Chiar pot s-o păstrez?” a întrebat în momentul când i-am dat-o. Otohiko a spus că ar vrea să se uite puţin peste ea, a luat-o în braţe şi, o bucată de vreme, s-a cufundat în lectură.

— E o traducere foarte bună! a exclamat într-un târziu. E chiar foarte bună. Saki, dacă vrei şi tu să mai traduci, o să trebuiască să te străduieşti mult să faci ceva mai bun.

Saki a încuviinţat. Eu, nu ştiu de ce, m-am emoţionat. Am avut senzaţia că apăruse printre noi umbra lui Shōji.

Pe înserat, Otohiko a aruncat brusc o privire pe fereastră, de parcă ar fi vrut să vadă cât e ora, iar apoi s-a ridicat spunând sec:

— Eu am să plec.

Probabil că vrea să o întâlnească înainte să se lase noaptea, am presupus eu. Poate că străzile încă luminate şi culoarea de opal a asfinţitului îi aduc aminte de lumina şi întunericul care sălăşluiesc deopotrivă în ea. Chipul ei, care parcă îi spune lui să plece să o caute, înainte de a dispărea cu totul aşa cum se dizolvă ziua în noapte. Contrastul dintre răsfăţ şi respingere.

— Salutări lui Sui, am transmis noi două.

— Ăştia doi sunt pierduţi, nu mai e nimic de făcut, a spus Saki după ce el plecase.

Am ieşit apoi împreună să mâncăm.

*

— Ce mai faci? Cum o mai duci?

Mi-am dat seama după voce că era beat. Mă prind imediat, chiar şi la telefon. Dacă nu bea, nu e în stare să îşi sune propria fiică.

— Bine. Tu, tată? i-am răspuns.

Era un telefon venit pe nepusă masă într-o sâmbătă seara. Tata nu mai avea acum familie. Femeia cu care se încurcase fugise între timp cu altul. Există şi astfel de oameni. Oameni care nu se tem de eşec şi care iau totul de la început de nenumărate ori. Oare de ce tocmai astfel de oameni sunt singurii pe al căror chip nu se citeşte niciodată împăcarea? Vor să pară nepăsători, dar feţele lor exprimă doar regret, de parcă ar fi surghiuniţi în cine ştie ce fundătură. Tata era un astfel de om. Şi amanta lui la fel. Iar mie îmi era greu să mă înţeleg cu ei. Nici măcar ca adultă nu puteam să le zâmbesc sau să fiu amabilă.

— Mă simt bine.

— Da? Nu te simţi singur?

— M-am obişnuit. Şi apoi, fiul meu stă prin apropiere.

— Adică fratele meu vitreg, nu? Of, ce familie complicată mai suntem şi noi!

— *Şi* noi?

— Ştii ce vreau să spun.

— E, asta nu e ceva neobişnuit. Nu cred că există familie fără probleme. Chiar nu cred. Ţi-ai dat şi tu seama de asta, nu? Sunt tot soiul de oameni pe lumea asta.

— Mi-am dat seama, da.

— Dacă nu-ţi convine aşa, atunci încearcă să te măriţi şi să nu divorţezi, a spus tata.

Mi se întâmplă din când în când să mă gândesc la handicapurile invizibile, la bolile psihice, la copiii ai căror părinţi divorţează întruna – la toate deraierile astea.

— N-am destulă încredere în mine.

Viaţa trece chiar în timp ce încerci să o trăieşti. Oare ce anume ar putea să îl mulţumească pe tata?

— Bei mult? Bei în fiecare zi?

— Da, da' şi tu ţii la băutură.

— Te-am moştenit pe tine.

— Asta cam aşa e.

— Tată…

Încă din copilărie voiam să îl întreb dacă i se pare că viaţa lui petrecută în beţie are vreun sens; era cât pe ce să îl întreb asta acum, dar am renunţat.

— Pe la serviciu cum mai e?

— A, e bine la serviciu, nicio problemă.

— Aşa deci…

„Ai vrut vreodată să te culci cu fiica ta?" mi-a venit în minte o altă întrebare, dar am renunţat şi la asta.

— Bine, pa.

— Noapte bună.

A trebuit să îmi aleg cu mare grijă cuvintele, aşa că obosisem de parcă am fi stat de vorbă ore în şir. De parcă am fi vorbit despre o grămadă de nimicuri, aiurea.

Ţineam încă bine minte momentele când tata mai stătea cu noi şi vorbeam zi de zi. Ţineam bine minte acele conversaţii, dar acum nu mai puteam să le port. Îmi simţeam trupul amorţit, de parcă m-aş fi reapucat de patinaj sau de schi după multă vreme, în adâncul sufletului eram încă un copil, dar ştiam că, pentru tata, dacă ne-am întâlni, aş fi o femeie coaptă care îi aduce aminte de mama. N-ar merge bine deloc.

Takase Sarao a vrut, mai mult decât orice, să moară. Acum, din tonul tatei am priceput măcar în parte care i-au fost motivele. Îşi închipuise, probabil, că viaţa nu poate fi împlinită decât dacă iubeşte pe cineva. Şi, asemeni tatei, îşi închipuise că asta va dura la nesfârşit.

*

— Nu vii pe la mine? a picat întrebarea, şi am crezut că e Saki.

Ascultând însă cu atenţie, mi-am dat seama că e Sui. Le semănau şi vocile, era clar că sunt surori.

— Am nişte treabă acum, am spus.

Eram singură la Centru, punând în ordine nişte documente, şi eram chiar foarte ocupată. Clădirea era pustie şi, în miezul zilei, cu strălucirea întunecată a culoarelor şi mirosul înţepător de oxigen, semăna cu o piscină în timpul nopţii.

— Otohiko nu e acasă şi mă cam plictiseam. Voiam oricum să îţi arăt ceva, aşa că poţi să vii şi mai târziu.

O simţeam puţin deprimată şi tristă, aşa că mi-a venit cheful să ne întâlnim. Afară, pe fereastră, se zărea cerul parcă făcut din smocuri de bumbac vopsite în albastru. Eram bine dispusă.

— Bine, am să vin după ce termin treaba pe aici. Vrei să-ţi aduc ceva? am întrebat entuziastă.

— A, eşti în toane bune. Poate nişte eclere de la cofetăria S.

Mi-a explicat apoi cum să ajung până la ea.

Către seară, am luat-o spre casa lui Sui, respectându-i indicaţiile. Rămăsesem cu impresia că stă foarte aproape de universitate, dar locuia de fapt surprinzător de departe – am avut chiar de luat un autobuz, cu care am mers vreo douăzeci de minute.

Locuia singură într-un bloc alb şi cubic, la marginea oraşului.

Din nou făcusem fel şi fel de presupuneri cu privire la cameră, dar, când am intrat, am dat peste un apartament surprinzător de gol. Nu era nimic acolo care să reflecte personalitatea lui Sui.

Un frigider, indispensabil. Nişte ustensile de bucătărie, în asemenea hal încât era mai potrivit parcă să li se spună instrumente. Podeaua goală, fără covor, fără perini. Camera în stil japonez, fără nici măcar o masă. Uşa culisantă tradiţională avea hârtia ruptă într-un colţ, iar eu am rămas cu privirea pironită exact acolo.

— Îmi tot spun că trebuie să o repar, dar e prea mare deranjul, a spus Sui, cerându-şi parcă, în mod bizar, iertare.

I-am simţit personalitatea, din plin, doar în rafturile de cărţi. O grămadă de autori occidentali, albume de artă, albume foto, înghesuite de-a valma… Dickens, Henry Miller… Camus, Yukio Mishima… cărţi în format de buzunar, de la anticariat, reviste de

modă, albume de *manga*[7].

Înghesuite de-a valma ca într-un mozaic.

— Nu ai mai nimic pe-aici, am remarcat.

Mi-a trecut prin minte că Sui nu îşi iubeşte locuinţa. Din ce văzusem, era mai degrabă o cutie.

— Bei un ceai? m-a întrebat din bucătărie.

A scos apoi un ceai rece din frigider şi a turnat în pahare. Am luat o gură, dar avea gust de noroi.

— Îţi place?

— E groaznic.

— Mi l-a dat cineva, la slujbă. Las' că fac după asta o cafea.

După aceea, am mâncat eclerurile pe masa din bucătărie. Clopoţeii *feng shui* atârnaţi pe balcon zdrăngăneau cu zgomot.

Nu mă simţeam în largul meu. Viaţa ei nesăbuită avea darul de a mă nelinişti. Dar asta făcea parte din farmecul ei şi, de fiecare dată când ne despărţeam, aveam senzaţia că ar mai fi ceva de spus şi mi se făcea dor să o întâlnesc din nou.

— Ce voiai să-mi arăţi?

— Da, chiar. Uite, asta. Drept mulţumire pentru deunăzi.

Mi-a înmânat un vraf de hârtii îngălbenite care zăcuseră pe masă.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Păi, povestirea a 99-a, mi-a răspuns Sui.

Am rămas surprinsă.

— Originalul? Mai ştie cineva că există şi a 99-a povestire?

N-a răspuns nimic.

— Otohiko?

A dat din cap că nu.

— Saki? Shōji?

— Habar nu am. Dacă ştiu, nu ştiu de la mine. Cred însă că Shōji nu ştia, a spus într-un târziu.

Era din nou puţin tristă şi nu-mi dădeam seama de ce.

— Pot să citesc? am întrebat, iar ea a încuviinţat. Am început să citesc. Era chiar originalul, scris de mână în engleză. Mi-aduc aminte că, tot timpul cât am citit, Sui s-a uitat întruna pe fereastră. Nu am zărit-o decât cu coada ochiului, dar, surprinzător, asta a rămas amintirea cea mai puternică pe care o am despre ea.

Am înţeles imediat de ce povestirea a 99-a nu fusese

7 Benzi desenate japoneze (n.tr.)

publicată. Nu era literatură sub nicio formă, probabil din pricina tulburărilor mentale de care suferea Takase Sarao. Poate o schiţă, o ciornă, o încercare cel mult. Era o însăilare de cuvinte de-a dreptul jalnică.

Apăreau de nenumărate ori soţia părăsită şi copiii. În vis, naratorul vine să îi vadă acasă. Îi priveşte de afară sau de sus, din tavan. Trage cu ochiul prin crăpătura dintre uşile culisante. Nu poate să le vorbească. Doar copiii îşi dau seama de prezenţa lui. Mama le spune că au halucinaţii. El rămâne să îi privească la nesfârşit, cu faţa lipită de fereastră.

Era aceeaşi scenă, descrisă de nenumărate ori.

— E prea tristă.

Erau culisele morţii. Iar Otohiko şi Saki erau descrişi exact aşa cum îi văzusem eu atunci la petrecere, senini şi zâmbitori.

— Nu ştiu de ce, dar pe mine mă face să mă simt nefericită, a spus Sui.

Mi-am dat seama că priveşte lucrurile dintr-un cu totul alt unghi decât mine. I se citea asta în priviri.

— De ce? am întrebat.

— Pe de o parte, pe ea a iubit-o ca fiică, iar pe de altă parte, pe mine m-a iubit doar ca femeie, ca parteneră de sex. Ca pe o femeie agăţată cine ştie pe unde. Şi sunt geloasă. De fiecare dată când citesc asta, mă simt geloasă şi frustrată, a răspuns Sui.

— N-ai ce-i face, aşa e dragostea, nimic n-o poate opri. Să ştii că îmi place foarte mult povestirea a 98-a. Mi se pare că dragostea faţă de fiică şi dragostea faţă de femeie devin una, iar sentimentele lui se întind la nesfârşit, acoperind tot universul. E înălţător. Ea ar trebui să fie geloasă pe tine. Aia e cea mai bună povestire din toată cartea.

— Aşa ţi se pare? a întrebat Sui zâmbind strâmb.

Rânjetul acela al ei mi-a dat impresia că sufletul îi e închis pentru totdeauna.

A continuat apoi:

— Mă rog, oricum ar fi, el a murit deja. Şi au murit şi toate scrierile lui. N-o să mai apară niciodată încă ceva.

— Auzi, ştii ce m-am gândit? Ce-ar fi să îi dai şi lui Saki o copie după povestirea asta? Ar fi un gest elegant, nu crezi? am sugerat eu.

— Da, de ce nu... Problema e când o să am ocazia. Dacă

apare ocazia, îi dau şi ei. Dar mă cuprinde furia când mă gândesc că, dacă o citeşte, o să se bucure.

— Te înţeleg.

— Mi se întunecă mintea pentru că îmi imaginez că Saki ar scoate un volum în care, la sfârşit, într-un apendice, ar ataşa şi povestirea asta, inedită. Sunt prea răutăcioasă?

— Nu, cred că e normal să gândeşti aşa.

Şi chiar credeam.

— Tu de partea cui eşti? m-a întrebat Sui, oarecum mirată.

— A nimănui.

— Mă gândeam că aşa ai să răspunzi.

— Atunci de ce ai mai întrebat?

— Eşti o femeie bizară.

Mi s-a părut că e o onoare nemaipomenită ca tocmai Sui să îmi spună că sunt o femeie bizară, aşa că m-am simţit foarte bine şi, fără să-mi dau seama, am izbucnit în râs.

— Dar ia auzi, pot să te întreb ceva? Ai primit povestirea asta direct de la tatăl tău?

— Da. A scris-o în camera mea, a lăsat-o acolo, şi apoi a murit.

— A, da?! A fost o experienţă foarte directă, nu-i aşa?

— N-am suportat ideea că mi-a lăsat ceva scris chiar de mâna lui. Dar eram încă o copilă pe atunci şi nu-mi dădeam seama prea bine ce înseamnă asta. Nici nu îmi închipuiam că o s-o mai am la mine şi ca adultă.

— Da, înţeleg, am îngânat.

Părea o poveste stranie, parcă dintr-un univers paralel, mai străin chiar decât o ţară străină.

— Încă ceva, am ceva pe care m-am hotărât de multă vreme să ţi-l dau ţie. E o decizie definitivă. Aşa că am să ţi-l dau acum, mi-a spus Sui.

— Ehe, te pomeneşti că mai vine şi povestirea cu numărul 100, apoi numărul 101 şi tot aşa, am râs.

— Aşteptam momentul de multă vreme. Tu nu ai fost la înmormântarea lui Shōji, nu?

Sui s-a ridicat, a trecut în camera alăturată şi a deschis un dulăpior din care a scos o cutie mică de lemn.

Nu ştiu de ce, am întrebat-o:

— Ce-ai acolo, un fildeş, ceva?

— Eşti pe-aproape, mi-a răspuns. Deschide-o să vezi.

Cutia era uşoară. Am deschis-o imediat. Înăuntru, pe o bucată de vată, era aşezat un soi de ciob atât de alb încât mi s-a făcut pielea de găină. Pe alocuri era uşor îngălbenit… O culoare precum clădirea asta, încărcată de istorie. O culoare pe care o cunoşteam bine. Am simţit că îmi pierd şirul gândurilor.

— Te pomeneşti că e o bucată de os, am îngăimat.

— Da, al lui Shōji.

Sui a zâmbit ruşinată. M-am întrebat dacă avea de ce să se simtă ruşinată. Dar se ghicea şi mândrie în zâmbetul ei.

— La înmormântare, când să ies de la crematoriu, m-am prefăcut că strâng nişte cenuşă şi l-am furat. Era încă fierbinte din pricina focului. Am avut emoţii.

Zâmbea în continuare, iar obrajii i se înroşiseră. Eu nu puteam încă să-mi revin din şoc, dar, ca să mă adun puţin, am început să vorbesc:

— Deci asta e tot ce-a mai rămas din el.

— A, ce bine că spui asta. M-am liniştit.

Eu nu mă liniştisem deloc, dar eram foarte impresionată. Nu-mi dădeam seama dacă mă impresionase ardoarea ei amabilă, peste puterea mea de înţelegere, sau ciobul acela din osul lui Shōji.

Am simţit dintr-odată greutatea cutiei pe care o aveam în mâini. Am încercat s-o ignor, dar toţi nervii mi s-au concentrat asupra ei până mi-au amorţit degetele.

— Tu ce slujbă ai?

— Sunt *hostess* într-un bar, stau de vorbă cu clienţii, îi fac să se simtă bine şi să comande tot mai mult.

— Cânţi şi *karaoke* cu ei?

— Da, din când în când.

— Aşa deci, am făcut eu. Nu că vreau să schimb vorba, dar ai o cameră atât de goală…

— Aşa mă liniştesc mai bine, a răspuns Sui.

Încăperea aducea a sicriu. Afară se întunecase şi pe fereastră se zăreau luminile oraşului.

— Mai stai la mine. Mă simt bine cu tine, m-a rugat Sui.

Mi-am simţit inima grea.

— Bine, mai stau, i-am răspuns.

Nu puteam să-mi scot din minte ciobul acela de os.

*

În seara aceea, m-am întâlnit după multă vreme cu o veche prietenă din liceu şi am băut mult.

Mă îmbătasem. Nu într-atât încât să mi se împleticească mersul, dar era oricum ciudat, pentru că totul în jur părea să strălucească tulbure.

Pe drum către casă, m-am întâlnit cu Otohiko. Se întâmpla asta destul de des, doar era un cartier mic. Fie îl vedeam eu pe el, fie mă aborda la librărie când stăteam să răsfoiesc nişte cărţi. Doar că de obicei ne salutam şi atât, ne vedeam apoi fiecare de drumul lui.

În seara aceea, însă, eu eram atât de cherchelită încât nu mi-am dat seama deloc că cel care venea din sens opus era Otohiko.

— Hei!

M-a strigat cu o voce puternică, după ce abia trecuse de mine.

— Ia te uită, Otohiko! am spus oprindu-mă.

— Ce faci, te-ai îmbătat?

— Hai să mergem să bem un ceai, am continuat.

— Kazami, e ora 2 noaptea, a răspuns râzând.

— Hai să mergem la *Mister Donuts*, am sugerat. Acolo e încă deschis.

— E departe. Bine, hai că-ţi cumpăr eu ceva la cutie de la un automat şi bem pe drum.

— Zgârcitule!

— E vară, şi doar vara poţi să faci asta.

— Ai şi tu dreptate.

Eram în miezul verii. Peste doar câteva săptămâni, avea să pălească şi să se stingă. Mă întrista asta.

Am cumpărat nişte ceai de secară de la un automat de peste drum. Zdrang, zdrang, cele două cutii. Mult mai mari decât mă aşteptam.

Apoi ne-am aşezat direct pe jos în faţa grilajului unui magazin închis de pe bulevard. Maşinile treceau fără încetare prin faţa noastră, cu viteze ameţitoare. De fiecare dată când trecea câte un camion, simţeam vibraţiile.

— Ce fain e să stai aşa, aşezat pe stradă. Nu poţi să uiţi unde eşti. Şi simţi parcă noaptea direct, am spus eu.

— Cei care trăiesc pe stradă au tot timpul perspectiva asta.

— Da, chiar aşa, dacă vezi şi simţi aşa tot timpul, ajunge probabil să fie ceva normal.

Ritmul nebunesc al vieţii de zi cu zi se oprise complet acolo. Stând să privesc în tihnă maşinile şi rarii trecători, am văzut lumea incredibil de clar. Întinzându-se la nesfârşit, felinarele păreau mai înalte, mai aproape de cer, apoi, farurile multicolore ale maşinilor, claxoanele, câinii lătrând în depărtare, feluritele zgomote de pe şosea, vocile oamenilor, sunetul paşilor.

Vâjâitul vântului care făcea grilajul să zdrăngăne. Aerul blând şi cald, atingerea asfaltului atât de fierbinte peste zi. Miresmele îndepărtate ale verii.

— Cum te simţi? am întrebat.

— Groaznic, a răspuns Otohiko.

Apoi, brusc, mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o.

— Mă doare!

— Mă simt atât de groaznic pe cât de tare te doare pe tine.

— Of, ce copil eşti! Pe Sui cât de mult o iubeşti?

A oftat şi a luat o gură de ceai.

— Când stau aşa şi mă uit la oamenii de pe stradă, toate femeile care trec pe lângă mine seamănă cu Sui. Atât de mult o iubesc… Parcă era şi un cântec de genul ăsta. Cred că, de fapt, am plagiat.

— Dar e frumos spus.

— Doar că… orice-aş face, nu merge bine.

— O să fie bine.

— Mi-e teamă.

Timpul s-a oprit.

Cu siguranţă că Dumnezeu îşi întorsese privirea blândă asupra noastră. Am simţit împăcarea, pe vecie, în întunericul nopţii.

Noaptea semăna cu Sui.

Când m-am gândit mai târziu, ziua, momentul cu pricina păliseşi nu mai părea atât de important. Dar atunci, când s-a prăvălit asupra mea, atingerea întunericului a fost, neîndoielnic, imensă şi pură.

— Pe vremea când eram în America, am avut un prieten bun de pahar cu care mergeam adesea în croazieră cu iahtul. Era un bărbat ceva mai în vârstă decât mine. La un moment dat, a venit în vizită la Boston şi am ieşit cu el şi cu Sui să bem ceva.

Deşi era prima dată când îl întâlnea, Sui a fost foarte relaxată şi şi-a jucat de minune rolul de iubita mea, veche şi fidelă. În clipe de-astea, mai ales când e un al treilea de faţă, lucrurile par să se limpezească şi îţi dau astfel iluzia că totul merge bine.

— Te înţeleg.

Nu i-am spus şi: „Să ştii că asta se întâmplă mai ales când o relaţie e şubredă din capul locului”. A început brusc să bată vântul de noapte. Înconjurată de clădiri înalte, mă simţeam ca un peşte captiv care nu vede decât o bucăţică din lume.

— Dar să ştii că n-am putut să îl păcălesc pe bărbatul acela obişnuit cu marea. Ăştia, lupii de mare, sunt uimitor de ascuţiţi la minte. Se pricep să vadă lucrurile exact aşa cum sunt. După ce Sui a plecat mai devreme, pretextând că îi e somn, el s-a apucat să-mi spună: „Mi-e teamă de femeia asta cu care eşti tu. Odinioară, pe mare, am întâlnit adesea femei de-astea. Când eram neatent şi făceam greşeli aiurea sau când mă simţeam vulnerabil apăreau şi mă ademeneau către fundul oceanului. Dar nu le-am întâlnit decât în tinereţe. Când eram tânăr, toate femeile periculoase aveau privirea pe care o are ea. E o privire care te vrăjeşte şi al cărei scop nici măcar ea nu îl ştie. E întru totul aidoma celor pe care le-am văzut pe ocean”. Da, probabil că are dreptate, m-am gândit atunci.

Am dat din cap.

— Tu înţelegi toate cele, nu-i aşa?

A dat şi el din cap.

Miez de noapte în miez de vară. Am închis ochii şi mi s-a părut că aud un zgomot de paşi îndepărtându-se încet. Am rămas aşezată pe stradă, cufundată în tăcere şi ascultând acel zgomot la infinit.

*

Aşezate amândouă pe un dig în lunca unui râu departe de oraş, eu şi Sui mâncam nişte pâine.

— S-a cam dus şi miezul verii, a spus Sui.

Stăteam una lângă cealaltă şi priveam suprafaţa apei, vălurită şi strălucind în soare.

— Mda.

Soarele puternic încălzea betonul pe care eram aşezate şi scălda totul în jur într-o lumină albă. Râul vuia aproape

asurzitor.

— Când soarele e foarte puternic, nu pot să stau cu ochii deschişi. Ca şi când aş fi toropită de oboseală şi somn, a spus Sui.

S-a întors apoi şi şi-a sprijinit spatele de al meu. I-am simţit capul mic şi fierbinte, ca un pui de pasăre pe care îl ţii în palmă.

— E înăbuşitor, am spus şi eu, dar nu m-am clintit – mâncasem prea mult şi mi se părea un efort prea mare.

— Ah, ce somn îmi e! Ia te uită! Când bate soarele pe el, părul meu e blond! a făcut Sui, vorbind parcă singură.

— A început să bată vântul, am remarcat.

Era o boare plăcută, care a purtat până la noi chiotele copiilor care se jucau cu mingea şi vocile celor care ieşiseră cu câinii la plimbare sau la un picnic cu familia pe pajiştea care se întindea de-a lungul digului.

Cerul se întindea până departe dincolo de râu, peste oraş. Era de un albastru intens gata parcă să ne absoarbă. Trupul mi se moleşise cu totul şi simţeam cum mâinile şi picioarele mi se îmbibă de mirosul ierbii. Nu-mi mai păsa de nimic. Nici de ce fusese, nici de ce avea să fie. Aerul fierbinte îmi îmbrăţişa strâns trupul năduşit. Am închis ochii şi am văzut roşu îndărătul pleoapelor. Mă prăjeam la soare.

— Ce bine e! Ce toropeală! E tocmai momentul potrivit să apară un spirit. Pe cine să invocăm? a întrebat Sui râzând uşor, sprijinită de mine.

— Pe Shōji, am răspuns zâmbind.

Am băut apoi o gură din sucul pe care îl aveam pe jos, la picioare. Lichidul dulce şi rece mi s-a răspândit în stomac.

— Am înţeles, a zis Sui.

S-a cufundat apoi în tăcere. După o bucată de vreme, în continuare rezemată de mine, a început:

— Îmi pare rău, Kazami.

„Ce tot bălmăjeşti acolo?” am vrut să întreb, dar glasul mi-a îngheţat. Deşi eram perfect conştientă că mă ia peste picior, muşchii mi-au înţepenit exact în locul unde mă atingea capul lui Sui. M-au trecut fiori. Era vocea ei, fără îndoială, dar, trecând prin mine, căpăta o rezonanţă din altă dimensiune.

— Iartă-mă că, deşi ţi-am promis, n-am mai apucat să mergem la mare. Şi că n-am mai apucat să îţi înapoiez cărţile şi ceasul.

Mi s-a făcut frică şi am încremenit. Mă cuprinsese o spaimă necunoscută şi eram gata să izbucnesc în plâns. Trupul mi s-a încordat tot şi am înţepenit. Cu o voce pierdută, abia am îngăimat:

— De unde ştii asta? De unde ştii asta, Sui?

Când m-am întors către ea, m-a privit de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Văzând-o aşa, în lumina soarelui, pistruiată şi şleampătă, mi-am dat seama cât de lipsită de substanţă era.

— Am spus prostii? Te-am făcut să plângi? Iartă-mă.

Şi-a aşezat palma pe obrazul meu. Era atât de fierbinte încât m-a apucat ameţeala.

— Nu, nu, nu e nimic. Mi-am adus pur şi simplu aminte de ceva, am spus eu.

Sui s-a întors iar lângă mine, aşezată cu genunchii strânşi la piept, şi şi-a aţintit privirea asupra râului, cu sprâncenele ridicate şi ochii mijiţi din pricina luminii.

În strălucirea aceea orbitoare, era de aşteptat să se producă un declic şi aşa ceva să se întâmple din senin.

Aşa mi-am explicat ceea ce tocmai se întâmplase. Mi-am îndreptat şi eu apoi privirea către apă. Cu ochii pironiţi asupra râului, am avut senzaţia că încep şi eu să curg. Apa era limpede şi, din când în când, se zărea câte un peşte, ca o umbră. Sub palma mea, iarba părea să tânjească după aer.

— Iartă-mă, a repetat Sui.

S-a întors apoi cu totul spre mine, cu un surâs pe buze. Chipul ei zâmbitor mi-a adus aminte de nişte fotografii în care, în prim-plan, râdeau cu gura până la urechi nişte copii din India.

M-am întâlnit cu mama, după multă vreme. Cred că mai bine de două luni.

Pe nepusă masă, mă sunase şi mă întrebase dacă nu vreau să mergem împreună să mâncăm de prânz a doua zi. După ce ne născuse pe noi, nu mai avusese copii. Soţul mamei – nu pot să îi spun altfel pentru că nu am stat deloc sub acelaşi acoperiş – era editor la o revistă. Pentru el, era prima căsătorie, aşa că nu avea copii. Am refuzat din capul locului să stau cu ei, deşi mă invitaseră. Din când în când, regret că i-am refuzat sau mă simt vinovată că am făcut-o. Regret când îmi dau seama că mi-ar fi fost poate mai bine dacă aş fi devenit independentă mult mai târziu. Şi mă simt cumplit de vinovată când îi aud vocea tristă la

telefon.

Era exact ora prânzului şi restaurantul gemea de lume. Eu am întârziat vreo zece minute. Mama stătea singură la o masă şi bea un ceai. Era îmbrăcată într-un compleu albastru şi machiată îngrijit. Privea absentă pe fereastră. Nu ştiu de ce, dar arăta oarecum a văduvă. De fapt, dintotdeauna arătase aşa.

— Mama! am strigat-o.

S-a întors spre mine zâmbind.

— Ai slăbit puţin sau mi se pare? am întrebat-o în timp ce mâncam.

— Da, am slăbit. Nu prea pot să mănânc din pricina zăpuşelii.

— Eşti ocupată?

— Da. Şi după asta am o întâlnire cu un client.

A râs. Era mai bătrână decât atunci când stăteam împreună. Eu îmi duceam traiul fără să îmi pun problema trecerii timpului şi, de aceea, de fiecare dată când mă întâlneam cu mama, aveam senzaţia că sunt transportată de un soi de maşină a timpului într-un viitor bine definit. Datorită mamei am conştientizat pentru prima oară trecerea timpului.

— Nu mai faci muncă de interpret?

— Mai fac, dar foarte rar. La vârsta mea, e destul de greu şi, dacă nu e pentru cineva faţă de care am o obligaţie, refuz.

— Deci faci traduceri scrise, nu?

— În principal, da.

— Oricum, asta ai făcut dintotdeauna.

— Ce-ţi veni să spui asta?

— În ultima vreme, am ajuns şi eu să fac multe traduceri şi mă întrebam cum e.

Mama mi-a răspuns:

— Sincer, nu cred că eşti făcută pentru traduceri. Nu ţi se potrivesc.

— Ştiu asta, dar... de ce? Pentru că nu sunt îndeajuns de atentă la detalii?

— Cum să-ţi spun... Nu că eşti slabă, eşti doar prea amabilă. Te laşi prinsă de text de fiecare dată, nu-i aşa?

Cum şi pe mine mă preocupă de ceva vreme exact problema asta, am implorat-o în gând să înceteze.

— Cu astfel de texte, oricât ai încerca să rămâi rece şi distant, te implici sentimental până la urmă şi, pentru cineva ca tine,

asta înseamnă să îţi pierzi minţile.

— Chiar crezi asta?

— Sunt convinsă şi să ştii că nici Shōji nu era făcut pentru traduceri.

— Ce bine îţi aduci aminte! am remarcat.

Mama a dat din cap vrând parcă să îmi dea de înţeles că e normal să îşi aducă aminte.

— Dacă te implici prea mult într-o carte, e greu să o traduci. Cel puţin asta e părerea mea. Dar dacă e o carte pe care nu o suporţi de la bun început, trebuie să suferi până la sfârşit, a râs mama.

Apoi a continuat:

— Într-o oarecare măsură, îl înţeleg pe Shōji, să ştii. Traduc de mai bine de zece ani şi din când în când mi se întâmplă să mă simt epuizată. Şi traducerea te epuizează într-un fel specific.

Chelneriţa ne adusese desertul şi câte un espresso, aşa că am întrerupt conversaţia. Eram puţin surprinsă, pentru că nu stătusem de multă vreme de vorbă cu mama despre munca ei şi nu realizasem că gândeşte aşa.

— Te implici atât de mult în textul unui scriitor, încât ţi se pare la un moment dat că sunt chiar cuvintele tale acolo, nu? Petreci nenumărate ore pe zi cu textul şi ajungi să crezi că e al tău. Ajungi să gândeşti la fel cu autorul, iar asta este foarte straniu. Pătrunzi până în ungherele lui cele mai intime, unde dispare orice incompatibilitate. Nu mai poţi face distincţia între gândurile tale şi ale lui, care îţi invadează până şi viaţa de zi cu zi. Mai ales când traduci textul unui scriitor cu putere mare de influenţă, te implici mult mai mult decât ar face-o un cititor obişnuit.

— Ţi s-a întâmplat şi ţie? Doar eşti profesionistă şi cu multă experienţă…

— Am înţeles toate lucrurile astea abia de curând. Cred că imediat după divorţ, când am început să traduc, nu mă pricepeam deloc. Mi se părea pe atunci că muncesc în van. Nu puteam să dorm nopţile întrebându-mă dacă o să fiu în stare să cresc copiii şi să şi muncesc în acelaşi timp… Şi trebuia să stau câte o zi întreagă să mă lupt cu câte un text al unui străin… În plus, mai era şi singurătatea, intensă, apăsătoare. Aveam nevoie de ceva care să mă relaxeze. Ceva care, măcar din când în când, să îmi ia gândurile de la toate problemele.

— Şi te-ai relaxat crescându-ne pe noi?

— Să creşti copii nu înseamnă altceva decât un lung şir de provocări şi încercări, a râs mama. Eu mă relaxam cu *kendama*[8].

— Cu ce? am întrebat uimită.

— *Kendama.* Mă şi pufneşte râsul când îmi aduc aminte acum. Dar pe vremea aceea era ceva cât se poate de serios. Mă jucam foarte des.

Mi-am adus aminte atunci. Adesea, când mă trezeam în miez de noapte să merg la baie, auzeam din camera mamei, de dincolo de uşa închisă, un bocănit neplăcut.

— Aha, şi eu care credeam că baţi cuie în nişte păpuşi voodoo! am izbucnit în râs.

— În copilărie, am luat şi premii la concursurile şcolare de *kendama.* Poate tocmai de aceea, şi acum, când vreau să îmi schimb dispoziţia, mai joc din când în când. Pe atunci, însă, eram cam disperată. Acum, stupefiată, mă întreb cum de m-am lăsat absorbită într-atât… Doar că am senzaţia că n-ar fi mers nici cu jocurile video, nici cu televizorul, nici cu cititul. Nici cu alcoolul.

— Oricum, ce contează? Atâta vreme cât te relaxează…

— Probabil că pentru mine avea acelaşi efect pe care îl are, pentru alţii, statul în cap, sau, ştiu eu, tăiatul unghiilor, sau sauna, sau înotul… Probabil trebuie să îţi foloseşti puţin corpul ca să îţi poţi relaxa mintea… Evident, se prea poate că doar eu să gândesc aşa. Acum, am ajuns să îmi doresc o lume diferită şi de lumea din ceea ce traduc, şi de realitate. O lume fără nicio poveste.

Mi-am adus aminte că auzisem recent cuvântul „poveste”. Îl rostise Sui.

— Deci trebuie să te laşi absorbit de ceva cu totul… Să incantezi sutre sau să meditezi.

— Da, aşa e. Doar că eu nu am mers atât de departe cu gândul.

— Probabil că nici eu, nici Shōji nu eram făcuţi pentru traducere pentru că ne-au plăcut prea mult poveştile.

Nu cred că aş fi putut vreodată să mă las absorbită de *kendama* sau de tăiatul unghiilor.

---

8 Jucărie tradiţională de lemn, cu o bilă legată cu sfoară de un băţ scobit la unul dintre capete. Bila trebuie aşezată în scobitură fără a fi atinsă cu mâna. (n.tr.)

— Tu absorbi şi asimilezi tot ce e în jurul tău... Parcă ar fi aer. Ţii minte când ţi-ai pierdut vocea? Deşi îţi displăceau situaţiile dramatice, ai fost dintotdeauna foarte sensibilă la oamenii din preajma ta. Probabil că asta te-a făcut puternică, dar să ştii că nu vreau să te mai văd plângând vreodată cum ai făcut-o la moartea lui Shōji. Eşti o copilă bizară. Semeni puţin cu tatăl tău.

— Am vorbit cu el la telefon de curând.

— Ce mai face?

— Era dărâmat.

— Aha.

— Dar neschimbat. Nici tu nu te-ai schimbat, mamă, eşti încă tânără.

— Nu-i aşa? a spus mama râzând.

Deşi arată din ce în ce mai îmbătrânită, când stau de vorbă cu ea am senzaţia că discut de fapt cu o femeie tânără, esenţa personalităţii ei, care a zăcut în ea încă din copilărie şi îşi arată abia acum chipul.

— Tu ce mai faci, Kazami? Te distrezi?

— Da, mă distrez de minune.

Şi chiar aşa era. Dar simţeam cu atât mai acut cum timpul trece şi îmi pătrunde în trup, în oase.

„Înţeleg viaţa mamei şi sentimentele pe care le-a nutrit din când în când. Probabil că asta înseamnă că deja nu mai sunt o copilă. Dar mă face să mă simt foarte tristă. Şi foarte singură.”

*

Îmi plăcea Sui foarte mult, dar, atâta vreme cât ea nu mă chema, nu mergeam să o întâlnesc şi nici nu puneam mâna pe telefon să o sun din proprie iniţiativă. Ştiam că, dacă nu impun propriul meu ritm, ea era genul de om care ar fi năvălit în viaţa mea fără nicio problemă; de asemenea, ştiam că, dacă s-ar fi întâmplat asta, m-ar fi înspăimântat zilele petrecute fără ea. Putea să aibă efectul ăsta. Primele săptămâni din miezul verii sunt întotdeauna surprinzătoare. Sub razele de soare ale căror strălucire şi căldură păreau că vor dura o veşnicie, totul se schimba şi progresa. Şi sufletul oamenilor, şi evenimentele. Doar că, între timp, toamna îşi ascuţea colţii. Şi avea să vină brusc, într-o dimineaţă, când vântul rece şi cerul mohorât aveau să îmi dea de ştire că speranţa mea că timpul s-a oprit fusese

doar o amăgire.

Cu siguranţă, ceva se schimbase pe nesimţite. Sui mă suna frecvent. Când îi auzeam vocea la telefon în zilele toride, simţeam cum, din urechi, putreziciunea îmi coboară în suflet. Şi mereu mi se părea că lucrurile se apropiau deja de un sfârşit.

În momentele acelea, îmi aduceam adesea aminte de chipul lui Otohiko scăldat în lumina lunii în noaptea când stătuserăm aşezaţi împreună pe marginea străzii.

Târziu în noapte, a sunat Sui.

După voce, mi-am dat seama imediat că era beată.

— Otohiko s-a culcat deja. Ce nesuferit e!

M-am gândit că se prosteşte şi, ca să nu-i cânt în strună, i-am răspuns scurt:

— I-o fi fost somn.

— Încă din copilărie, am fost înconjurată de oameni cărora le plăcea să doarmă. Nopţile, am privit-o de nenumărate ori pe mama adormind, beată. Atât de des şi de mult încât acum aproape nici nu mi-o mai aduc aminte pe mama cu ochii deschişi. La fel a fost şi el – Tata? Bărbatul acela? Maestrul Takase? – nu ştiu cum să îi spun. Stătea în întuneric şi se apuca să vorbească fie despre diverse nemulţumiri, fie despre regrete, fie despre speranţele lui. Apoi propunea câte o soluţie pentru problemele lui şi adormea imediat. Eu rămâneam trează, cu ochii deschişi, frământată de gânduri despre artă, despre libertate, despre revoltă socială. Cred că eu m-am gândit mult mai mult decât el. Probabil că am avut şi avantajul insomniei, care e atât de interesantă... E surprinzător cum noaptea pare să treacă într-o clipită pentru cei care se culcă devreme şi, în acelaşi timp, pare o viaţă întreagă pentru insomniaci. Îţi dă senzaţia că reuşeşti să duci multe la bun sfârşit.

Mi se părea că suferă, aşa că i-am sugerat:

— Ce-ar fi să te culci după ce bei ceva?

— Beau de multă vreme.

Vocea ei nu trăda nici furie, nici lacrimi. Era vocea seacă ce însoţeşte adesea râsul amar şi fals al femeii dezamăgite în dragoste. O cunoşteam bine, o aveam şi eu adesea – parcă o vedeam aievea pe Sui. Bărbaţii nu ştiu să citească astfel de sentimente. Sau, dacă ştiu, aleg să abandoneze femeia de lângă ei şi să se ascundă cufundându-se în somn.

Exact aşa. Cum făcuse acum Otohiko cu Sui.

— Otohiko nu e acolo? Poţi să spui aşa ceva cu voce tare? Nu te aude? am întrebat.

— Nu, nu sunt în cameră.

M-am mirat.

— Ai ieşit?

— Da, sunt la o cabină telefonică în apropiere.

„Mda, era de aşteptat. Dar, oricum n-am ce face acum, aş putea să trec pe la ea”, m-am gândit.

— Tu-ţi închipui despre mine că sunt întotdeauna liberă, nu-i aşa? am spus.

— Ştii, odinioară, relaţiile între oameni nu erau atât de complicate. Toată lumea era tot timpul liberă şi toţi erau foarte prietenoşi, a răspuns Sui râzând.

— Eşti acolo la colţ, nu-i aşa? Aşteaptă-mă. Mergem să bem ceva.

Am închis telefonul, m-am aranjat puţin şi am ieşit imediat din casă.

Ieşind în stradă, în întuneric, mi-a trecut brusc prin minte că poate Sui nici nu e de fapt o persoană chiar atât de bizară – ba dimpotrivă, pare foarte sănătoasă. Nu dă semne că ar fi labilă psihic şi e chiar foarte adunată.

„Şi atunci, ce mă atrage la ea?” m-am întrebat. Poate atitudinea ei contradictorie, talentul de a fi independentă, autosuficienţa? Poate durerea ei, atât de diferită de a celorlalţi? Poate cuvintele ei, pe care puţini puteau să le înţeleagă?

În miez de noapte, cu ochelari de soare, aşteptând lângă cabina telefonică, Sui semăna cu o salcie cu crengile legănându-se în vânt.

— Ce-i cu ochelarii de soare noaptea? am întrebat-o.

— Am plâns şi sunt dizgraţioasă cu ochii roşii, mi-a răspuns cu nasul înfundat.

— Dacă mă loveşti acum cu aia, mă omori, am remarcat.

Văzusem o sticlă de vin în punga pe care o ţinea în mână.

— Nu, nu, stai liniştită! a exclamat dând din mână şi râzând cu poftă.

M-am simţit relaxată văzându-i zâmbetul pe buze. Nu îmi place când cineva plânge.

— Am băut din asta venind încoace.

— Ai băut direct din sticlă?! Ce, te crezi cine ştie ce actriţă faimoasă? am necăjit-o bătând-o uşor pe umăr.

— Ei bine, nu, am băut dintr-un pahar de hârtie.

A râs din nou.

Ne simţeam bine.

— Nu e bun vinul dacă îl bei aşa.

— Ba da. Şi să ştii că am băut într-un loc nemaipomenit. Mă gândeam să te invit şi pe tine acolo. Vrei să mergem? Sau preferi vreun bar anume?

— Nu, hai să mergem acolo. Unde e?

— O să-ţi placă la nebunie. Şi nici nu e nimeni pe-acolo. De fapt, e un loc în care cred că ai fost deja de nenumărate ori.

— Unde oare? am întrebat.

— Hai cu mine.

Era sfârşit de săptămână şi străzile erau pline de lume. În aerul cald al nopţii de vară plutea o fierbere ca de sărbătoare. Eram îmbrăcate subţire şi ne plimbam de parcă am fi avut tot timpul din lume – câţiva bărbaţi au intrat în vorbă cu noi, dar i-am ignorat şi ne-am continuat drumul.

— E foarte plăcut, nu-i aşa? E sfârşit de vară, e aglomerat, e gălăgie... Otohiko e de-a dreptul prost să stea să doarmă pe o vreme ca asta, a spus Sui.

Purta o cămaşă roşie care se potrivea de minune cu întunericul.

— Da, dar trebuie să fie aşa ca să poată fi împreună cu tine.

— Şi asta-i adevărat. Ar trebui să nu-mi mai închipui că sunt buricul pământului, nu? a râs.

De fiecare dată când spuneam despre ei doi ceva ce era valabil pentru un cuplu normal, îmi rămânea în gură un puternic gust amar.

— Încotro?

— Ştii supermarkets ăla mare de la intersecţie? Pe acolo.

— Ei, na! Pe acolo e blocul în care a stat Shōji.

— Ţi-a pierit cheful să mergi?

— Nu, dimpotrivă, vreau să merg tocmai pentru că n-am fost de multă vreme, am răspuns.

Am ieşit de pe bulevard şi am intrat pe o străduţă atât de întunecată încât m-a cuprins ameţeala.

— Aici e.

Ajunsesem la un bloc familiar mie, care se înălţa în întuneric.

În faţă, era agăţat un banner alb cu avertizarea că sunt lucrări în desfăşurare, iar toate ferestrele erau întunecate. M-am întrebat dacă vor să îl dărâme şi să construiască altul sau dacă doar mai adaugă nişte etaje. Cred că, de fapt, mă aşteptasem să se întâmple asta.

— Ştii, am venit aici de câteva ori, la el, dar n-a vrut nici măcar o dată să se culce cu mine. Zicea că te-ar răni pe tine. Ce tip de treabă, nu-i aşa? a spus Sui.

— Din ce spui tu acum, da.

Mi-am ridicat privirea către clădirea întunecată. Intrarea era lângă spălătoria de la parter. Un bloc cu două etaje, fără lift, de un cenuşiu mohorât. Apartamentul lui Shōji era la etajul doi şi priveliştea cu clădiri şi străduţe care se vedea de la fereastră era mereu îngustă şi calmă, fie că era miez de noapte, dimineaţă sau zori de zi. Paşnică, de parcă aş fi privit printr-o fereastră din trupul lui Shōji. Pe atunci, eram atât de liniştită şi dormeam atât de bine, cum nu cred că se va mai întâmpla vreodată.

— Ştii, de fapt, mai devreme am trecut pe-aici plângând şi am descoperit că se poate urca pe acoperiş.

— A, ce bine! Suntem într-o adevărată aventură! am spus.

— Am vrut să văd dacă am curaj. Cred că ar fi terifiant să stau acolo de una singură.

Am pătruns apoi în holul de la intrare, căscat ca o gură neagră şi cufundat în tăcere. Paşii noştri au răsunat zgomotos în bezna învăluitoare. Tocmai îmi adusesem aminte de o pată pe perete, în capul scărilor, când am văzut-o, luminată de o rază de lună. Locul acela îmi rămăsese întipărit în memorie, proaspăt, cum se întâmplă cu unele amintiri din copilărie.

Adolescentă fiind, visam să locuiesc aici. Nu să mă căsătoresc cu Shōji sau să mă mut împreună cu el – nu, voiam pur şi simplu să stau aici pentru totdeauna, fără să mai plec. Urcând treptele şi zărind uşile întunecate, mi-a venit în minte, preţ de o clipă, imaginea apartamentului lui. L-am văzut cu ochii unei păsări care zboară foarte jos, incapabilă să controlez viziunile.

Dulapul cu veselă, cum intri imediat pe stânga.

Frigiderul verde.

Peretele tapetat cu hârtii şi poze.

Patul de lângă fereastră.

Borcanul cu bani mărunţi.

Papagalul pe care îl creştea în secret, să nu afle vecinii.

Aveam senzaţia că toate lucrurile astea trebuie să fie încă dincolo de uşă, neschimbate. Ca amintirea îndepărtată a grădinii de la casa bunicilor din partea tatei – oameni pe care nu am să îi mai văd vreodată, într-o casă pe care nu am s-o mai vizitez vreodată –, unde nu mă duceam decât în vacanţele de vară, precum spiritele celor morţi care se întorc acasă în timpul festivalului budist Bon şi bântuie prin casă.

— Încă n-am băut nimic şi deja mă simt beată. Vocea mea nu sună ciudat?

Vocea îmi tremura în întunericul încremenit.

— Te-ai îmbătat cu amintiri, mi-a răspuns Sui nonşalantă.

Am urcat treptele până sus şi am ajuns la intrarea pe acoperiş. Mai fusesem acolo o singură dată, să înălţăm un zmeu. Uşa era încuiată, dar Shōji îşi făcuse o cheie potrivită. Ca să putem ieşi să înălţăm zmee.

— Ia te uită, e încuiat.

Sui a apucat clanţa ruginită şi a început să o scuture furibundă, ca o gorilă închisă în cuşcă.

— Eşti violentă! Şi faci o gălăgie de nedescris! i-am atras atenţia.

— Nu-i nimic, mi-a răspuns Sui.

Se năpustise asupra uşii cu tot trupul. Din pricina întunericului, nu puteam să îi văd expresia feţei. Dar mi s-a făcut frică pentru că o simţeam încrâncenată.

— Am reuşit, a spus şi, apoi, a deschis uşa cu un huruit ascuţit.

A fost nemaipomenit când am ieşit din scara cu aerul închis care mirosea a diluant în aerul proaspăt de afară.

— Parcă n-am mai fi ieşit de cine ştie când! a exclamat Sui.

Pe acoperiş zăcea prăbuşit un rezervor de apă vechi. În jurul nostru, priveliştea nopţii era liniştită şi limpede. Tăcută precum luminile reflectate în apa unui lac.

Ne-am aşezat şi Sui a scos sticla de vin.

— E cam cald. Şi sper că nu te deranjează să bei dintr-un pahar de hârtie.

— O să se fleşcăiască şi o să strice gustul vinului.

Era un vin roşu, mai bun decât mă aşteptasem.

— Vrei? m-a întrebat scoţând din pungă o bucată de brânză.

Am primit bucata şi am luat o muşcătură.

— Ă sta e un adevărat festin.

— Nu-i aşa? Nu poţi să bei afară decât acum, în miezul verii, şi primăvara, de *hanami*, când ieşi să priveşti cireşii înfloriţi şi faci picnic sub ei.

Părea genul de lucru pe care l-ar fi spus Otohiko.

— Ştii, zilele trecute am ieşit cu Otohiko şi am băut un ceai tot aşa, afară. Vouă chiar vă place să staţi sub cerul liber, nu-i aşa?

— Când ne certăm în casă simţim că ne sufocăm şi ieşim imediat. Şi aşa ne împăcăm.

— Aha, tare înţeleaptă mai eşti! am spus.

Auzeam, stins, vuietul maşinilor şi îmi simţeam trupul năduşit răcorindu-se în vântul care îmi zburătăcea fusta.

— Ar fi şi mai interesant ca, după ce bem într-un loc ca ăsta, să mergem într-un bar şi să mai bem şi acolo ceva, puţin. Ar fi o senzaţie bizară.

— Da, chiar, cred că ar fi oarecum năucitor.

— Vrei să mergem mai târziu?

— Da.

— Eu n-am avut niciodată prieteni. Eram mereu înconjurată de oameni, dar n-am avut niciodată pe nimeni cu care să pot sta de vorbă aşa cum stau cu tine. Poate doar Otohiko…

— Te înţeleg, am spus. Probabil tocmai de aceea vă potriviţi atât de bine. Deşi mai aveţi unul faţă de celălalt reproşuri sau suspiciuni, rămâneţi împreună.

Oricum aşa fac majoritatea cuplurilor.

— Da, probabil, a răspuns Sui. Dacă am avea o relaţie normală, probabil că deja am fi fost despărţiţi de multă vreme.

— Cum a fost atunci, cu tatăl tău?

— Eu eram săracă, necoaptă la minte, fără niciun rost, stăteam pe la periferie şi mama dispăruse. Eram împrăştiată şi cu mintea tulburată, nu mai ştiam ce e bine şi ce e rău. Eram doar plină de energie, debordam. Exact tipul de femeie care îi plăcea tatei. Eu nu cred că m-am simţit vreodată vinovată. El da, se pare. Dar oricum nu ar mai fi avut mult de trăit, chiar dacă nu m-ar fi întâlnit pe mine. Mă bucur doar că ne-am întâlnit şi am reuşit să petrecem împreună câteva momente de apropiere.

— Nu v-aţi apropiat un pic prea mult? am întrebat.

Sui a izbucnit în râs.

— Probabil, dar eu aşa mă simt mai în apele mele. Eu nu

înţeleg deloc Japonia, e atâta ordine aici, binele şi răul sunt aceleaşi concepte pentru toată lumea... Tuturor le pasă ce gândesc ceilalţi despre ei, şi totuşi întâlneşti o grămadă de perverşi prin trenuri, iar în clipa următoare dai peste o bătrânică atât de amabilă încât te înspăimântă şi te face să plângi. Nu mă simt bine aici. Dar am început şi eu să am o vârstă şi am senzaţia că ceva se va schimba. Îmi e greu să stau aici, dar, din când în când, simt că pot să rezist.

— Asta e părerea unei japoneze care a stat mai mult prin străinătate.

— Se prea poate, a răspuns Sui. M-am consolat mereu cu speranţa că va veni vremea când mă voi trezi în acelaşi loc în care am adormit.

— Eu nu cred că aş putea să mă obişnuiesc, aş lua-o razna cu siguranţă, am spus.

— Aş vrea să dorm întotdeauna în acelaşi pat, al meu, la mine acasă.

— Acum poţi face asta.

— Aş vrea o viaţă pe care să n-o mai trăiesc orbeşte, ca până acum, a continuat.

„Nu, te rog, nu-mi da amănunte, nu-mi spune povestea ta sordidă şi neapărat tristă”, am gândit eu.

— Nu mai face faţa asta răvăşită, doar sunt încă în viaţă. Toate lucrurile astea s-au adeverit acum. Oricât de mult ar semăna cu o poveste auzită cine ştie pe unde, să ştii că sunt cuvinte sincere, doar pentru tine.

Vorbise pe neaşteptate şi eu am tresărit, uimită.

— Scuze. Aveam o faţă deznădăjduită?

— Da, de parcă voiai să spui că n-ai chef să asculţi prostiile mele.

Sui a izbucnit în râs, cu o strălucire în ochii mici.

— Tu ai iubit vreodată cu adevărat?

— Da... Cel puţin aşa cred, dar încă nu sunt sigură. Cred că l-am iubit pe Shōji, dar a murit înainte măcar să apucăm să ne certăm, am răspuns. Ce-ţi veni? Ai început dintr-odată să te porţi ca o soră mai mare.

— Am părerea asta despre toţi oamenii pe care i-am întâlnit de când am venit aici, inclusiv despre Otohiko – sunt foarte superficiali. Mă ştii că mă entuziasmez foarte repede. Mă aşteptam ca oamenii să fie mai bizari, mai murdari, poate plini

de noroi, de compasiune sau de nobleţe, să aibă nenumărate straturi. Mie îmi place viaţa şi îmi place să iubesc. Să fiu feminină, când slabă, când puternică; să mă cert ţipând îngrozitor şi apoi să ies cu iubitul să privim luna împreună; să simt diferit, de la o zi la alta, lucrurile pe care le fac de obicei; să plâng sau să fiu înspăimântătoare. Dar aşa sunt eu. Întotdeauna când ies să mă întâlnesc cu iubitul, oricine şi a oricâta oară ar fi, mă aranjez ca să arăt bine. Şi fac asta fără prea mult raţionament, pur şi simplu instinctiv.

A izbucnit în râs şi apoi a continuat:

— Trebuie neapărat să treci printr-o dragoste cu năbădăi. Te-aş învăţa cum, dar sunt şi eu tot femeie.

— Ai avut vreo relaţie cu o femeie? am întrebat puţin stânjenită.

— Am fost curtată, dar nu. Dacă s-ar fi întâmplat, aş putea spune că am marcat de trei ori, nu?

Am chicotit. Mă îmbătasem puţin. Mi se părea că privelişte a cu oraşul luminat în noapte se apropie tot mai mult de noi.

— Dar îmi place de tine. Mă faci să mă simt în siguranţă şi neliniştită deopotrivă. E un sentiment surprinzător. Am senzaţia că m-ai izbăvit. Eşti o persoană bizară, a spus Sui. Să mai ieşim împreună , să ne distrăm, doar e vară…

Apoi s-a întins lângă mine. Parfumul dulce al părului ei. Miresme de iasomie şi santal. Mirosurile nopţii de vară îmi pătrundeau în nas.

— Oare ce o să se întâmple cu tine, unde o să fii şi ce o să faci anul viitor pe vremea asta? am întrebat.

— Chiar, a răspuns Sui.

Discuţiile tot mai sincere şi mai deschise dintre noi mă înspăimântau puţin. Blândeţea ei mă speria pentru că semăna cu iubirea unui animal de casă. Mă intriga trupul ei care părea incapabil să conceapă faptul că ar putea fi respins. Eu nu eram nici lesbiană şi nu mai eram nicio şcolăriţă de liceu, ci pur şi simplu femeie. Pentru mine, să stau alături de oamenii ăştia care emanau parfumul unui trecut când viaţa fusese rodnică şi bogată era ca şi cum aş fi stat într-o grădină ruptă măcar o câtime de curgerea realităţii. Îmi era cât se poate de limpede. Erau clipe frumoase. Cu adevărat splendide. Dar aveau cu siguranţă şi o limită. Nu aveau să dureze la nesfârşit. Ştiam că, la un moment dat, mi se vor deschide ochii şi mă voi întreba de

ce sunt aici.

Vântul se înteţise şi devenise rece.

— Eu sunt convinsă că e un blestem, ştii? a spus Sui.

— Termină, nu spune aşa ceva pe întuneric.

Pe acoperişul de beton zăcea aruncată o frânghie de rufe. Un spaţiu al morţii, în care respirau doar câteva puncte de lumină. Oare stătea cineva să ne asculte? Oare chiar e întotdeauna cineva care ascultă?

— Când a murit Shōji, n-ai simţit că mai e cineva în cameră? a întrebat Sui.

— Habar n-am.

Dar cu siguranţă simţisem. În dimineaţa aceea, în clădirea asta.

— Eu am simţit asta tot timpul şi când eram cu tata, şi cu Shōji, şi când mă întâlneam cu Otohiko. Sentimentul că sunt complet neputincioasă, că am devenit unealta cuiva. Că eu sunt întotdeauna cea slabă.

Vorbea acum cu ochii larg deschişi.

— Mie nu-mi e frică de nimic în afară de asta. E ceva ce simt întotdeauna. Sunt sigură că a fost şi în camera tatei, înainte să moară. E ceva asemănător cu forţa unui destin nenorocit şi iese din cartea aceea. Din cauza asta a murit şi tata. Şi mă cuprinde groaza când mă gândesc că probabil ăsta e motivul pentru care eu sunt încă în viaţă. Sau motivul pentru care te-am întâlnit pe tine şi suntem aici, acum.

— Te înţeleg, dar mă întreb dacă e puterea cărţii sau talentul tatălui tău?

Mi-am ridicat privirea spre cer, gândindu-mă la chipurile oamenilor pe care îi cunoscusem până atunci.

Cocoţată pe o clădire în paragină, de parcă aş fi fost aşezată pe vreo ruină în cine ştie ce ţară îndepărtată. Eu sunt cea care simte aşa. „Eu”? Care „eu”?

Gândurile mi se curmau mereu aici.

— Nici pomeneală, tata nu e acum decât cenuşă într-o cutie. Un japonez rătăcitor care şi-a părăsit ţara. Acel ceva s-a ţinut după el şi nu a dispărut nici măcar după ce el a murit…

— „Acel ceva” – e vorba de artă şi spiritul artistului? Sau mai degrabă…

M-a întrerupt.

— Sau mai degrabă. Doar ştii şi tu. Un spirit malefic, sau un

blestem, sau destinul potrivnic. Ca legătura de sânge care ne împiedică pe mine şi pe Otohiko să fim împreună.

— Oare aşa să fie? am întrebat eu. Tu cu siguranţă ai să treci peste asta.

— Cine ştie, a făcut Sui. Bine ar fi dacă s-ar spăla şi ea pe mâini de toată povestea asta!

— Cine? am întrebat eu.

— Saki. Să ştii că i-am trimis copia.

— Ei, na! Când?

M-am mirat. Tocmai mă ridicasem şi priveam în jos, cu mâna sprijinită pe balustrada acoperişului. Nu mă aşteptasem şi am avut senzaţia că cerul şi pământul s-au răsturnat.

— Mi-ai spus tu să i-o trimit şi m-am gândit că poate aşa e mai bine.

M-am întors şi am văzut-o pe Sui rânjind. În întuneric, îi străluceau pantalonii albi. Şi dinţii.

— Era mai bine să te fi întâlnit cu ea şi să i-o dai, am spus.

— Nu pot, mi-e jenă.

O cuprinsese ruşinea. A continuat:

— M-am îmbătat.

Apoi, s-a întins pe burtă şi, o vreme, a cules aşchii de beton între degete. Avea ochii închişi şi, îngrijorată, m-am apropiat până la urmă de ea. Adormise.

— Trezeşte-te!

Am scuturat-o şi, în timp ce se ridica cu greu frecându-se la ochi, mi-a spus:

— Am visat un mormânt. E rău că nu e nimeni sub noi, aici.

— Da, aşa-i, clădirea asta e un mormânt uriaş. Hai să coborâm şi să plecăm, am zorit-o.

A încuviinţat. Am ieşit în strada aglomerată şi zgomotoasă ca o piaţă şi am intrat undeva să mai bem un pahar.

Dacă stau acum să mă gândesc, atunci, pe acoperiş, n-a fost nicio umbră nefastă. A fost o noapte în care ne-am lăsat învăluite de ceva blând, ca un vis din copilărie.

*

Într-o după-amiază, deja către sfârşitul lui august, mă întorceam de la un film împreună cu Saki. Tocmai voiam să intrăm undeva să bem un ceai.

Zona din faţa gării, deşi plină de lume, era oarecum liniştită. Abia traversasem piaţeta circulară şi ajunsesem la fântâna arteziană cu apa colorată în tot spectrul curcubeului, ca într-o pictură, când, dincolo de dansul jeturilor transparente, am zărit chipul acela trist.

Sui avea întotdeauna un aer special. O recunoşteai imediat chiar în mijlocul unei mulţimi. Se plimba liniştită, cu pasul uşor.

Din reflex, am strigat-o.

— Sui!

Am simţit-o pe Saki tresărind alături. Şi Sui, zărind-o pe Saki, a scos un „Ah!” şi apoi a zâmbit strâmb a neplăcere. După aceea, s-a îndreptat spre noi.

— Bună, nu ne-am văzut de mult. Mersi pentru copie, a spus Saki cu aerul că stă de vorbă cu cineva cu care tocmai se întâlnise zilele trecute.

Imediat, Sui a îmbrăţişat-o. A strâns-o cu putere în braţe, spunându-i: „Nu ne-am văzut de prea multă vreme”. Ochii i se înecaseră în lacrimi. „Lui Sui chiar i-a fost dor”, mi-am zis eu.

— Gata, haide, dă-mi drumul, a spus Saki zâmbind.

Surâsul de pe chipul ei era atât de amabil încât dădea impresia că încearcă pur şi simplu să fie sociabilă.

Sui i-a dat drumul lui Saki şi apoi i-a spus cu figura ei obişnuită:

— Cât de mult ai crescut! Pe Otohiko îl văd tot timpul, dar pe tine te ţineam minte doar de când erai mică. Mi-a fost dor de tine. Nu ştiu de ce, dar mi-a fost atât de dor de tine încât şi eu sunt surprinsă.

Stăteam toate trei în picioare. Printre maşinile care ocoleau încet la sensul giratoriu, printre autobuzele înşirate în staţie, o grămadă de lucruri umpleau după-amiaza aceea însorită, cu nimic ieşită din comun. Lucruri complicate, lucruri care se schimbaseră în timp. Japonia, ţări de aiurea, distanţe. Şi totuşi, pe lângă noi treceau oameni care nu înţelegeau nimic din toate astea, care ne atingeau cu umerii şi ale căror voci ne întrerupeau conversaţia. Aveam o senzaţie bizară. Oare de ce plânsese Sui? Oare ce s-ar întâmpla cu ele două dacă s-ar ierta reciproc? Deşi abia le întâlnisem, căzusem deja pradă iluziei că le urmăream pe amândouă de când erau mici, aşteptând întâlnirea dintre ele. Mă şi dezumflasem puţin. Hei, voi două ar

trebui să vă bucuraţi, să nu mai gândiţi atât de complicat! Dar poate că nu îţi găseşti rudele de sânge decât dacă mergi pe drumul ocolit. Oricum, spaţiul în care stăteam avea o atmosferă diferită, densă şi încărcată.

— Încă de când erai mică ai semănat cu tatăl tău, a spus Sui.

Saki s-a simţit ruşinată.

— Chiar? Ce anume seamănă?

— Ochii. Şi nasul. Ca două picături de apă.

— Şi mama îmi spunea asta.

— Amândouă semănaţi, am intervenit eu. Parcă aţi fi surori bune, nu vitrege.

— Chiar? a întrebat Sui.

Şi-a îndreptat privirea spre chipul lui Saki. A privit-o îndelung, sfredelind-o cu ochii. Şi apoi a surâs preţ de o clipă, abia vizibil. Un zâmbet trist aducând mai degrabă a suspin. Ceva o apăsa pe suflet. Era un zâmbet pe care îl mai văzusem. Şi, ca reacţie, m-a cuprins o durere pe care o mai simţisem. Doar că nu ştiam ce e.

Apoi, revenind imediat la un surâs simplu, Sui a spus:

— Da, poate semănăm, aici, la nas.

A atins uşor nasul lui Saki cu degetul arătător.

După ce ne-am despărţit de Sui, Saki a întrebat cu surpriză în glas:

— Oare de ce până acum nu ne-om fi întâlnit aşa, din întâmplare?

I-am răspuns:

— Dumnezeu a hotărât acum că vă puteţi întâlni.

— De ce, din moment ce eu am rămas neschimbată?

— Ăsta e mersul lucrurilor.

— Oricum, e viaţa fratelui meu. Şi nu-mi pasă, a continuat râzând. Dar ea mă îngrijorează. Nu mi se pare deloc de încredere şi, de fiecare dată când o întâlnesc, rămân cu senzaţia că regret ceva. Invariabil.

— Da, merge întotdeauna de parcă e pe punctul să se stingă. Îmi spun mereu că probabil nu o să ne mai vedem niciodată.

Ne-am întors pe când tricoul galben al lui Sui tocmai dispărea înghiţit de mulţimea de pe stradă.

Ca un balon în depărtare.

Am rămas amândouă să o petrecem cu privirea.

*

Nici măcar acum nu mă simt în stare să traduc în cuvinte ce s-a întâmplat după aceea. Poate va reuşi Otohiko, în anii care vin, să scrie mult mai bine decât mine.

Nu sunt în stare să povestesc nimic închegat despre acea vară, de la început. Îmi aduc aminte doar de razele fierbinţi de soare şi de o senzaţie puternică de absenţă… Propria absenţă. Nu mai ştiu ce poziţie am ocupat atunci. Ce rol am jucat. Ce sentimente am avut. Am impresia că eu *am fost* acea vară. Şi, ca vară, am avut experienţa singulară de a privi dintr-o perspectivă unică o anume femeie. Pe Sui.

Am pătruns în aerul care o învăluia şi i-am absorbit şi eu tristeţea de neînţeles. O simt încă în piept, chiar şi acum. Am privit un om punându-şi în joc toată înţelepciunea ca să lupte cu soarta potrivnică şi cu spiritul care invocă soarta potrivnică, am privit-o pe Sui străduindu-se să se descurce în dragoste.

În ce fel erau oare diferiţi tatăl tău şi Otohiko?

De ce, deşi există atâţia alţii, ţi-ai ales bărbaţi care îţi sunt rude?

Nu există dragoste perfectă, dacă v-aţi despărţi şi Otohiko s-ar simţi cu siguranţă uşurat.

Poţi spune că eşti mulţumită cu viaţa ta de până acum? E greşeala ta dacă nu ţi s-a întâmplat nimic bun.

Dintre toate şoaptele astea, Sui şi-a ales câteva. În care credea. Aşa cum, în aroganţa ei, credea în existenţa ei fragilă, în gâfâielile acelui spirit dubios şi în sclipirile propriei intuiţii.

Ca o pisică aruncată în noroi, dar care ţipă ca din gură de şarpe, Sui avea o putere de viaţă fundamentală şi sălbatică. O tenacitate care îi lipsise lui Shōji şi în care eu şi Otohiko ne pierdeam, incapabili să o credem până la capăt.

Sui a pus în practică acea putere. În felul ei propriu, în vara aceea, eu i-am fost alături şi am privit-o.

Am privit-o pe Sui.

*

— Nu vii pe la mine? Sunt tare tristă, mi-a spus Sui plângând.

„Iar?” m-am gândit.

— De ce, ce s-a întâmplat? Otohiko nu e acasă?

— Of, băiatul ăsta!

În ciuda lacrimilor, a izbucnit în râs.

— Ai să râzi, dar e plecat într-o tabără.

Am pufnit şi eu:

— Adică într-o tabără de aia, cu focuri de tabără?

— I-a venit un prieten din America, mi-a spus că pleacă într-o excursie cu el şi a şters-o acum vreo trei zile.

— Cât de infantil poate fi câteodată!

— Aşa e. Auzi, tocmai voiam să stau de vorbă cu tine. Treci pe la mine?

— Vin, oricum sunt liberă.

Nici nu mai vorbiserăm la telefon, nici nu ne mai întâlniserăm din ziua aceea când fusesem cu Saki. Am cumpărat nişte flori şi nişte prăjituri şi am pornit-o spre casa ei.

Era pe înserat. Exact momentul când lumina albăstruie se târăşte în fiecare casă şi trebuie să aprinzi becurile. În ultima vreme, întocmai ca o alcoolică, mi se limpezea mintea abia pe înserat. Zăream luminile străzii în întunericul din ce în ce mai adânc, departe, în cartierele de pe dealuri. Beam câte o bere şi atunci, zicându-mi că trecuse încă o zi în care participasem şi eu la existenţa speciei umane, îmi dădeam seama că se înserase deja. Abia atunci mi se deschideau ochii.

Mi-a trecut prin minte că eu sunt întotdeauna posedată de câte ceva. Nu de iluzia unui alter ego pricinuită de schizofrenie, ci de sentimentul că nu au existat momente când să nu fiu posedată de câte ceva.

Am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am apucat clanţa. Am deschis uşa foarte uşor. Camera era pustie, dar cu luminile aprinse toate şi, pe balconul deschis, cerul intens de seară se zărea ca decupat, prins în rama învechită de aluminiu a uşii culisante.

Am înaintat încă un pas şi am văzut-o pe Sui în picioare într-un colţ al balconului. Fuma o ţigară, ceea ce nu i se întâmpla decât foarte rar. Părul îi fusese învolburat de vânt şi rămăsese ciufulit ca într-un stop cadru.

— Bună seara, am spus.

— Bine ai venit, mi-a răspuns Sui întorcându-se.

Părea o umbră fragilă proiectată pe cerul colorat.

Avea buzele vineţii şi ochii roşii.

— Strângeam rufele de pe frânghie şi am obosit.

— Nu vreau să te deranjez, am spus.

Chiar în clipa când m-am aşezat pe jos aproape de ea, a ţipat:

— Nu!

— Ce e? am întrebat ridicându-mă.

— De ce te-ai aşezat tocmai acolo, oof, e o pată de cafea…

M-am uitat pe pantaloni şi am văzut într-adevăr o pată maronie lăţindu-se încet.

— Parcă am făcut pe mine, şi încă treaba mare am exclamat disperată.

— Adineauri am dat cu piciorul şi am vărsat cana de cafea pe care o lăsasem acolo. Şi am uitat să şterg, a râs Sui cu poftă. He, he, ce coincidenţă ciudată. Dacă-i spăl acum iese pata imediat, dă-i jos.

— Ai să-mi dai altceva să pun pe mine?

— Da, uite, ia-o pe asta.

A scos o fustă neagră de bumbac din coşul cu rufele pe care probabil abia ce le strânsese de pe frânghie. M-am schimbat la baie. Sui a băgat pantalonii mei în maşina de spălat şi a apăsat pe buton.

— Îmi pare rău, a zis apoi.

A aşezat o cârpă pe podea în locul unde se vărsase cafeaua.

— Să fie semn că nu e voie să te aşezi aici.

— E cât se poate de clar, am spus.

Zumzetul uşor al maşinii de spălat se auzea în toată camera.

— Îţi place să speli rufe? am întrebat.

— Îmi place sunetul ăsta, mi-a răspuns.

— A, am adus nişte flori şi nişte prăjituri.

— Ia uite, crini, îmi plac la nebunie! Nu-i aşa că seamănă cu mine? a izbucnit, cu crinii în

— N-au cum să semene cu cineva care pretinde asta.

— Ei, na!

Dar chiar semănau puţin cu ea. Aveau acelaşi parfum puternic şi, dacă se scutura polen pe haine, nu mai puteai să scapi de el, cum nu puteam eu să mă desprind de Sui.

Ea zâmbea însă, foarte liniştită, iar eu m-am fâstâcit ca un băiat de gimnaziu şi n-am mai spus nimic.

Ochii ei ca de sticlă. Pupilele, cu o lucire rece, opace. În ziua aceea, Sui se arăta prietenoasă, de parcă ar fi cheltuit provizia ei de amabilitate pe o viaţă întreagă. Părea că încălzeşte aerul şi

îl expiră apoi dintr-o suflare.

Exact ca un crin.

Mirosea dulce a sirop infuzat cu disperare.

— Ştii, acum că am dat-o, mă simt bizar, totul mi se pare insipid, a spus ea în timp ce aranja pe masă vaza în care pusese crinii tăiaţi.

— Vorbeşti de copie?

— Da. Nu ţi se pare ciudat? Era ultima redută a copilăriei mele şi ţin minte că mă plimbam pe stradă îmbătată de gândul că o ţineam ascunsă. Îmi închipuiam că nu mai ştie nimeni despre ea. Dar fără să conştientizez nimic. Eram atât de tulburată încât îmi imaginam că povestirea aia îmi dă un plus de valoare ca persoană.

— E ciudat. Până acum te-ai descurcat de minune de una singură, nu? Povestirea n-a fost mai mult decât un talisman pentru tine. Tu eşti genul de om care răzbate oriunde ar merge. Aşa eşti tu. Răzbaţi şi aici, şi în Africa, şi în India…

— Mda, se prea poate, a spus Sui râzând. Mi-a mai revenit puţin încrederea de sine.

Vorbise de parcă ar fi încercat să potolească un plod, iar asta m-a supărat, aşa că i-am spus apăsat:

— Tu te plângi ba de una, ba de alta, dar de fapt eşti puternică. Ţie nu ţi se întâmplă să o iei razna şi să faci cine ştie ce prostii. Tu eşti cu siguranţă tipul de femeie care râde la urmă. Ai putere şi poftă de viaţă, şi talent. Asta cred eu, deşi nu te ştiu decât de vreo lună. Tu eşti un om cu probleme, dar eşti mai adunată decât mulţi alţii.

— Mulţumesc, a spus Sui zâmbind.

Din nou, îi apăruse pe faţă zâmbetul acela subţire. Mi-am adus aminte atunci, în cele din urmă. Era acelaşi tip de zâmbet pe care mi-l adresa Shōji. Tandreţe resemnată. Încăpăţânare de neclintit.

— Dar talentul şi farmecul nu fac altceva decât să macine pe dinăuntru. Am să mă pierd în vreo mulţime, am să rămân îngropată acolo, am să devin din ce în ce mai neînsemnată şi am să mor. Cu siguranţă, a continuat.

— Dar înainte de asta sunt multe lucruri care vor trebui să se schimbe. Eşti doar obosită acum.

— Aşa e. Nici nu mai ştiu câţi ani au trecut de când am privit lucrurile dintr-o perspectivă globală. Poate de când l-am întâlnit

pe Otohiko? Sau de când s-au stricat relaţiile cu mama? De când m-am culcat cu tata? De când m-am despărţit de Shōji? De când am ajuns să îmi las trupul pipăit la slujbă? De când am venit în Japonia? Habar nu am cât e de atunci.

— Eşti doar obosită. Şi cam palidă.

— Păi, ştii, de fapt sunt însărcinată.

Am rămas stupefiată.

— Când trebuie să naşti? Eşti sigură?

— Am fost ieri la spital. Nu e niciun dubiu.

— Tatăl e Otohiko?

— Nu ştiu sigur, dar probabilitatea e foarte mare. Sunt aproape sigură că el e.

— Asta… e o problemă, nu-i aşa? am luat-o eu pe ocolite.

— Ar trebui să avortez, nu? a întrebat Sui oarecum nemulţumită.

— Păi, ai de ales?

— Nu prea…

Şi-a plecat capul şi a rămas cufundată în tăcere. Am tăcut şi eu. Când am ridicat capul ca să spun ceva, am văzut-o pe Sui cu ochii închişi.

Părea să stea cu urechile ciulite, ascultând vaierul unui vânt dintr-o altă lume.

Oare de unde?

M-am întristat punându-mi această întrebare.

Şi culoarea pistruilor presăraţi pe pielea ei nespus de albă, ca un memento al adolescenţei, şi rozul deschis dindărătul pleoapelor închise, deşi pulsau de viaţă, păreau prinse într-o ramă de tablou sau într-un teleobiectiv fotografic… Era pentru prima oară când examinam pe îndelete chipul lui Sui. Probabil că nu putusem să o privesc până atunci pentru că, dacă era cu ochii deschişi, impresia pe care o lăsau era prea puternică. Sau poate pentru că ea era făcută din nimic altceva decât strălucirea şi culoarea pupilelor.

Dar, acum, ea emana culoarea eşecului. Culoarea surprinzătoare a resemnării, pe care o au oamenii obosiţi de prea multă presiune din toate părţile.

Brusc, Sui a deschis ochii şi a început să vorbească mişcând uşor doar colţurile buzelor. Avea o expresie de fericire întipărită pe chip.

— Mi-e ruşine pentru asta, dar aş vrea să văd încă o dată un…

„Tata”.

— Tata?

— Un bărbat care să ia copilul în braţe, să-l dezmierde, să se întoarcă seara devreme acasă, să îl filmeze cu o cameră video, să se impacienteze când face febră, iar când copilul plânge noaptea să se supere pe soţie, niciodată pe copil. N-am absolut nicio încredere în mine ca mamă.

— Să fie Otohiko?

— Nu, nu prea cred. Vreau un „tată” generic. Un bărbat care să vrea cu adevărat să fie tată şi să îşi vadă copilul crescând. Nici măcar eu nu îmi dau seama dacă îmi doresc sau nu să îl văd aşa pe Otohiko. Dar se prea poate să mă prefac că nu doresc asta tocmai pentru că o doresc prea mult.

Plângeam.

Nu mi se vedea plânsul pe faţă şi nu îmi curgeau lacrimi, dar ceva sfâşietor îmi umpluse pieptul. Mi se părea nepoliticos să plâng.

— Ştii… a început Sui râzând. Dacă e să avortez, vii cu mine?

— Bineînţeles, i-am răspuns. Cred că asta ar fi cel mai bine să faci. Să te sfătuieşti şi cu Otohiko, după ce se întoarce…

Am pufnit din nou în râs.

— … din tabără.

— Da, chiar, din tabără, a râs şi Sui.

Cuvântul se potrivea ca nuca în perete şi cu subiectul discuţiei, şi cu vârsta lui, şi cu situaţia. Cu siguranţă că de acum înainte, oriunde ne-am afla, vom izbucni în hohote de fiecare dată când vom auzi cuvântul „tabără”, amintindu-ne de ziua de azi.

— Oricum astăzi nu mai avem ce face, nu vrei să mâncăm ceva? a sugerat Sui.

— Să mâncăm? Da, bine. Hai să ieşim undeva, am spus eu. A, şi dacă ţi se face rău? Nu vrei mai bine să pregătesc eu ceva?

— Nu am decât nişte pâine şi nişte supă, e suficient?

Ochii lui Sui erau mai blânzi şi mai amabili ca niciodată. Părea chiar că mă compătimeşte. Asta i se citea în ochi. Debordau de dragoste şi înţelegere.

— E mâncare făcută de tine? am întrebat eu, prefăcându-mă scârbită.

— E cu otravă, a răspuns Sui râzând.

— Nu-i nimic, am acceptat.

După ceva vreme, Sui s-a întors aducând o tocăniţă de carne de vită, cu un sos vâscos, nişte pâine de secară şi o salată de castraveţi.

— A, ce gustos pare! m-am bucurat eu.

— Chiar e gustos, a replicat Sui cu un aer de specialistă.

— Tu nu mănânci, Sui? am întrebat.

Zâmbind, mi-a răspuns:

— Mie mi-a cam trecut pofta de mâncare. Auzi, adineauri mi-ai spus pe nume?

— Poftim?

— Mi-ai spus Sui?

— Da, fără vreo intenţie.

— Rostit de tine, pare numele unui lucru frumos.

Mâncarea era într-adevăr gustoasă. Am uns bine feliile de pâine cu unt şi am înfulecat totul. Între timp, Sui, cu spatele la mine, bea o bere şi se uita la televizor. M-a cuprins apoi senzaţia că ceva nu e în regulă. Camera era prea liniştită. Cerul părea să nu se mai întunece. Televizorul suna metalic şi rece. Sentimentele mele şi curgerea timpului se decalaseră faţă de spaţiul realităţii. Sui era mult prea mică faţă de când o întâlnisem pentru prima dată.

De unde era să îmi dau seama că pusese într-adevăr otravă în mâncare?

Următorul moment pe care mi-l amintesc a fost când m-am gândit cât de violent mă manevrează. Eram târâtă pe podea. Îmi simţeam trupul greu, nu puteam să mă mişc şi nu puteam nici să deschid gura. Pleoapele mi se închideau cu atât mai strâns cu cât încercam mai tare să privesc. Dar măcar încercam să văd ce se întâmplă.

Cu disperare.

— Îmi pare rău.

Am auzit vocea îndepărtată a lui Sui şoptind cuvintele astea şi apoi râzând uşor. Simţeam atingerea mâinilor ei încleştate pe gleznele mele. Şi mâinile acelea, parcă fără voia lui Sui, transmiteau un mesaj intens, contrar însă râsului ei. Ca atunci, în copilărie, am simţit cum prin picioare îmi curge nu un flux de cuvinte, ci unul de culoare. O culoare puternică, un purpuriu închis. Senzaţia că îmi strângea picioarele atât de tare încât avea să le zdrobească.

„Ajutor, ajutor”, îmi transmitea fluxul acela întruna.

Am intuit că Sui vrea să moară. Era mult mai obosită decât părea. La fel cu Shōji. Totul se lega. Am încercat şi eu să îi transmit ceva.

— Să nu mori.

Dar îmi pierise glasul. Întocmai ca în acea zi din copilărie. N-am reuşit să storc decât un gâjâit sugrumat:

— … mori.

— De ce crezi că vreau să mor? m-a întrebat Sui, îngrozită.

Mi-a dat drumul picioarelor. Deşi nu îi mai simţeam atingerea, ideile continuau să se transmită.

Oare de ce m-am născut?

Numai ca să fiu acum, aici, aşa?

Se terminase totul cu Otohiko.

Se terminase. După multă vreme.

Sufletul ei ca un mozaic zgâriat şi crăpat se concentra acum asupra cuvântului moarte, către care se îndrepta. Cu o putere nebănuită, în tăcere.

— Termină, nu e de glumit cu aşa ceva. N-a fost plăcută vara asta? Am râs de nenumărate ori împreună, am râs şi am plâns ca să uităm de toate cele. Dacă mori, să ştii că am să te uit imediat. Şi ai regreta asta, nu-i aşa?

Am încercat să o opresc turuind cuvintele astea ca o rafală de gloanţe. Doar că n-am reuşit pentru că trupul, din ce în ce mai paralizat, nu se mai sincroniza cu mintea. N-am îngăimat de fapt decât nişte frânturi:

— Ter… N-a fo… acă mori…

Sui s-a ridicat brusc, mi-a aruncat o privire şi s-a îndreptat spre ieşire. Atunci am înţeles. Cu limpezimea cristalului şi strălucirea fulgerului, revelaţia mi s-a înfipt în inimă: „Noi două nu ne vom mai întâlni niciodată”.

Văzută din spate, chiar semăna cu crinii. Am regretat că nu îi spusesem că seamănă.

Atunci, Sui s-a întors către mine, întrebând:

— Poftim? Crini? Ai spus crini?

Nu ştiu cum am reuşit să fac asta, dar m-am ridicat în capul oaselor. Mă durea tot, de parcă trupul mi-ar fi fost lipit de podea şi mi l-aş fi jupuit de pe jos.

Eram aproape inconştientă. Aveam oarecum senzaţia că mi se ridicase doar mintea, de parcă spiritul mi-ar fi părăsit trupul (nu că aş fi avut vreodată experienţa asta).

Aveam ochii închişi. Dar o simţeam pe Sui stând în picioare lângă mine şi privindu-mă.

— Asta-i bună, e ca în scena din *Atracţie fatală!* Cum de-ai reuşit să te ridici?

Sunt convinsă că reuşisem să mă ridic pentru că otrava nu-şi făcuse încă pe deplin efectul. Oricum, trupul meu era destul de rezistent la medicamente de orice fel. Dar, în acelaşi timp, simţisem şi altceva pulsându-mi cu putere în trup: disperare; întrebările tăcute care zăcuseră în mine încă din vremea copilăriei; toate gândurile care îmi trecuseră prin minte în zilele şi nopţile de după moartea lui Shōji; imaginea lui Sui, pe care am avut-o mereu în faţa ochilor după ce am întâlnit-o; sentimentele mele faţă de Sui; chipurile zâmbitoare ale lui Saki şi Otohiko; regretul pentru vara asta. Durerea de a fi în viaţă, pe care am simţit-o întotdeauna la Sui şi care devenise şi durerea mea – şi încrâncenarea ei furioasă, bizară şi inutilă. Razele puternice de soare, orbitoare, din ziua când o întâlnisem pentru prima dată. Lumina reflectată în luciul iazului. Mâna, atingerea mâinii ei. Părul ei, zburătăcit zgomotos de vânt. Vara, vara, culorile care o înconjurau tremurânde pe Sui oriunde ar fi fost, direcţia în care se îndrepta viaţa ei.

Regret şi durere.

— Ce risipă!

Am senzaţia că am rostit răspicat cuvintele astea. Sau poate nu am fost în stare să le dau glas. Dar Sui a priceput oricum. Cu ochii larg deschişi, mă privea cu o expresie din care am înţeles că recepţionase energia gândurilor mele.

— Oare chiar să fie risipă? a spus.

După aceea, şi-a scos pantofii, s-a apropiat de mine, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat.

Un sărut scurt, dar apăsat.

Cu mintea înceţoşată, m-am gândit atunci că nu mă mai sărutasem niciodată aşa cu o femeie. Ca şi cum m-ar fi auzit, Sui a izbucnit în râs şi a spus:

— Şi aşa, am marcat de trei ori.

Am leşinat.

*

M-am trezit pentru că cineva mă scutura cu putere. Imediat,

am simţit o durere de cap îngrozitoare. De parcă mi-ar fi fost străpuns cu ceva. Durerea ascuţită mă sleia de puteri. Gura îmi era cumplit de uscată.

— Ce e…? am început eu.

— Ca naiba ai băut?

Era Otohiko. După felul în care mă privea, mi-am dat seama că e gata să mă ia imediat şi să mă ducă la un spital. Am dat din cap, spunând:

— Mă simt bine.

Din pricina efortului de a vorbi, faţa mi s-a schimonosit din nou de durere.

— Mă doare capul.

Şi Otohiko mi-a adus un pahar de apă. După ce am băut pe nerăsuflate lichidul călduţ, mi-am dat în sfârşit seama că nu eram în camera mea şi apoi…

Mi-am amintit tot.

— Unde e Sui? am întrebat.

— A dispărut, mi-a răspuns Otohiko.

Părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu mai e. Am constatat asta. Dar ce s-a întâmplat?

Am reuşit în cele din urmă să mă ridic de pe jos. Coşul de rufe de pe balcon, pantalonii mei puşi la uscat, farfuria din care mâncasem, fereastra larg deschisă, toate erau exact la fel. Nu se schimbase decât faptul că Sui dispăruse. M-am simţit dintr-odată foarte nefericită. Pustiită, abandonată, tristă ca după încheierea unui festival, dornică să plâng, dar incapabilă să vărs măcar o lacrimă. Probabil că mă simţeam aşa în mare măsură din pricina suferinţei fizice. De fiecare dată când mişcam capul cât de puţin, mă străfulgera durerea şi începeam să tremur din tot trupul.

— Cât e ceasul acum?

— E ora două noaptea.

— Am venit aici ieri, pe înserat. Sui era foarte obosită şi mi-a mărturisit că e însărcinată. Ştiai? am întrebat.

A început să vorbească de parcă ar fi rupt zăgazul cuvintelor.

— Ştiam că e posibil să fie însărcinată. Mi-a spus că nu poate să păstreze copilul. Stabiliserăm să stăm de vorbă după ce mă întorc eu. Dar ştiam amândoi că ajunseserăm într-un punct critic şi eram conştienţi că nu am fi rezistat cu ceva atât de important precum un copil. Şi ea ştia foarte bine asta. Oricum, cred că e

un miracol că am rămas împreună până acum. Mă aşteptam să îmi spună că vrea să nască şi mă obişnuisem cu gândul. Dar aveam senzaţia că ea, de fapt, nu voia copilul. N-am putut lua nicio decizie fermă. Fără să lămurim nimic, cu sentimentul că fusese ultima noastră discuţie, eu am plecat.

— În tabără?

Mă durea capul atât de tare încât nu am putut să râd.

— Simţeam nevoia să fiu sub cerul liber.

— Te înţeleg… Voi nu vă protejaţi în niciun fel? am întrebat.

— Ba da, Sui lua anticoncepţionale.

— Deci fie a uitat să le ia la un moment dat, fie nu le-a luat intenţionat.

— Probabil că nici ea nu mai ştia ce face. Şi poate că, la un moment dat, fără să îşi dea seama, a încercat să uite să le mai ia.

Ţinându-le sprijinite pe genunchi, Otohiko îşi frângea mâinile cu zgomot. În rest, era o noapte poate prea liniştită. Aerul era rece şi sumbru, ca într-un mormânt. Ca rămăşiţele dezolante ale unui vis din care abia te-ai trezit.

— Îmi mai dai, te rog, un pahar de apă? Mă doa… aau…

M-am strâmbat din nou de durere. Luându-mi paharul din mână, Otohiko a spus:

— Ce o fi apucat-o să facă o asemenea prostie, să îţi dea ţie otravă? Pentru ce?

Se enervase puţin. I-am simţit atunci oboseala mocnită.

— Să ştii că Sui avea de gând să se sinucidă.

— Mă aşteptam. Aveam o presimţire neagră că luase deja decizia. Tocmai de aia m-am şi întors mai repede. Şi ea nu e de găsit. Tocmai eram pe punctul să îi propun să facem *shinjū*, să ne sinucidem împreună. Oricum ne gândeam amândoi la asta de ceva vreme. Poate că, privit din afară, pare ridicol, dar deveniserăm obsedaţi de ideea asta nici nu mai ştiu de când. Şi totuşi, nu înţeleg de ce ţi-a făcut aşa ceva tocmai ţie… Pe tine te plăcea cel mai mult.

Părea surprins. Eu însă ghicisem ce se întâmplase. Sui voia cu adevărat să se sinucidă, dar ştia că trebuie să o facă înainte să se întoarcă Otohiko; apoi, i s-a făcut dor de mine şi a vrut să mă întâlnească, dar se temea că nu cumva să îi ghicesc intenţiile; m-a chemat la ea, dar, văzându-mă, a intrat în panică şi, nemaiştiind ce să facă, probabil că i-a trecut prin cap ideea să

mă ucidă. Dar n-a făcut-o. Nu şi-a dus gândul până la capăt.

— Am oprit-o, să ştii. Cu încăpăţânare, din toată inima.

— Oare s-o fi răzgândit? a întrebat Otohiko, cu aerul că se roagă pentru asta.

— Îmi pare rău, nu ştiu.

— Mai e o speranţă. A luat maşina, dar nu are cu ea decât carnetul de cecuri şi câteva lucruri pe care le-a găsit la îndemână.

— Aşa deci…

Nu eram în stare să gândesc limpede. Mi-am dat seama că eram încă îmbrăcată cu fusta împrumutată de la Sui, acum şifonată din pricină că dormisem în ea. Am simţit, intens, timpul trecut. De când Sui fusese aici. Şi i-am simţit prezenţa. Deşi nu era nicăieri în cameră, am simţit-o în umbra raftului de cărţi, în perdelele umflate de vânt, în picioarele mesei. Petele acelea mici de întuneric erau puţin în contratimp cu realitatea.

— Probabil că într-adevăr există un blestem, după cum susţinea Sui, am spus eu.

A început să plouă. De afară, se auzea prin fereastră un fâşâit, un zgomot întunecat. Melancolia nopţii a pătruns înăuntru, ca o maree, umplând aerul şi privind cu un ochi rece la truda noastră trupească. Umbra morţii. Sentimentul de neputinţă care te cuprinde când întorci o clipă privirea, dezolarea care te înghite dacă laşi garda jos.

— Nu ştiu nimic despre caracteristicile fizice. Dar cu siguranţă era ceva în atmosferă. Orice făceam împreună, aveam senzaţia că e în zadar. Ne simţeam mereu – nu întinaţi, ci lipsiţi de putere şi delăsători. Nu aveam niciodată chef să facem ceva ce ne plăcea, pur şi simplu ca să ne simţim bine. Asta să fie oare blestemul?

— Aşa cum e acum în camera asta? am întrebat eu.

— Da. Nu te poţi mişca. Dar nu era numai asta, au existat şi momente frumoase, ca un câmp cu flori. Care ne-au dat puterea să continuăm. Şi să ştii că eram puternici împreună.

— Ştiu, se vedea de la o poştă.

— O, ce tare plouă!

— Mda, cu găleata. Şi s-a făcut şi puţin frig.

Melancolia ploii din acel miez de noapte pătrundea puţin câte puţin în cameră. Până şi picăturile răpăiau într-un ritm trist şi

însingurat. Şiroaie de apă se scurgeau încet pe geam. Pe fereastră, luminile oraşului se zăreau ca prin ceaţă, albăstrii. Aveam senzaţia că întunericul din cameră devenise cu o idee mai adânc. Nu mai puteam să stau acolo, îmi era foarte greu să mă mişc, dar ştiam că, dacă mai stau acolo, nu avea să se aleagă nimic nici de mine, nici de Otohiko. Pieptul avea să mi se umple de aerul acela îmbibat de singurătate. Şi asta nu era bine.

— O să iau un taxi să plec acasă, mă conduci până la staţie? am întrebat.

— Da, sigur. Mă simt de parcă nişte valuri uriaşe m-ar fi zvârlit de colo până colo şi m-ar fi scuipat apoi pe ţărm. E un sentiment bizar.

— Hai să plecăm de aici!

Îmi venea să plâng. Mă simţeam nefericită. Mă apăsa ceva atât de întunecat, încât îmi era aproape scârbă că mai trăiesc.

— Hai să mergem, am repetat.

Fără să rostească un cuvânt, Otohiko s-a ridicat în picioare.

Când să mă urc în taxi, l-am întrebat:

— Te întorci acolo?

Nu aveam umbrele şi eram amândoi uzi leoarcă din pricina ploii. Otohiko mi-a răspuns:

— Nu, nu mă mai duc acolo.

M-am liniştit. Nu aş fi putut să îl las să stea singur acolo.

— Mă duc să o caut, o să trec pe la ea pe la serviciu şi apoi prin locurile pe unde îi place să meargă.

— N-ai cum să mă ajuţi în halul în care eşti. Poate de mâine încolo. Te mai sun eu.

Mi-a închis apoi portiera. I-am făcut cu mâna şi l-am urmărit apoi micşorându-se tot mai mult în depărtare. După o curbă, a dispărut din câmpul meu vizual. L-a înghiţit întunericul. L-a înecat răpăitul ploii.

*

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre unde ar fi putut să fie Sui. Nu mă sunaseră nici ea, nici Otohiko. De câteva ori, am visat că murise. De fiecare dată, m-am trezit din somn speriată, cu trupul încordat şi scăldat în sudoare. După aceea n-am mai

putut să adorm şi, dimineaţa la prima oră, am luat ziarul şi l-am citit până la ultima filă. M-am uitat, cu spaimă în suflet, şi la ştirile de la televizor.

Dar nu am aflat absolut nimic.

Şi astfel, după vreo trei-patru zile, spre surprinderea mea, Sui s-a îndepărtat din ce în ce mai mult. Am fost uimită de propria superficialitate şi, în acelaşi timp, de sentimentul de detaşare faţă de ea, faţă de ceilalţi, faţă de ce simţisem pentru ei şi faţă de ce se întâmplase cu adevărat.

Probabil că se desfăcuseră legăturile blestemului.

Tot ce se întâmplase peste vară mi se părea acum un vis. Nu era însă un coşmar, ci un vis plăcut, din copilărie, după care aştepţi cu nerăbdare ziua de mâine. Iar în acel vis făcusem tot ce îmi stătuse în putere. Nu mai era nimic de făcut. Hotărâsem să nu mă mai gândesc la asta, ca să nu mă mai enervez.

În ziua a cincea, m-a sunat Saki. Dormeam, dar, dintr-un reflex abia format, am ridicat receptorul incredibil de repede.

— Alo?

— Eu sunt, Saki.

— A, bună dimineaţa!

— E deja după-amiază. Auzi, eu sunt acum la aeroport.

Din telefon se auzea într-adevăr zarva aceea specifică unui aeroport. Zarva de aeroport în miezul zilei, tensionată, care te face să tresari.

— Unde pleci?

— La o prietenă la New York. mă gândeam să-i fac o vizită şi să profit de ocazie să îmi cumpăr şi nişte cărţi pentru lucrare.

— Cum de te-ai hotărât aşa brusc? am întrebat eu.

— După ce a dispărut Sui, Otohiko stă toată ziua acasă, mohorât şi întunecat, şi n-am mai rezistat. Aşa că evadez puţin.

— Ce soră rea eşti!

— Păi atunci du-te să-l vezi! m-a îndemnat râzând. Ştii, noi am ajuns la un punct terminus. Nu pentru că a dispărut Sui, lucrurile nu sunt atât de simple, dar ceva a ajuns cu siguranţă la final. Nu mai avem nimic de tăinuit, gata. Şi mi-am zis că, decât să mă gândesc la asta cu tristeţe, mai bine să profit de momentele astea de respiro şi, ca o tânără japoneză ce mă aflu, să sărbătoresc. să mă distrez. să plec într-o călătorie, să văd peisaje frumoase, să mă întâlnesc cu prieteni vechi. Nu prea pot să îţi explic, dar aşa am simţit… Şi apoi, intuiţia îmi spune că Sui

e încă în viaţă. Şi cred că nu o să moară atâta vreme cât nu e cu Otohiko.

— Chiar crezi?

— Sunt sigură. Nu am sentimentul că ar fi murit… Mulţumesc pentru tot. M-ai salvat, să ştii.

— Hai, termină, doar te întorci repede, nu?

Păreau cuvinte de adio.

— Da, mă întorc imediat ce se termină vacanţa de vară! Şi o să putem petrece iar o grămadă de timp împreună la universitate, a spus Saki.

O femeie încă plină de mistere, prietena mea de peste vară, calmă, puternică, amabilă. Îmi plăcuse de ea de la bun început.

— Da, ne vedem la toamnă.

— Pa, rămâi cu bine!

— Ai grijă de tine.

A închis telefonul şi imaginea aeroportului mi s-a stins din minte.

„Te pomeneşti că nu se mai întoarce”, m-a străfulgerat un gând. „Ei, hai că exagerez. O să ne revedem la toamnă, cu siguranţă.”

Saki e atât de diferită de Sui. Atât de diferită.

Mi s-a aşezat un nod în gât.

*

Kazami,

Ce mai faci?

Eu tocmai am intrat în a patra lună de sarcină şi mă simt foarte bine.

Totul e în regulă, să nu îţi faci griji. Am întâlnit un bărbat (care vrea să fie „tată”). Vrea să mă ia de soţie, e un miracol pentru mine.

Voiam să îţi spun ce s-a mai petrecut în viaţa mea în ultima vreme. Am avut de ales între câteva opţiuni:

Să avortez şi să rămân împreună cu Otohiko.

Să avortez şi să mă despart de Otohiko.

Să avortez şi să mă căsătoresc cu bărbatul acela.

Să nu avortez şi să mă căsătoresc cu bărbatul acela.

Să mă sinucid.

Să comit *shinjū* împreună cu Otohiko.

Nu puteam în niciun caz să păstrez copilul şi să rămân cu Otohiko. Eram perfect conştientă de asta. Şi mă durea atât de mult încât puţin a lipsit să nu îmi pierd minţile. Eram absolut disperată. Poate că aş fi reuşit să fac asta dacă aş fi urmat mai îndeaproape firele din povestea vieţii mele. Am aşteptat să îmi vină ciclul, dar, văzând că nu se întâmplă nimic, am fost convinsă că sunt însărcinată. Şi atunci, m-am întors în Japonia şi am început să mă descurc de una singură. Fără bani şi sleită de puteri, a trebuit să dau piept cu realitatea.

Sunt sigură că în povestea vieţii mele, aşa cum o ştiam eu, stătea scris că trebuie să mor. Eu am o mamă care a căzut pradă disperării. Preferam moartea disperării, pentru că aşa, cel puţin, ştiam că nu mai e loc de speranţă.

Voiam să mor de multă vreme. Chiar voiam, sincer voiam, sincer.

Ţie ţi se pare probabil ridicol că mi-a fost greu să aleg între căsătorie, dragoste şi moarte, dar, pentru mine, însemnau acelaşi lucru.

Încă din copilărie, eram convinsă că nu voi putea evita o moarte timpurie. Convingerea asta a fost blestemul meu. Nu ştiu cum sunt alţii, dar îmi închipui că aşa ceva zace în fiecare. Cu alte cuvinte, fiecare are propria lui nefericire. Tocmai despre asta a scris tata în cartea lui, el, tipul de bărbat care se culcă fără jenă cu o fetişcană îndeajuns de tânără să îi fie fiică, atâta vreme cât e vorba despre o japoneză drăguţă care se descurcă greu în străinătate. Şi apoi, află că fetişcana e într-adevăr fiica lui. Şi apoi Otohiko, pesimist şi mohorât chiar când e îndrăgostit, şi Shōji, fără nicio speranţă în viaţă, chiar dacă o puştoaică de liceu era îndrăgostită lulea de el.

Bineînţeles, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Nu e o chestiune de bine şi rău. Trăsături ca acestea sunt adânc înrădăcinate în sufletul omului, şi ele pot să apară câteodată ca un talent sau ca un defect de personalitate. Sunt imprimate în sânge şi circulă prin trup odată cu el, determinând ce fel de om eşti. Nu e destin, ci pur şi simplu ceva ce există în tine. Dacă lucrurile nu ar sta aşa, eu şi Otohiko am fi încă, probabil, în minunatul Boston. Ne-am fi căsătorit poate într-o bisericuţă albă, frumoasă şi am fi trăit acolo ca soţ şi soţie. Dar asta e o

poveste care nu a avut loc, pe de o parte pentru că suntem frate şi soră, pe de altă parte pentru că am ales să ne despărţim, cum fac nenumărate alte cupluri după ce, o vreme, păşesc împreună pe acelaşi drum.

Îmi pare rău că mă întind atât de mult cu problemele mele personale, dar m-am gândit că vei vrea să afli şi că vei înţelege. Lui Otohiko nu i-am scris decât o scrisoare foarte scurtă (e modul cel mai elegant de a părăsi un iubit).

În orice caz, totul părea să indice moartea ca fiind opţiunea cea mai bună pentru mine, aşa că am hotărât să mă sinucid. Îmi pierdusem încrederea în propria capacitate de a rămâne în viaţă şi ceva mă măcina pe dinăuntru. Mi-am scris opţiunile pe o foaie de hârtie şi am stat să mă gândesc care ar fi alegerea cea mai potrivită. Ştii ce am decis până la urmă. Aveam senzaţia că îmi deviez propriul destin.

Dar nu am avut puterea să duc la bun sfârşit ceea ce hotărâsem. Te-am chemat pe tine şi apoi mi s-a părut prea chinuitor să ne sfătuim. Mi-a trecut prin minte să mă sinucid împreună cu tine, *shinjū.* Mă simţeam atât de izolată şi de rătăcită, încât simţeam că nu aş fi atât de însingurată dacă ar fi să mor alături de tine, aşa că mi-am zis să îţi dau otrava doar cât să leşini. Doar că am greşit şi ţi-am turnat prea mult în mâncare. Ştiam că nu avea să te omoare, dar apoi mi-am dat seama că nu îmi rămăsese mie destulă ca să mă sinucid. Aveam un prieten de la care aş fi putut să mai fac rost, aşa că am hotărât să trec pe la el să mai iau nişte otravă în timp ce tu dormeai. Mă grăbeam să mor. Şi exact în clipa aceea te-ai ridicat în capul oaselor, ca un *zombie*, şi am rămas descumpănită cu totul. Abia dacă ţineai ochii deschişi, iar vocea îţi era înspăimântătoare. M-ai speriat atunci, dar m-ai şi emoţionat. Ştiu că sună ridicol, dar chiar am fost emoţionată. După ce am ieşit din apartament, m-am oprit în faţa uşii, am plâns, iar apoi am intrat din nou. Dormeai dusă şi trăsăturile feţei îţi erau atât de liniştite, de parcă ai fi purtat o mască mortuară. Mi-am adunat câteva lucruri care erau mai la îndemână, ţi-am spus noapte bună şi am părăsit încăperea aceea pentru totdeauna. Stai liniştită, chiria e plătită.

În curând, am să fiu trecută în registrul familiei ca soţia lui. E un bărbat care a fost client la barul unde lucram, are nişte bani

puşi deoparte şi e un om bun ca pâinea caldă. Şi nu spun asta doar ca să mă laud, nu e o minciună. E mai în vârstă şi e genul de bărbat care îmi place mai mult decât Otohiko.

Am să păstrez copilul.

Grupa de sânge a viitorului meu soţ e aceeaşi cu a lui Otohiko, aşa că nu cred că va afla vreodată cineva.

Greţurile de dimineaţă sunt aproape insuportabile, dar le prefer durerilor pe care le aveam când mă bătea mama.

Nu mi-ar conveni să aflu despre copil că are trei ochi sau un singur picior, sau şase degete la una dintre mâini, sau cine ştie ce altă grozăvie, dar, dacă s-ar întâmpla asta, aş şti cum să reacţionez. Mi-e şi ruşine să scriu aşa ceva, dar exista întotdeauna şi posibilitatea de a omorî fătul.

M-am gândit la tine de nenumărate ori de când ne-am întâlnit.

Eşti întotdeauna foarte grijulie cu toţi ceilalţi.

Mi-a fost foarte greu. Ca în ziua aceea când ne-am întâlnit pentru prima oară şi am mers în parc, iar tu mi-ai făcut cinste cu o îngheţată care s-a topit foarte repede.

Ca în copilărie când făceam vreo prostie acasă pe la vreo prietenă şi chipul mamei îmi apărea brusc în faţa ochilor, ca într-un *flashback,* ca atunci când eram în oraş cu un băiat care nu îmi plăcea şi ceva îmi aducea aminte de un altul, care îmi plăcea, şi mă întristam, eu trăiam într-o lume de vis foarte limitată şi bizară, iar tu te-ai năpustit în viaţa mea şi ai răsturnat totul.

Mi-a făcut întotdeauna plăcere să stau cu tine. Ai o viaţă frumoasă şi un viitor luminos. Câteodată, te priveam – cu defectele tale, inteligenţa ta, neîndemânarea ta, generozitatea ta, supărările tale, gesturile tale – şi simţeam oarecum că pot să am o părere mai bună despre mine însămi. Şi despre ceilalţi. A fost pentru prima dată când am acceptat lumea din jur exact aşa cum e. A fost un şoc pentru mine.

Nu doar din felul în care arătai sau din felul în care îmi dădeai un răspuns când puneam câte o întrebare, dar am început să îţi percep culorile şi să le simt apoi în multe din lucrurile din jurul meu. Şi m-am întrebat dacă nu cumva chiar există o cale de ieşire. Percepeam culorile tale în soare, în stradă, în maşini, în florile de pe marginea drumului, până şi în ferestrele clădirilor.

În faptul că trecătorii aveau fiecare câte doi ochi, un nas şi o

gură.

Acum, ceea ce îmi aduce aminte de tine cel mai bine sunt cutiile poştale. Le găseşti oriunde, sunt peste tot, în afară de momentele când chiar cauţi una. Dai peste câte o cutie poştală în locurile cele mai neaşteptate, pe la vreun colţ de stradă pustiu şi trist. Dai de ele în zilele cu soare, în zilele cu ploaie, dimineaţa şi seara, peste tot în lume, la fel cum strălucirea lunii se reflectă în fiecare lac, râu sau ocean.

Până şi aici, unde locuiesc eu acum.

Mi-a fost greu să plec în noaptea aceea ploioasă. Mă simţeam ca un ponei care fusese vândut şi trebuia să se despartă de mama lui. Mi se rupea sufletul gândindu-mă la vara asta în care am putut să vă întâlnesc oricând, şi pe tine, şi pe Otohiko, dar, ca să nu mă las trasă înapoi şi ca să nu îmi vină să mă întorc, tot timpul cât am fost în maşină m-am gândit intens numai la cutiile poştale. Cu atâta ardoare, încât mai aveau puţin şi începeau să capete substanţă chiar acolo.

Acum, singura cale de legătură între mine, tine şi Otohiko e poşta (nu vreau să sun la telefon, pentru că nu sunt în stare să exprim ce simt şi pentru că m-aş simţi pustiită după ce aş închide). Cutiile poştale simbolizează legătura dintre noi şi iată-mă scriindu-ţi o scrisoare pe care ies imediat să o pun într-o cutie.

Am să fiu o mamă bună pentru copilul lui Otohiko. Am să mă străduiesc din răsputeri. Dacă totul merge bine, s-ar putea chiar să apuc ziua când va merge la grădiniţă şi când va lua parte la Ceremonia de maturizare, la douăzeci şi unu de ani. Îmi doresc o fetiţă. Saki îşi va continua cercetările. Otohiko îşi va reveni şi el în cele din urmă.

Mă voi gândi la tine de fiecare dată când voi vedea o cutie poştală.

Viaţa merge mai departe.

Nu ne vom mai întâlni niciodată.

Rămâi cu bine.

Dar poate ne vom mai vedea.

Sui

*

Începuse deja luna septembrie.

După ce făcusem o noapte albă încercând să termin o traducere, am adormit în zori. Când m-am trezit, era deja trecut de amiază. Mi s-a făcut poftă de o Cola şi am coborât până la automatul din apropiere să îmi cumpăr o cutie, iar apoi am ieşit la o plimbare. Când m-am întors, m-am uitat, pentru prima dată după multă vreme, în cutia poştală şi am văzut scrisoarea ei. M-am întors în cameră, m-am întins pe pat şi am citit-o în timp ce beam o bere.

Era o scrisoare frumoasă.

O bună bucată de vreme după ce terminasem de citit, am rămas cu ochii închişi şi cu scrisoarea în mână. Prin pleoape, razele de soare care pătrundeau prin perdea mi se păreau roşii şi am avut senzaţia că sunt vara, la mare.

Pe plajă, cu o briză caldă mângâindu-mă pe faţă în timp ce stăteam să ascult zgomotul valurilor sub razele soarelui. Am adormit din nou.

Mai rămăsese câte o bucăţică de vară pe ici, pe colo.

Când m-am trezit, era deja către asfinţit şi soarele era de un auriu strălucitor. Culoarea cerului înainte de apus era exact ca în zori, dar, pe dos faţă de dimineaţă, cerul se întuneca din ce în ce mai mult.

Eliberată de stresul care se acumulase în mine, mă simţeam goală pe dinăuntru. O senzaţie plăcută. Trebuia să acţionez mai departe. Înţelesesem asta imediat. M-am hotărât să plec într-o călătorie, poate nu atât de lungă precum a lui Saki. Nu trebuia să stau să mai aştept semne nefaste sau vizitele inopinate ale lui Sui. Şi îmi dorisem să merg la mare în vara aceea.

Tot restul zilei l-am petrecut făcându-mi bagajele, atentă. Mă gândisem să îngrop cutia de lemn pe undeva, dar până la urmă am pus-o în geanta mea.

Dacă Sui ar fi murit, rochia neagră ar fi devenit amintirea din partea ei. Aş fi putut fi o colecţionară de asemenea amintiri macabre, dar nu mai era cazul. Mi-am adus aminte de pantalonii mei scurţi albi încă întinşi la uscat pe balconul ei. Am avut un sentiment bizar şi trist în acelaşi timp. Probabil că, peste câteva luni, aveau să fie luaţi şi împachetaţi cu restul lucrurilor lui Sui.

Când am aşezat în geantă cutia, am auzit aşchia de os lovindu-se de unul din pereţi, cu un clinchet. Sunetul acela mi-a

răsunat în urechi preţ de câteva clipe, precum vuietul ritmic al valurilor. Mi-am amintit cum mă cuibăream la umărul lui când mai plecam cu maşina – găsisem locul ideal să îmi aşez capul, fără să îl încurc la condus. Nu chipul lui îmi zăbovea încă în minte, ci umărul lui şi mâinile pe volan. Şi acum, tot ce mai rămăsese din el era înghesuit la mine în geantă, un obiect care fusese cândva o persoană.

M-am bucurat că Sui nu murise.

*

Am făcut un duş şi am plecat înainte să mi se fi uscat părul. Soarele de după-amiază târzie, încărcat cu parfumul asfinţitului, scălda strada într-o lumină limpede. Copacii din faţa caselor de pe ambele părţi ale drumului proiectau pe jos o umbră subţire.

Dintr-odată, mi-am adus aminte de prima mea vizită la Saki acasă. Părea să se fi întâmplat cu multă vreme în urmă, când viaţa era încă liniştită. Apoi, mi-a trecut prin minte că aş putea să trec să îl văd pe Otohiko. Îl compătimeam pentru că rămăsese singur cuc. Mai mult ca sigur primise şi el o scrisoare din partea lui Sui, doar că a lui trebuie că era mai directă, la obiect. Prinsă de gândul că plec la mare, aproape uitasem de el. Nu luasem scrisoarea cu mine. Dar mi se părea că e datoria mea faţă de ea să nu o arăt nimănui.

Am ajuns în cele din urmă la el acasă, am sunat şi mi-a deschis imediat.

— Bună ziua, am început eu.

— Haide, intră.

M-am simţit dintr-odată cuprinsă de nostalgie şi bucurie. M-am întrebat dacă asta simt bărbaţii când îşi întâlnesc vechii camarazi de război. Apoi, sufletul mi s-a umplut de satisfacţia că făcuserăm ceva împreună , deşi nu ne cunoşteam decât de puţină vreme, şi de amărăciunea de a fi pierdut ceva pentru totdeauna. Ziua fusese foarte intensă şi mă întrista gândul că vara era pe sfârşite, de parcă aş fi avut optsprezece ani. Am intrat dând din cap.

— Saki nu e. A plecat într-o călătorie, mi-a spus Otohiko în timp ce îmi turna cafea.

— Ştiu, m-a sunat, am răspuns eu.

Am remarcat că partea de apartament a lui Saki fusese golită

şi m-am îngrijorat din nou.

— Am primit veşti de la Sui. Tu?

Am dat din cap că da.

— Mă bucur că e în viaţă. Chiar mă bucur.

Părea însă deprimat.

— Şi eu mă bucur.

Mă întrebam cât îi spusese în scrisoare. Îmi era prea frică să pomenesc despre asta. Poate îl minţise, sau poate îi spusese adevărul. În orice caz, ea luase o hotărâre şi el nu putea să mai facă nimic, poate doar să o caute, să o găsească şi să încerce din nou să fie împreună. Dar atunci, cineva ar fi murit cu siguranţă. Simţeam că luase hotărârea să nu facă asta şi am bănuit că ăsta era motivul pentru care era deprimat.

O pală de vânt cald a pătruns pe fereastra deschisă, amestecându-se cu jetul rece de la aerul condiţionat.

— Ce-i cu geanta asta mare? m-a întrebat mohorât.

— Plec într-o scurtă călătorie.

— Şi tu, Brutus… Unde pleci? Mergi singură?

Nu ştiu de ce, m-am simţit oarecum vinovată.

— Da.

— Pentru câtă vreme?

— Încă nu m-am hotărât.

— Conduc eu. Te duc unde vrei tu, dar ia-mă cu tine.

Am ridicat din sprâncene.

S-a apucat să explice:

— Mă simt gelos dintr-odată. Nu am gânduri necurate, nu mai am energie pentru aşa ceva. Pur şi simplu nu mai vreau să rămân în casa asta, mă înţelegi? Simt nevoia să întâlnesc oameni. În plus, orice călătorie e mai plăcută dacă te însoţeşte cineva.

M-am gândit la ce îmi spusese. Îmi venea să îi spun să plece singur, dar nu am putut. Era tipic pentru el să vină cu o asemenea propunere.

— De acord, dar numai pentru o zi. Mâine ne despărţim şi mergem fiecare pe drumul lui, i-am spus.

— Bine, mâine am să mă duc la Yokohama să vizitez un prieten.

— La fix, oricum voiam să o iau în direcţia aia, spre Kanagawa.

— Aveam nevoie de un pretext ca să ies şi îmi era prea greu

să îl găsesc. Îţi sunt recunoscător.

A zâmbit pentru prima dată pe ziua aceea.

Am ieşit aşteptând ca Otohiko să termine de făcut bagajele şi am închiriat o maşină.

— Hai să luăm cu noi ceva de mâncare şi să facem un picnic pe plajă.

— Da, da! Şi să facem şi un foc de tabără.

Mă simţeam din nou senină, fericită. După multă vreme.

Am luat-o pe autostradă, îndreptându-ne spre mare. Vibraţiile regulate ale maşinii rulând pe şosea, sunetul de avertizare care semnala depăşirea vitezei, clădirile pierzându-se în depărtare, albastrul cerului senin de seară. O semilună palidă şi Venus strălucind blând şi alb.

Am simţit că tot ceea ce se petrecuse în ultima vreme plutea în cerul de asfinţit care se schimbă treptat în noapte, întinzându-se de deasupra oraşului până departe, spre ocean.

Din când în când, se mai întâmplă şi aşa ceva.

Frumuseţea tuturor lucrurilor pe care le văzusem, de la cele mai superficiale până la cele mai intense, îmi umplea acum sufletul, urcând din mine spre înaltul cerului, învârtindu-se odată cu el, devenind parte din peisajul din jurul nostru.

— Mă întreb dacă se mai întoarce vreodată, a început Otohiko.

— Mă îndoiesc, i-am răspuns.

— Mă simt foarte bizar, de parcă trupul mi-ar fi devenit mai uşor şi sunt acum pe punctul de a dispărea.

— Câţi ani sunt de când v-aţi întâlnit?

— Să tot fie vreo şase ani. Sau mai mult... Aveam nevoie de o pauză. Nici măcar nu mai ţin minte ce anume am făcut în tot timpul ăsta.

Avea privirea aţintită înainte, la şosea.

— Ai căutat-o de atunci?

— Da, am căutat-o! În fiecare zi, ca un detectiv. N-am prea dormit în ultima vreme. Când a venit scrisoarea şi am citit-o, mi-au dat lacrimile de durere.

— Credeai că murise?

— Eram cuprins de o asemenea disperare şi eram atât de deprimat, încât am crezut că se sinucisese. O căutam peste zi şi

stăteam la ea acasă peste noapte. La fiecare oră, îmi verificam mesajele de pe robotul telefonic de la mine de acasă.

— Chiar ai făcut toate astea?

— Da. În scrisoare susţinea că îi e bine, dar sunt sigur că i-e greu de fapt... Mă bucur că e în viaţă. Cred că a făcut alegerea cea mai bună.

— Mă bucur că gândeşti aşa, am spus eu.

— Dar dacă nu ai fi venit tu pe la mine azi, cred că m-aş fi sinucis în seara asta... E, glumeam, nu chiar, dar oricum, scrisoarea aceea m-a secătuit de puteri.

Mi-a trecut prin minte că ar fi putut cu adevărat să se sinucidă.

*

— N-am mai făcut foc pe plajă nici nu mai ţin minte de când, a spus Otohiko în timp ce aduna vreascuri printre lemnele aruncate pe ţărm de valuri.

Lăsasem direct pe nisip, în întuneric, cumpărăturile pe care le aduseserăm cu noi: artificii, vin, pui prăjit.

Pe plajă era atât de întuneric, încât mi se părea că Otohiko e înghiţit de beznă, deşi era la doar câţiva paşi de mine.

Priveam marea, marea adevărată, şi mă lăsam bătută de vânt.

Marea era de o sută de ori mai întinsă decât îmi imaginasem şi părea gata să mă înghită. Valurile se spărgeau cu zgomot de ţărm, iar luna şi Venus zăboveau încă pe cer.

— Ai fost cercetaş, nu-i aşa?

— Cum de ţi-ai dat seama?

Din felul cum aranjase lemnele pentru foc.

— Nu ştiu, pari să fii tipul de cercetaş.

— E, îmi pare rău, dar să ştii că am trăit pe plajă la un moment dat.

— A, da? Când?

De obicei, Otohiko părea plictisit şi blazat de fiecare dată când trebuia să vorbească despre câte ceva, dar excursia la plajă părea să îi fi priit. Chiar şi pe drum, când condusese încoace, simţisem pata întunecată care îi apăsa sufletul. Tăceam amândoi, dar mi-am dat seama că era copleşit de emoţie. Ştiam ce îl face să sufere, dar nu puteam face nimic ca

să îl eliberez de povara timpului. Mi-am adus aminte cum se ridicase brusc atunci, la asfinţit, când eram la Saki, şi plecase să o întâlnească pe Sui. M-am gândit la nenumăratele cicatrici pe care i le lăsaseră zilele petrecute cu convingerea că va trebui să trăiască aşa pentru totdeauna. Era, acum, mai dezorientat ca niciodată. Aşa părea.

— La puţină vreme după moartea tatei, când mama era foarte bolnavă. Ne-am mutat într-o casă pe plajă ca să îşi revină. Şi, în trei, ne jucam adesea cu artificiile şi făceam focuri de tabără. Aveam o grămadă de prieteni pe plajă, şi de la ei am învăţat toate şmecheriile.

— Nu mai ţin minte. Nu ştiu de ce, dar perioada cât am trăit pe plajă mi se pare absolut ireală.

— Un foc de tabără n-ar trebui să fie mai mare şi mai puternic decât ăsta?

Reuşiserăm să aprindem vreascurile, dar focul abia pâlpâia. Asaltul întunericului de pe plajă era mai puternic.

— Abia acum începe, ai să vezi.

Faţa lui, luminată de flăcările plăpânde, părea senină. Mi-am adus aminte de discuţia cu mama, despre ce înseamnă să te laşi prins de ceva. Otohiko stătea aşezat pe nisip, aruncând una câte una crengi pe foc. Oare asta voise mama să spună?

— Hai să bem nişte vin.

Aşa cum făcusem la un moment dat cu Sui, am turnat nişte vin, doar că, de data asta, în pahare de plastic.

— Ah, ce bun e! a exclamat Otohiko după ce a băut o înghiţitură. Cred că peste noapte o să fie frig aici.

— Păi e deja toamnă.

— Da, de asta ne-am ocupat mai întâi de foc, şi nu de artificii, nu?

— Lăsăm artificiile pe mai târziu, bine?

— Crezi că puiul mai e bun dacă îl încălzim puţin la foc?

— M-am gândit la asta, aşa că am cumpărat şi nişte frigărui.

— Îţi merge mintea!

— Şi apoi, putem să înfăşurăm feliile de pâine în folie de aluminiu, ca pe cartofi, şi să le punem pe foc doar un minut.

— Te-ai gândit la toate.

— Parcă tu erai specialistul în ieşiri sub cerul liber, nu?

— Dacă aş avea măcar un coş de gunoi, ceva…

Mă ameţisem din pricina vinului şi mă întrebam întruna cum de am ajuns pe plajă tocmai cu el. Începusem de fapt să mă obişnuiesc cu ideea că mi se întâmplă astfel de lucruri din senin. Singurul lucru nou erau valurile tumultuoase. Spuma de pe creasta valurilor. Parfumul puternic al mării, atingerea nisipului zgrunţuros. Linia apei, respirând liniştit la orizont. Luminile oraşului licărind în depărtare. Farurile maşinilor care înaintau încet pe şoseaua de pe faleză, ca nişte sateliţi pe orbită.

Focul ardea din ce în ce mai puternic, în vreme ce întunericul se adâncea tot mai mult. Din când în când, zburau scântei pe plajă, luminând nisipul alb. Nu era un rug, dar sfârâia şi bolborosea destul de tare cât să acopere sunetul valurilor şi să ţină la distanţă bezna.

— Aş sta la nesfârşit să privesc un foc.

— Şi eu.

Luminată ici-colo de câte un licăr sporadic, suprafaţa apei părea o bucată imensă de pânză neagră unduindu-se uşor pe o scenă. Iar ochiurile unde era prinsă de cerul de o culoare puţin diferită păreau nişte petice fluturând voios.

Am scos pe ascuns cutia de lemn din geantă şi am aruncat-o în foc.

Preţ de câteva clipe, a ars cu o flacără puternică şi m-am temut că o să miroasă ciudat, dar nu s-a simţit nimic din pricina brizei. Era cu siguranţă mult mai bine aşa decât la un crematoriu.

— Eşti foarte solemnă.

L-am întrebat dacă ştia ce aruncasem în foc.

— O aşchie de os, nu? mi-a răspuns fără să se uite la mine.

M-am întors către foc ca să îmi încălzesc mâinile.

— Tu ştii tot, nu-i aşa?

— Îmi spunea tot, de la lucrurile de groază până la cele mai neînsemnate nimicuri. De-aia ştiu… Dar în scrisoare s-a abţinut.

— A, da?

L-a părăsit. S-au despărţit. Oricum ar fi, cert e că nu mai erau împreună . Se terminase totul. Nu mai rămăsese decât ecoul promisiunilor pe care le repetaseră amândoi, de nenumărate ori, aidoma valurilor.

— Mi-e ruşine să recunosc, dar am adus şi eu ceva.

A scos din geantă un mănunchi de foi îngălbenite.

— Ce e?

— A 99-a povestire pe care a scris-o tata.

A început să rupă paginile una câte una şi să le arunce în foc. Fiecare foaie se înălţa în aer, arzând, şi apoi se preschimba în cenuşă neagră.

— Ai primit-o de la tatăl tău?

— Da, mi-a trimis-o chiar înainte să moară. I-am arătat-o şi mamei, dar mi-a spus să o păstrez eu.

— Şi exemplarul pe care îl avea Sui?

— Cel pe care i l-a trimis lui Saki? E identic, doar că e scrisul lui Sui. Probabil că l-a copiat când dormea tata.

— Ei, na!

Mi-am adus aminte de cum era Sui în ziua respectivă.

— Nu ţi-am spus niciodată?

— Deci tu nu i-ai spus lui Sui că ai exemplarul ăsta?

— Puteam să-i spun?

— Şi Saki?

— Nu i-am spus nici ei. Nu-mi păsa dacă Sui i-ar fi arătat copia ei, dar nu voiam să se supere aflând că mai sunt şi alţii care au copii, şi anume tocmai eu şi Saki. Era singurul lucru care îi rămăsese de la tatăl ei.

— Serios? Şi tu ştiai?

Mi-am închipuit-o pe Sui, încă adolescentă, copiind manuscrisul tatălui ei în întuneric. Hârtiile arseseră şi erau acum nişte ghemotoace negre şi uşoare, rostogolite de vânt pe plajă.

— Dacă tot veni vorba, voiam să îţi spun ceva despre ultima parte din povestirea a 98-a, partea pe care ai lăudat-o. Să ştii că eu am scris-o.

— Poftim?

O bucată de vreme, am rămas cufundată în tăcere.

— Tata lăsase povestirea a 98-a la noi acasă, neterminată. Când am întâlnit-o pe Sui pentru prima dată, mi-a spus că îşi doreşte foarte tare să citească povestirea, aşa că i-am dat-o, în mare taină. Şi, deşi era despre Sui, povestirea nu avea final. M-am gândit că ar suferi dacă ar citi povestirea aşa cum o lăsase tata, şi, mai mult, ştiam că are şi povestirea a 99-a. Era conştientă că mama ei nu se va mai întoarce niciodată la ea, aşa că a venit în Japonia să stea aproape de cei care îi erau rude. Doar că lucrurile n-au mers foarte bine. Eu am adăugat finalul la povestire, i-am dat-o ei, iar ea i-a dat-o mai departe lui Shōji. Însă doar pe aia, a 98-a.

Tăceam în continuare.

— Dar astea sunt toate poveşti de demult. Nu vrei să încălzim puiul? Deşi… e cam ciudat, după ce ai aruncat osul ăla acolo.

— Şi noi şi păsările nu suntem altceva decât carne.

— Da, cred că ai dreptate.

A zâmbit.

— Ah, ce bine mă simt!

— Şi eu.

— Mă simt de parcă am scăpat de o piatră legată de gât.

— Şi eu. În plus, îmi doream de tare multă vreme să vin la mare.

Am muşcat dintr-o bucată de pui. Otohiko mi-a răspuns în timp ce scotea feliile de pâine din foc:

— Mă simt în largul meu să stau de vorbă cu tine. Cred că m-am îmbătat puţin.

A desfăcut folia. Mirosea nemaipomenit.

— Asta e, s-au ars puţin.

A zâmbit şi a continuat.

— Probabil e şi din cauză că n-am prea stat de vorbă cu nimeni în ultima vreme.

— Sau poate e din cauza focului.

— Sau poate din cauza brizei.

— Se spune că, dacă stau cu faţa către mare, oamenii îşi deschid sufletul.

— Până şi fleacurile cele mai mărunte mi se par plăcute.

— Despre orice am vorbi, valurile se sparg în continuare, în depărtare, impasibile.

— Cred că asta înseamnă de fapt să te simţi eliberat.

— Cu siguranţă. Vinul nu e rece, dar e bun.

— Vrei să-l pun în lada frigorifică?

— E deja o sticlă acolo.

— Mă bucur că am venit aici. Mă simt bine. Îţi sunt recunoscător.

— Şi eu mă bucur că ai venit. N-aş fi putut să fiu aici de una singură.

Am muşcat dintr-o felie de pâine.

— Luna e aşa de albă!

— Da, şi se vede atât de mică.

— Probabil că sunt şi multe stele pe cer, doar că nu se văd din pricina focului.

— Cred că ai dreptate. Ar fi trebuit să vedem Calea Lactee, uite, acolo.

Am întins mâna ca să arăt pe unde trece Calea care brăzdează cerul.

— Chiar în mijloc e o pasăre albă, ştiai?

— Nu e ţipenie de om în jur.

— Da, e tare linişte.

M-am întors şi am văzut, înşirate în jurul plajei, hotelurile înalte din staţiune.

— Crezi că se vede focul nostru de la ferestrele de acolo?

— Unde stăm la noapte?

— Trebuie să aibă pe undeva locuri libere. Găsim imediat.

— Dacă într-o cameră e stinsă lumina, înseamnă că e liberă, nu?

— S-ar putea pur şi simplu să doarmă sau să fi ieşit.

— Găsim noi ceva, doar e în timpul săptămânii.

— Uite, îmi place casa aia cu ferestrele mari. E elegantă.

— Cred că e o reşedinţă de vacanţă.

— Parcă n-am fi în Japonia aici.

— Ai bani la tine?

— Am nişte cărţi de credit.

— Am şi eu, o grămadă.

— Trebuie să fim cumpătaţi dacă vrem să călătorim mai departe.

Otohiko a râs.

Aveam sentimentul că acea călătorie avea să continue la nesfârşit.

— Mergem să bem un pahar la barul hotelului?

— Da. Mi-ar prinde bine ceva cald.

Mi se părea că aud clar vuietul valurilor învăluind tăcerea pe măsură ce noaptea se adâncea. Priveliştea imensă, care mi se întindea în faţă parcă la nesfârşit, îmi risipise toată amărăciunea şi îmi umplea acum sufletul şi inima cu un aer proaspăt. O singură lumină strălucea în continuare, refuzând parcă să se stingă. Era linişte. O noapte pură, veşnică, de sfârşit al lumii.

Aşa îmi imaginasem noaptea din ultima scenă a povestirii. Cântecul trist şi fatalist al sirenei, abia auzit. Coada ei, acoperită cu solzi şi imposibil de atins. Chipul ei mâhnit zărit printre şuviţele de păr strălucitor. Lumina lunii. „Te voi iubi mereu, frumoasa mea.”

— Partea aia chiar ai scris-o tu? În locul tatălui tău?
— Nu-mi mai aduce aminte.
— Mă întrebam eu de ce stilul e diferit tocmai acolo.
— Gata, ajunge.
— Saki? Sui?
— Niciuna, amândouă.
— N-o s-o mai întâlnim niciodată pe Sui. Ce prostie, auzi, cutiile poştale!
— Plângi?
Plângeam. Dacă n-am fi fost pe plajă, probabil că intensitatea absenţei ei nu s-ar fi năpustit asupra mea cu atâta forţă. O vară pe care am petrecut-o împreună doar ca să ne despărţim. Un prieten care a rămas, singurul. Dar pe ea nu aveam să o mai văd niciodată. Nici nu o să mă mai sune vreodată la telefon, după-amiaza.
— Hai, nu mai plânge, că mă faci şi pe mine să plâng.
— Gata, nu mai plâng.
— Linişteşte-te, a spus Otohiko.
A continuat apoi, cu o expresie tristă, de parcă ar fi fost într-adevăr pe punctul de a izbucni în lacrimi:
— Vrei să mă culc cu tine?
— Hei, eu trebuia să spun asta!
— Cred că m-am îndrăgostit de tine.
— Şşşt.
— Mă mai gândesc la toamnă.
— Aşa să faci.
— Aşa am să fac.
L-am privit pe Otohiko. Printre lacrimi, am văzut cerul, şi marea, şi nisipul, şi flăcările dansând. Totul, dintr-odată, mi-a pătruns în minte cu o viteză uluitoare, care m-a ameţit. Era frumos. Totul era frumos, tot ce se întâmplase era şocant de frumos, îndeajuns cât să te facă să îţi pierzi minţile.